MORMINTELE DIN ATUAN

URSULA K. LE GUIN

MORMINTELE DIN ATUAN

Mormintele din Atuan

Ursula K. Le Guin

Traducere de Raluca Pușcău și Diana Groza

EDITURA ÆLEXANDRIA

Ursula K. Le Guin
Mormintele din Atuan
Copyright © 1971 by Ursula K. Le Guin
Copyright © 1971, 1996 by The Inter-Vivos Trust for the Le Guin Children

Harta din această carte aparține doamnei Ursula K. Le Guin și este folosită cu acordul acesteia.
Copyright © de Marian Wood Kolisch pentru fotografia doamnei Ursula K. Le Guin

Copyright © Editura Alexandria 2008 pentru versiunea în limba română
www.edituraalexandria.ro

Ilustrații de Dragomir Drăgan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LE GUIN, URSULA KROEBER
Mormintele din Atuan / Ursula K. Le Guin ; trad.: Raluca Liana Pușcău, Diana Groza ; il.: Dragomir Drăgan. - Sebeș : Editura Alexandria, 2008
Index
ISBN 978-973-88257-1-0

I. Pușcău, Raluca Liana (trad.)
II. Groza, Diana (trad.)
III. Drăgan, Dragomir (il.)

821.111(73)-312.9=135.1

Pentru roșcata din Telluride

Prolog

— Vino acasă, Tenăr! Vino acasă!

În valea adâncă, la asfințit, merii dădeau să înflorească. Ici colo, printre crengile umbrite, se deschisese, înainte să-i vină timpul, câte o floare albă sau rozalie și se ridica precum o ștea ce abia pâlpâie. Printre ștraturile livezii, în iarba nouă, deasă și umedă, fetița fugea de dragul de a fugi. Auzindu-se strigată, nu veni deîndată, ci se învârti îndelung înainte de a-și întoarce chipul spre casă. Mama, așteptând în pragul colibei, cu lumina focului în spate, privi mica făptură ce fugea și plutea ca un puf de scaiete suflat peste iarba de sub copaci, acoperită treptat de întuneric.

Lângă un colț al colibei, curățând pământul întărit de pe o săpăligă, tatăl zise:

— De ce lași gândul la copil să-ți îngreuneze sufletul? Luna viitoare vor veni s-o ia. De tot. Mai bine o îngropi în minte și

termini cu ea. La ce bun să te agăți de cea pe care îți este dat s-o pierzi? Nu ne e de nici un folos. Măcar de ne-ar plăti pentru ea când or veni s-o ia și tot ne-am alege cu ceva, dar n-o să ne dea nimic. Or s-o ia și cu asta se va-ncheia povestea...

Mama nu spuse nimic, privind la copila care se oprise să se uite în sus printre copaci. Peste dealurile înalte, deasupra livezilor, luceafărul străluci pătrunzător.

— Nu este a noastră, nu a mai fost a noastră de când au venit aici și au spus că ea trebuie să fie Preoteasă la Morminte. De ce nu vrei să înțelegi? — Vocea bărbatului era încărcată de nemulțumire și amărăciune.

— Mai ai alți patru copii. Ceilalți or să rămână aici, doar aceasta nu. Așa că nu ți-o pune la inimă. Las-o să plece!

— Când va veni vremea — spuse femeia, o voi lăsa să plece.

Se aplecă să-ntâmpine copila ce se apropia fugind, mărunțică, desculță, cu piciorușele albe pe pământul noroios și o ridică-n brațe. Când se întoarse să intre în colibă, se aplecă și-i sărută creștetul. Părul fetei era negru. Părul său, însă, la pâlpâirea focului din vatră, era bălai.

Bărbatul rămase afară, desculț și el, cu picioarele reci pe pământ, cu cerul limpede de primăvară întunecându-i-se deasupra creștetului. În lumina asfințitului, chipu-i era plin de durere, o durere surdă, grea și mânioasă pentru care n-ar fi găsit niciodată cuvintele potrivite. Într-un sfârșit, ridică din umeri și-și urmă nevasta în încăperea luminată de foc, ce răsuna de vocile copiilor.

Capitolul 1

Cea Devorată

Un corn răsună ascuțit o singură dată, apoi sunetul pieri. Tăcerea ce urmă fu ruptă doar de vuitul unei mulțimi de pași al căror ritm era ținut de o tobă ce bătea încet, ca bătăile inimii. Prin crăpăturile acoperișului Sălii Tronului, printre golurile dintre coloane unde o întreagă bucată din zidărie și țiglă se prăbușiseră, lumina soarelui strălucea pieziș și întrerupt. Trecuse o oră de la răsăritul soarelui. Aerul era neclintit și rece. Frunzele moarte ale buruienilor care răsăriseră printre plăcile de marmură din pardoseală aveau contururile de chiciură, și fosneau prinzându-se în robele lungi și negre ale preoteselor.

Veneau, câte patru, de-a lungul coridorului larg, printre rândurile duble de coloane. Toba bătea monoton. Nici o voce nu grăia, nici o privire nu urmărea. Torțele purtate de fetele învesmântate în negru ardeau roșiatice în lumina soarelui, întețindu-se în crepuscul. Afară, pe treptele Sălii Tronului, stăteau bărbații:

paznici, trompetiști, tobosari. Doar femeile intrară pe ușile mari, îmbrăcate în negru, cu glugi pe cap, pășind încet, câte patru, înspre tronul gol.

Mai apărură alte două femei, înalte și sumbre în negrul veșmintelor lor. Una dintre ele era slabă și țeapănă, iar cealaltă greoaie, legănându-se la fiecare pas. Între ele mergea o copilă de vreo șase anișori. Purta o rochie albă, dreaptă. Capul, brațele și picioarele îi erau goale și era desculță. Părea nespus de mică. La capătul treptelor ce duceau la tron, unde ceilalți așteptau acum în șirurile întunecate, cele două femei se opriră. Împinseră copila puțin înainte.

De pe platforma sa înaltă, tronul părea drapat de fiecare parte cu pânze imense de negură ce se revărsau din întunecimea acoperișului, iar de erau într-adevăr draperii sau doar umbre mai dense, ochiul nu putea distinge clar. Și tronul era tot negru, cu o strălucire mohorâtă de pietre prețioase sau aur pe brațe și pe spătar. Era uriaș. De-ar fi șezut în el, orice om ar fi părut un pitic. Nu era de dimensiuni omenești. Era gol. Pe el nu stăteau decât umbre.

Doar copila urcă patru din cele șapte trepte de marmură brăzdată de vinișoare roșii. Erau atât de late și înalte încât trebui să pună amândouă picioarele pe câte o treaptă, înainte să încerce s-o urce pe următoarea. Pe treapta din mijloc, chiar în fața tronului, se înălța un bloc de lemn mare și neșlefuit, scobit la vârf. Copila îngenunche și-și potrivi capul în scobitură, întorcându-l puțin într-o parte. Rămase acolo, în genunchi.

Deodată, o siluetă într-o robă de lână albă, încinsă cu un brâu, se arătă dintre umbre, din dreapta tronului și țâșni în jos pe scări, spre copilă. Fața-i era mascată în alb. Avea o sabie de oțel

șlefuit, lungă de cinci picioare. Fără vreun cuvânt sau preget, roti spada ce o ținea cu ambele mâini, deasupra gâtului fetei. Toba își încetă bătaia.

Flutură lama cât de sus putu și-și găsi echilibrul, când o altă siluetă în negru, țâșni din partea stângă a tronului, sări pe scări în jos și opri brațele sacrificatorului cu brațele-i mult mai subțiri. Lama ascuțită a sabiei luci în plin văzduh. Se legănară așa pentru o clipă, ca doi dansatori, silueta albă și cea neagră, amândouă lipsite de chip, peste copila nemișcată, cu gâtul alb dezgolit de părul negru ce-i cădea în lături.

În tăcere, fiecare sări în lături și apoi din nou în sus pe scări, dispărând în întunericul din spatele tronului uriaș. Una dintre preotese făcu un pas înainte și turnă dintr-un vas un fel de lichid în jos pe scări, lângă copila îngenuncheată. Pata lăsată lucea neagră în întunecimea sălii.

Copila se ridică și coborî cu grijă cele patru trepte. Când ajunse jos, cele două preotese înalte puseră pe ea o robă neagră cu glugă și pelerină și-o întoarseră din nou cu fața către scări, către pata neagră, către tron.

Fie ca Cei Nenumiți s-o vadă pe fata ce li se dă, cea care se naște mereu fără nume. Fie ca ei să-i accepte viața și anii din viață până la moarte, care de asemenea le aparține. Fie ca ei s-o găsească potrivită. Fie ca ea să fie devorată!

Alte voci, ascuțite și stridente ca trompetele răspunseră:

— Este devorată! Este devorată!

De sub gluga neagră, fetița privea în sus spre tron. Bijuteriile bătute în imensele brațe cu gheare și spătaru-i erau acoperite de praf, ca o glazură. Pe spătarul sculptat erau pânze de păianjen și pete alburii de murdărie de bufniță. Cele trei trepte mai înalte

de dinaintea tronului, mai sus de treapta pe care îngenunchease, nu fuseseră niciodată urcate de picioare de muritor. Erau atât de pline de praf încât arătau ca o râpă de pământ cenușiu, cu suprafețele de marmură pline de vinișoare roșii ascunse cu totul de straturile de praf netulburate, necălcate de-atâția ani, de-atâtea secole.

— A fost devorată! A fost devorată!

Toba bătu din nou, abrupt, întețind ritmul.

Tăcut și șovăitor, alaiul se readună și se îndepărtă de tron, spre est, către pătratul distant și luminos unde era ieșirea. Pe fiecare parte, coloanele groase, duble, asemeni gambelor unor picioare imense și palide, se pierdeau în umbră, spre tavan. Printre preotese, acum înveșmântată în negru ca și ele, pășea copila, călcând solemn ierburile înghețate și pietrele reci, cu piciorușele-i goale. Când lumina soarelui îi tăie calea prin acoperișul în ruine, nici nu se uită în sus.

Paznicii țineau marile uși deschise larg. Negrul alai ieși în lumina subțire și rece, în vântul primei dimineți. Soarele era orbitor, înotând deasupra pustietății de la est. La vest, munții-i prindeau lumina galbenă, la fel și fațada Sălii Tronului.

Celelalte clădiri, mai jos pe deal, zăceau neclintite în umbra purpurie, în afară de Templul Zeilor-Frați, peste cărare, pe un mic deal. Acoperișul templului, proaspăt poleit, îi răspunse luminii zilei, lucind glorios. Șirul negru de preotese, ce înaintau câte patru, șerpui în jos pe Dealul Mormintelor și începură să cânte, pe măsură ce înaintau. Melodia avea doar trei note, iar cuvântul ce-l repetau mereu era un cuvânt atât de străvechi încât își pierduse înțelesul, ca un indicator ce rămâne în picioare chiar și după ce drumul nu mai există. Cântară iară și iară cuvântul acela lip-

sit de înțeles. Toată acea zi a Refacerii Preotesei fu umplută de cântecul slab al vocilor de femei, un zumzăit uscat și neîncetat.

Fetița fu purtată din încăpere în încăpere, din templu în templu. Într-un loc îi puseră sare pe limbă. Într-altul îngenunche cu fața către vest în timp ce-i tăiară părul scurt și i-l spălară cu ulei și oțet parfumat. În următorul se-ntinse cu fața în jos pe o lespede de marmură neagră în spatele unui altar, în timp ce voci ascuțite cântau o lamentație pentru cei morți. Nici ea și nici preotesele nu mâncară și nu băură deloc toată ziua aceea. Pe când apunea luceafărul, fetița fu pusă la culcare, goală între pături din piele de oaie, într-o încăpere unde nu mai dormise niciodată, într-o casă ce fusese ferecată mulți ani, fără să fie descuiată până în acea zi. Odaia era mai mult înaltă decât lungă și nu avea fereștre. Înăuntru mirosea a moarte, stătut și rânced. Femeile tăcute o lăsară singură acolo, în întuneric.

Rămase nemișcată, zăcând acolo întocmai așa cum o lăsaseră. Ochii-i erau larg deschiși. Stătu astfel mult timp.

Văzu o lumină mișcându-se pe peretele înalt. Cineva venea în liniște pe coridor, acoperindu-și în parte torța astfel încât părea lumina unui licurici. Desluși o șoaptă aspră:

— Ești acolo, Tenar?

Fetița nu-i răspunse.

În ușă se ivi un cap, un cap straniu, lipsit de păr, ca un cartof decojit, de o culoare gălbuie. Tot ca doi cartofi avea și ochii, mici și maronii. Nasu-i părea mic din cauza obrajilor fleșcăiți și lați, iar gura-i era o crăpătură fără buze. Copila-i fixă cu privirea fața. Ochii-i erau mari, întunecați și ficși.

— Tenar, mica mea albinuță, aici îmi erai! — Vocea era hârâită, ascuțită ca a unei femei, dar nu era voce de femeie.

— N-ar trebui să fiu aici! Locul meu este în afara acestei uși, pe prispă, acolo trebuie să stau. Dar nu puteam să nu vin să văd cum îi merge micuței mele Tenar, după această lungă zi. Spune-mi, cum se simte săraca mea albinuță?

Se mișcă înspre ea, greoi și fără zgomot, și-și întinse mâna să-i netezească părul.

— Nu mai sunt Tenar — spuse copila, privindu-l fix. Mâna-i înghețată. N-o atinse.

— Nu — spuse după o clipă, șoptind — Știu. Știu. Acum ești micuța Devorată. Dar eu...

Ea nu spuse nimic.

— A fost o zi grea pentru o micuță ca tine — spuse bărbatul, clătinându-se cu luminița pâlpâindu-i în mâna mare și palidă.

— N-ar trebui să fii în această Casă, Manan.

— Nu, nu. Știu. N-ar trebui să fiu în această Casă. Atunci, noapte bună, micuțo... Noapte bună.

Copila nu spuse nimic. Manan se-ntoarse încet și plecă. Lumina pieri de pe pereții înalți de celulă. Fetița, care nu mai avea alt nume acum decât *Arha*, Cea Devorată, zăcea întinsă pe spate, cu privirile ațintite în întuneric.

Capitolul 2

Zidul din jurul Lăcașului

Pe ce crescu, pierdu orice amintire despre mama sa, fără să știe de fapt că o pierduse. Locul ei era aici, la Lăcașul Mormintelor și aici îi fusese mereu. Numai arareori, în lungile seri de iulie, privind spre munții de vest, arizi, de culoarea blănurilor de leu în strălucirea târzie a apusului, îi revenea în minte un foc ce ardea într-o vatră, cu mult timp în urmă, cu aceeași lumină curată, galbenă. Odată cu focul își amintea cum era să fie ținută în brațe, și i se părea ciudat, căci aici aproape că nu era niciodată atinsă. Își mai amintea de un miros plăcut, parfumul părului proaspăt spălat și clătit în apă cu salvie, un păr lung și bălai, de culoarea asfințitului și a flăcărilor. Doar acestea-i mai rămăseseră.

Știa mai mult decât își putea aminti, bineînțeles, căci îi fusese spusă întreaga poveste. Când avea șapte sau opt ani și abia începuse să se întrebe cine era cu adevărat această ființă numită

Arha, îl întrebase pe gardianul ei, Paznicul Manan:

— Spune-mi cum am fost aleasă, Manan.

— Vai, dar știi deja cum, micuțo.

Și, într-adevăr, știa. Preoteasa cea înaltă și cu voce uscată, Thar, îi spusese povestea până-i știu toate cuvintele pe dinafară încât acum le recita:

— Da, știu. *La moartea Preotesei Unice a Mormintelor din Atuan, ceremoniile de înmormântare și purificare sunt duse la bun sfârșit într-o lună de zile, după calendarul fazelor lunii. După aceasta, Preotesele și Gardienii Lăcașului Mormintelor pornesc în deșert, prin orașele și satele din Atuan, căutând și întrebând. Caută un copilaș fetiță născută chiar în noaptea morții Preotesei. Atunci când găsesc acest copil, așteaptă și-l veghează. Copilul trebuie să fie sănătos la minte și trup, iar pe măsură ce crește, nu trebuie să fie atins de rahitism sau vărsat de vânt sau orice altă diformitate, nici să rămână orb. Dacă ajunge la vârsta de cinci ani nevătămat, atunci se știe că trupul copilului este într-adevăr noul trup al Preotesei ce a murit. Iar fetița-i este înfățișată Regelui-Zeu, la Awabath și este adusă aici la Templul său, unde este instruită timp de un an. Iar la sfârșitul acelui an este dusă la Sala Tronului iar numele-i este redat acelora ce-i sunt Stăpâni, Cei Nenumiți: căci ea este cea nenumită, Preoteasa Mereu Renăscută.*

Aceasta era povestea, cuvânt cu cuvânt cum i-o spusese Thar și niciodată nu îndrăznise să întrebe un cuvânt mai mult. Preoteasa cea slabă nu era crudă, dar era foarte rece și trăia după o lege de fier, iar Arha se temea de ea. Dar de Manan nu-i era nici pe departe frică și-i dădea ordine:

— Spune-mi acum cum am fost aleasă Eu! — Iar el îi spunea din nou.

— Am plecat de aici, mergând către nord și vest, în a treia zi a lunii în creștere, căci Arha-cea-care-fusese murise în cea de-a

treia zi a ultimei luni. Prima dată am mers la Tenacbah, care e un oraș mare, deși cei care le-au văzut pe amândouă deopotrivă, spun că față de Awabath nu e mai mult decât puricele pe lângă elefant. Dar pentru mine e destul de mare, trebuie să fie de zece ori o sută de case în Tenacbah! Și am mers mai departe la Gar. Dar nimănui din acele orașe nu i se născuse o fetiță în cea de-a treia zi a lunii, cu o lună de zile în urmă. Erau unii care aveau băieți, dar băieții nu ne servesc la nimic. Așa că am luat-o înspre ținutul muntos la nord de Gar, spre micile orașe și sate de acolo. Acela e și ținutul meu de baștină. M-am născut pe acele dealuri, acolo unde râurile aleargă nestânjenite și pământu-i verde. Nu în pustiul ăsta.

Vocea hârâită a lui Manan suna ciudat când rostea cuvintele acelea, iar ochii mici i se pierdeau în pliurile pleoapelor. Se oprea puțin și într-un sfârșit continua să povestească.

— Și astfel îi găseam și le vorbeam tuturor celor care avuseseră copii în ultimele luni. Unii ne mințeau: „Da, cum să nu! Fetița noastră s-a născut în a treia zi a lunii!", căci oamenii săraci, să știi, se descotorosesc bucuroși de un copil fetiță. Mai erau și alții, atât de săraci, trăind în colibe singuratice pe văile dintre dealuri, încât nu țineau șirul zilelor și abia știau să socotească trecerea timpului, astfel încât nu puteau să spună cu siguranță ce vârstă le aveau copiii. Dar adevărul ieșea mereu la iveală, dacă stăruiam îndeajuns cu întrebările. Era însă o muncă înceată. Într-un final, am găsit o fetiță, într-un sat de zece case, în văile cu livezi, la vest de Entat. Avea opt luni, de atâta timp începuserăm căutările. Dar se născuse în noaptea în care murise Preoteasa Morminte-lor, chiar în decursul orei în care murise. Era o fetiță zdravănă ce ședea pe genunchii mamei și ne privea pe toți cu ochi strălucitori,

îngrămădiți în singura încăpere a casei, ca liliecii în peșteră. Tatăl era un om sărac. Se ocupa de merii din livada unuia bogat și nu avea pe lume decât cinci copii și o capră. Nici măcar casa nu era a lui. Acolo ne înghesuiserăm cu toții, și-ți puteai da seama după felul în care preotesele se uitau la copilă și vorbeau una cu cealaltă, că știau că în sfârșit o găsiseră pe Cea Renăscută. Mama copilei își dădu seama și ea de acestea. Ținea copila în brațe și nu scotea un cuvânt. Așa că, ne-am întors a doua zi. Și ce să vezi! Micuța cu ochii strălucitori, într-un pătuț de trestii, plângând și urlând, iar pe tot corpul o mulțime de urme roșii de febră, iar mama tânguindu-se mai tare decât copila:

— Vai, vai, copila mea a fost atinsă de Degetele-Vrăjitoarei!

Așa i-a zis. Avea vărsat de vânt, vroia să zică. Și în satul meu i se spunea tot Degetele-Vrăjitoarei. Dar Kossil, cea care este acum Marea Preoteasă a Regelui-Zeu, se apropie de pătuț și luă fata în brațe. Ceilalți se dădură cu toții înapoi, și eu împreună cu ei. Nu pun eu preț prea mare pe viața mea, dar cine intră de bunăvoie într-o casă unde este vărsat de vânt? Dar acesteia frica-i era străină. Luă în brațe copilul și spuse:

— Nu are febră — Scuipă pe deget și frecă urmele roșii, iar acestea se șterseră. Nu erau decât pete de suc de mure. Săraca mamă nătângă spera să ne prostească și să-și țină copila.

Manan râse cu poftă. Chipul său gălbui abia se schimbă, dar acum laturile feței i se umflară.

Așa că soțul femeii o bătu, căci se temea de furia preoteselor. Și ne întoarserăm numaidecât în deșert, dar în fiecare an unul dintre oamenii Lăcașului revenea în sat printre livezile de meri să vadă cum creștea copila. Trecură astfel cinci ani și apoi Thar și Kossil făcură și ele călătoria, alături de gărzile Templului

și soldații cu coifuri roșii trimiși de Regele-Zeu să le escorteze în siguranță. Au adus copila aici, căci într-adevăr era Preoteasa Mormintelor renăscută și aici îi era locul. Și, ia spune, micuțo, cine era copila?

— Eu eram — spuse Arha — privind în zare ca și când căuta cu privirile ceva ce nu putea să vadă, ceva ce-i scăpa.

O dată întrebă:

— Și ce... ce făcu mama când veniră să-i ia copilașul?

Dar Manan nu știa. Nu le însoțise pe preotese în acea ultimă călătorie.

Iar ea însăși nu-și putea aminti. La ce bun să-și amintească? Era pierdut, totul era pierdut. Venise unde trebuia să vină. Nu știa decât un singur loc pe lume: Lăcașul Mormintelor din Atuan.

În primul ei an acolo, dormise în dormitorul mare alături de celelalte novice, fete între patru și paisprezece ani. Încă de pe atunci, dintre cei Zece Gardieni, Manan fusese desemnat ca și gardianul său propriu, iar pătuțul ei fusese într-o mică firidă, în parte separată de lunga încăpere principală, cu grinzile joase a Casei cea Mare, unde fetele chicoteau și șopteau între ele înainte de a adormi, unde căscau și-și împleteau una alteia cosițele în lumina cenușie a dimineții.

Atunci când îi fu luat numele și deveni Arha, dormi singură în Casa cea Mică, în patul și odaia ce aveau să-i fie pat și odaie pentru tot restul vieții. Acea casă era a ei, Casa Preotesei Unice și nimeni nu putea să intre acolo fără permisiunea ei. Până mai era încă destul de mică, îi plăcea să-i audă pe ceilalți bătând umil la ușa ei și să le spună: „Poți să intri" și o enerva faptul că cele două Mari Preotese, Kossil și Thar, își luau permisiunea de la

sine cuvenită și intrau în casa ei fără să bată la ușă.

ZILELE TRECEAU, TRECEAU ȘI ANII, toți la fel. Fetele din Lăcașul Mormintelor își petreceau timpul la cursuri și materii de studiu. Nu se jucau jocuri. Nu aveau timp de joacă. Învățau cântecele sacre și dansurile sacre, istorisirile Ținuturilor Kargade și misterele zeilor cărora li se dedicau: Regele-Zeu care stăpânea în Awabath, sau Frații Gemeni, Atwah și Wuluah. Dintre toate, doar Arha învăța riturile Celor Nenumiți, iar acestea-i erau predate de o singură persoană, Thar, Marea Preoteasă a Zeilor Gemeni. Acest fapt o îndepărta de celelalte preț de o oră sau chiar mai bine în fiecare zi, dar cea mai mare parte a zilei și-o petrecea, ca și celelalte, muncind. Învățau cum să toarcă și să țească lâna turmelor lor, cum să planteze și să adune recolta, cum să pregătească mâncarea pe care o mâncau mereu: linte, hrișcă măcinată într-o pastă aspră pentru terci sau într-o făină fină pentru pâine nedospită, ceapă, varză, brânză de capră, mere și miere.

Cel mai grozav lucru care li se putea întâmpla era să li se dea voie să meargă la pescuit în râul verde și mocirlos care curgea prin deșert la o jumătate de milă nord-est de Lăcaș. Luau cu ele un măr sau o plăcintă de hrișcă rece pentru prânz și stăteau toată ziua în lumina uscată a soarelui, prin stufăriș, privind cum curge lent apa verde și cum se schimbă agale umbrele norilor pe fundalul munților. De chiuiai de entuziasm când undița se încorda și scoteai din apă un pește plat și lucios ce se zbătea apoi pe malul râului și se îneca la aer, atunci Mebbeth îți șuiera ca o viperă: „Liniște, nu mai chiți așa, nesăbuito!" Mebbeth, care servea în templul Regelui-Zeu, era o femeie întunecată, încă tânără, dar aspră și tăioasă ca obsidianul. Pescuitul era pasiunea ei. Trebuia

să i te supui și să nu scoți vreun sunet, altminteri nu te mai lua cu ea la pescuit, și atunci nu mai puteai să ajungi la râu decât ca să aduci apă pe timpul verii, când fântânile aproape secau. Era o treabă jalnică, să te târăști prin căldura dogoritoare și albă, jumătate de milă până jos la râu, să umpli cele două căldări de pe prăjina pe care o cărai și apoi s-o pornești cât de iute te țineau puterile pe deal în sus, înapoi la Lăcaș. Prima sută de metri era ușoară, dar apoi căldările deveneau din ce în ce mai grele, iar prăjina îți ardea umerii ca o bară de oțel înroșit și lumina te orbea pe drumul uscat, iar fiece pas era mai greoi și mai încet. Într-un sfârșit ajungeai la umbra răcoroasă a curții din spate a Casei cea Mare, lângă straturile cu legume, și aruncai cu un pleoscăit apa din căldări în cisterna imensă. Apoi trebuia să te întorci și s-o iei încă o dată de la capăt, și înc-o dată, și înc-o dată.

În interiorul Lăcașului — nu avea și nici n-avea nevoie de alte nume, căci era cel mai sacru și cel mai străvechi dintre toate locurile din cele Patru Ținuturi ale Imperiului Kargad — erau multe clădiri în care trăiau vreo două sute de oameni: trei temple, Casa cea Mare și Casa cea Mică, încăperile gardienilor eunuci și strâns lipite de zid, barăcile paznicilor și o mulțime de colibe ale sclavilor, magaziile, staulele oilor și caprelor și fermele. Văzut de la depărtare, de sus de pe dealurile aride de la vest unde nu creștea nimic în afară de salvie, iarbă sârmoasă în mănunchiuri răsfirate, buruieni mărunte și ierburi de deșert, arăta ca un orășel. Chiar și de departe de pe câmpiile estice, privind în sus, se putea zări licărind și lucind acoperișul aurit al Templului Zeilor Gemeni, ca un strop de mică într-un bloc de piatră.

Templul în sine era un cub de piatră, vopsit alb, fără ferestre, cu un portal jos și o singură ușă. Mai semeț, și cu câteva secole

mai nou, era Templul Regelui-Zeu, puțin mai jos de primul, cu un portic înalt și un rând de coloane albe și groase, cu capitelele pictate — fiecare dintre ele un buștean solid de cedru, adus pe mare de la Hur-at-Hur, unde sunt păduri și tras peste câmpiile pustii ale Lăcașului de mușchii încordați a douăzeci de sclavi. Un călător, apropiindu-se dinspre est, ar fi văzut mai întâi acoperișul aurit și coloanele strălucitoare și doar mai apoi, pe creasta Dealului Lăcașului, deasupra tuturor, roșiatic și ruinat ca și deșertul însuși, cel mai străvechi dintre templele acestei rase: imensa, joasa Sală a Tronului, cu ziduri peticite, bolta turtită și năruită.

În spatele Sălii și împrejmuind întreaga creastă a dealului, se-ntindea un zid masiv de piatră, zidit cu mortar și pe jumătate căzut în multe locuri. În interiorul cercului format de zid, mai multe pietre negre, înalte de optsprezece sau douăzeci de picioare, se înălțau din pământ ca niște degete imense. Odată ce le vedeai, nu-ți mai puteai lua ochii de la ele. Stăteau acolo, pline de înțeles și totuși, nu s-ar fi putut spune exact ce înțeles ascundeau. Erau nouă. Una stătea dreaptă, celelalte se mai sprijineau oarecum, două căzuseră cu totul. Erau acoperite de o crustă de licheni cenușii și portocalii, de parc-ar fi fost stropite cu vopsea, toate în afară de una, care era dezgolită și neagră, cu un luciu sumbru. Era netedă la atingere, dar pe celelalte, sub crusta de licheni, se puteau zări, ori simți la pipăit, încrustări vagi — forme, semne. Aceste nouă pietre erau Mormintele din Atuan. Se spunea că fuseseră înălțate de pe vremea primilor oameni, încă de când fusese creat ținutul Terramare. Fuseseră plantate pe întuneric când pământurile se ridicaseră din adâncurile oceanelor. Erau de departe mai străvechi decât Regii-Zei din Kargad, mai vechi decât Zeii Gemeni, mai străvechi decât lumina. Erau mor-

mintele celor care fuseseră stăpâni înainte ca lumea oamenilor să ia ființă, a celor nenumiți, iar cea care-i slujea nu avea nume.

Nu mergea des printre ele și nimeni altcineva nu punea piciorul pe pământul pe care se înălțau, în vârful dealului, în interiorul zidului de piatră din spatele Sălii Tronului. De două ori pe an, la luna plină cea mai apropiată de echinocțiul de primăvară și cel de toamnă, se ținea un sacrificiu înaintea Tronului, iar ea ieșea de pe ușa joasă din spatele Atriului, purtând un vas mare de bronz plin cu sânge de capră fumegând. Trebuia să-l toarne, jumătate la picioarele pietrei negre ce rămăsese dreaptă, jumătate peste una dintre cele căzute ce zăceau acoperite de moloz, pătată de ofrandele de sânge de atâtea secole trecute.

Arha mergea câteodată singură, dis de dimineață și rătăcea printre Pietre încercând să deslușească ridicăturile și zgârieturile vagi ale încrustărilor, scoase mai bine în relief de unghiul jos al luminii, ori stătea acolo și privea la munții din vest, și-n jos la acoperișurile și zidurile Lăcașului ce se-ntindeau la vale și urmărea primele semne de agitație din jurul Casei Mari și barăcilor paznicilor, și turmele de oi și capre pornind spre pășunile sărace de pe malul râului. Nu era niciodată nimic de făcut printre Pietre. Mergea doar pentru că i se dădea voie s-o facă, pentru că acolo era singură. Era un loc mohorât. Chiar și în căldura de la prânz a verii deșertice, în jur stăruia o anumită răceală. Câteodată, vântul șuiera slab printre cele două Pietre care erau cele mai apropiate una de cealaltă, aplecate una spre alta, de parcă și-ar fi destăinuit secrete. Dar nu era dezvăluit nici un secret.

De la Zidul Mormintelor pornea un alt zid de piatră, mai jos, trasând un semicerc lung și întrerupt în jurul Dealului Lăcașului și trenând la nord către râu. Nu proteja prea mult Lăcașul, ci

mai degrabă îl împărțea în două: pe de o parte templele și casele preoteselor și a gardienilor, de cealaltă, casele paznicilor și a sclavilor care lucrau pământul, se ocupau de animale și de proviziile Lăcașului. Nici unul dintre aceștia nu trecea vreodată de zid, în afară de câteva ceremonii foarte sacre când paznicii, cu tobosarii și trompetiștii lor, participau la procesiunea preoteselor. Nu intrau, însă, pe porțile templelor. Nici un alt bărbat nu putea pune piciorul pe pământul din interiorul Lăcașului. Odată demult, se făceau pelerinaje într-acolo. Regi și căpetenii veneau să se închine din cele Patru Ținuturi. Cu un veac și jumătate în urmă, primul Rege-Zeu, venise să instituie ritualurile propriului său templu. Și nici măcar el nu putu să intre printre Lespezi. Până și el trebui să mănânce și să doarmă în afara zidului din jurul Lăcașul.

Zidul putea fi urcat cu ușurință, potrivind degetele picioarelor în crăpături. Într-o după-amiază de primăvară târzie, Cea Devorată și o fată pe nume Penthe, stăteau sus pe zid.

Aveau amândouă doisprezece ani. Ar fi trebuit să fie în încăperea unde țeseau, în Casa cea Mare, într-un pod imens din piatră. Ar fi trebuit să fie la marile războaie de țesut, țesând pânza neagră pentru robe. Se furișaseră afară să bea o gură de apă de la fântâna din curte și atunci Arha zise „ Haide!" și-o conduse pe cealaltă fată la vale, ocolind Casa cea Mare, la adăpost de orice priviri, până la zid. Ședeau acum cocoțate pe el, la zece picioare înălțime, bălăngănindu-și picioarele goale în afara zidului, privind peste câmpiile plate ce se-ntindeau la nesfârșit la est și la nord.

— Mi-ar plăcea să pot vedea marea — spuse Penthe.

— La ce bun? — răspunse Arha, mestecând o tulpină amară de lăptucă pe care-o smulsese de pe zid.

Pământul era șterp, căci tocmai își pierduse roadele. Toată mulțimea de floricele de deșert, galbene, roz și albe, mărunte, grăbite să-nflorească, se prefăcuseră în semințe, împrăștiind puf mărunt și umbrelușe de cenușă albă în vânt, aruncându-și halourile ingenioase de cârligașe. Pământul de sub merii din livadă era o dună de alb și roz învinețit. Crengile le erau verzi, singurii copaci verzi la mile distanță de Lăcaș. Orice altceva, de la o zare la alta era de o culoare posomorâtă, roșiatică și deșertică, doar munții mai aveau o tentă albăstrui-argintie de la bobocii de salvie înflorită.

— Vai, nu știu la ce bun. Doar că aș vrea să mai văd și ceva diferit. Aici totul e mereu la fel. Nu se întâmplă nimic.

— Orice se întâmplă oriunde, începe aici — spuse Arha.

— Da, știu... Dar aș vrea să văd ceva din toate astea și în timp ce se întâmplă!

Penthe zâmbi. Era o fată delicată și armonioasă. Își frecă tălpile picioarelor goale de pietrele încălzite de soare și după o vreme, continuă:

— Știi, când eram mică, locuiam în apropiere de mare. Satul nostru era chiar în spatele dunelor și uneori obișnuiam să mergem să ne jucăm pe plajă. Îmi amintesc că o dată am văzut o flotă de corăbii departe pe mare, pierzându-se în zare. Corăbiile păreau dragoni cu aripi roșii. Unele aveau gâturi adevărate, cu capete de dragoni. Treceau pe lângă Atuan, dar nu erau corăbii kargade. Mai Marele orașului spunea că veneau de la Vest, din Ținuturile Interioare. Toți veniseră să le vadă. Cred că se temeau că ar fi acostat. Trecură doar pe lângă Atuan. Nimeni nu știa încotro mergeau. Poate mergeau să poarte războiu în Karego-At. Dar dacă stau să mă gândesc mai bine, veneau de fapt dinspre insulele vră-

jitorilor, unde toți oamenii au culoarea noroiului și pot să arunce vrăji asupra-ți cât ai clipi.

— Nu și asupra mea — spuse Arha cu înverșunare — nici măcar nu i-aș fi privit. Vrăjitorii aceștia sunt niște ticăloși blestemați. Cum de îndrăznesc să-și apropie corăbiile atât de mult de Ținutul Sacru?

— Păi, cred că Regele-Zeu îi va cuceri într-o bună zi și-i va face pe toți sclavi. Dar îmi doresc să pot să mai văd măcar o dată marea. În smârcurile lăsate de maree erau caracatițe mici, iar dacă strigai „Bau!" la ele, se albeau în întregime. Iată-l pe moșul ăsta de Manan, iară te caută.

Gardianul și servitorul Arhei se apropia cu lentoare pe partea interioară a zidului. Se apleca din când în când să scoată câte o ceapă sălbatică din pământ. O punea lângă mănunchiul mare ce-i atârna în mână, apoi se îndrepta și se uita în jur cu ochii săi maronii, mici și mohorâți. Se îngrășase odată cu trecerea anilor, iar pielea-i gălbuie lucea la soare.

— Lasă-te în jos de partea bărbaților — șuieră Arha, și amândouă fetele șerpuiră departe în josul zidului sprintene ca șopârlele, până unde abia se mai puteau ține de marginea de sus a zidului, invizibile din interior. Auziră pașii lui Manan apropiindu-se lent.

— Hu! Hu! Față de cartof! — îngână Arha, șoptind batjocoritor, încet precum vântul care trece printre ierburi.

Mersul greoi se opri.

— Hei! — spuse vocea cu nesiguranță — Micuțo? Arha?

Tăcere.

Manan merse mai departe.

— Iuhuu! Față de cartof!

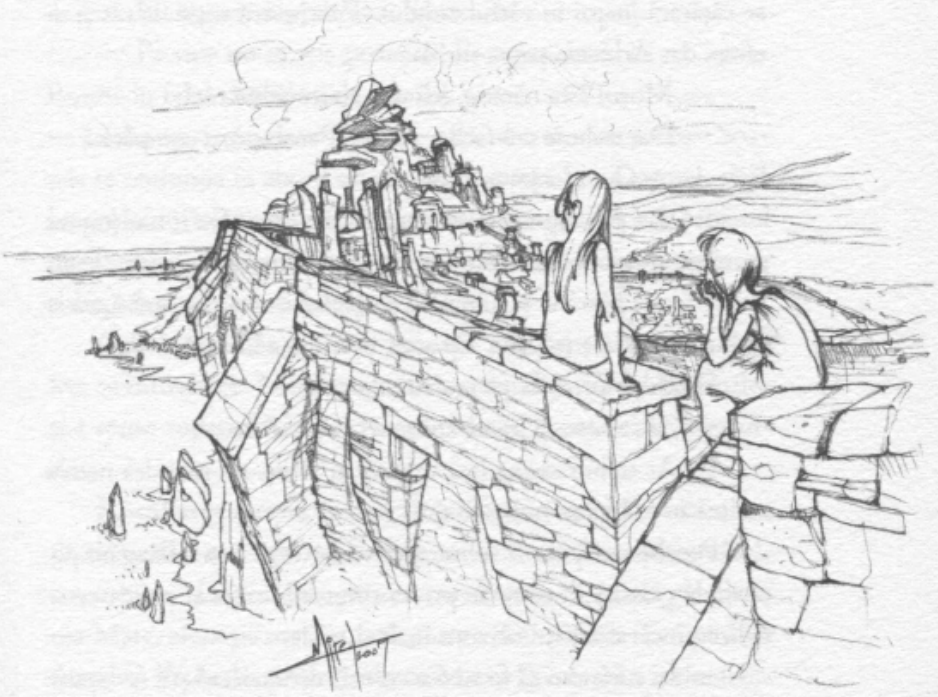

— Hu, cartof burtos! — șopti și Penthe, apoi gemu, încercând să-și înăbușe chicotelile.

— E cineva acolo?

Tăcere.

— Of, of, of — suspină eunucul și picioarele sale greoaie se târâră mai departe. Când se pierdu după coasta râpei, fetele se cățărară înapoi în vârful zidului. Penthe era roșie de râs și de efort, dar Arha era parca turbată.

— Moșul ăsta nătâng, mă urmărește peste tot!

— Dar trebuie s-o facă — spuse Penthe, mai cumpătată — Este datoria lui să aibă grijă de tine.

— Cei pe care-i servesc au grijă de mine. Eu îi mulțumesc pe ei și nu trebuie să mai mulțumesc pe nimeni altcineva. Toate aceste femei bătrâne și jumătate de bărbați, toți oamenii ăștia ar trebui să mă lase în pace. Eu sunt Preoteasa Unică!

Penthe o privi fix pe cealaltă fată.

— Ah, spuse ea încet, ah, știu că ești, Arha...

— Ar trebui să mă lase în pace și să nu-mi mai dea mereu ordine în stânga și-n dreapta!

Penthe nu spuse o vreme nimic, dar oftă și-și bălăngăni picioarele grăsuțe în timp ce privea ținuturile vaste și palide ce se ridicau încet către un orizont înalt și neclar.

— În curând o să fii tu cea care dă ordinele, să știi — spuse încet într-un sfârșit — Peste încă doi ani nu vom mai fi copii. O să avem paisprezece ani. Eu voi merge să servesc în templul Regelui-Zeu, iar pentru mine lucrurile nu se vor schimba prea mult. Dar tu vei fi într-adevăr Marea Preoteasă atunci. Până și Kossil și Thar vor trebui să ți se supună atunci.

Cea Devorată nu spuse nimic. Chipu-i era neclintit, ochii-i

captau lumina cerului de sub sprâncenele negre, într-o strălucire pală.

— Ar trebui să ne întoarcem — spuse Penthe.

— Nu.

— Dar maestra țesătoare i-ar putea spune lui Thar. Și va fi în curând timpul pentru cele Nouă Cânturi.

— Eu nu mă mișc de aici. Și nici tu.

— Pe tine nu te vor pedepsi. Pe mine, însă, da — spuse Penthe în felul său blând de a vorbi.

Arha nu-i răspunse. Penthe oftă, dar rămase acolo. Soarele se scufunda în aburi, sus deasupra câmpiilor. Departe, de-a lungul înclinării treptate a pământului, tălăngile oilor și behăitul mieilor răsunau vag. Vântul primăvăratic bătea în pale uscate și slabe, aducând arome dulcege.

Cele Nouă Cânturi erau aproape pe sfârșit când cele două fete se întoarseră. Mebbeth le văzuse stând pe Zidul Bărbaților și-i spuse superioarei sale, Kossil, Marea Preoteasă a Regelui-Zeu.

Kossil avea mersul apăsat, chipul întunecat. Fără nici o expresie pe față sau în voce, le vorbi celor două fete, spunându-le s-o urmeze. Le conduse printre coridoarele de piatră ale Casei cea Mare, afară pe ușa din față, sus pe deal până la Templul lui Atwah și Wuluah. Acolo vorbi cu Marea Preoteasă a acelui templu, Thar, înaltă, uscățivă și slabă ca și piciorul unei căprioare.

Kossil îi spuse lui Penthe:

— Dă-ți jos rochia.

O biciui pe fată cu un mănunchi de baștoane de trestie, care-i tăiară puțin pielea. Penthe îndură răbdătoare bătaia, cu lacrimi tăcute. Fu trimisă înapoi la țesătorie fără cină și nici ziua urmă-

toare nu primi nimic de mâncare.

— Dacă te mai prindem vreodată că te cațeri pe Zidul Bărbaților — spuse Kossil — ți se vor întâmpla lucruri mult mai rele decât bătaia asta. Ai înțeles, Penthe?

Vocea lui Kossil era blândă, dar nu era binevoitoare. Penthe spuse: — Da — și se furișă de-acolo, ghemuindu-se și tresărind de durere, căci veșmintele grele îi zgâriau tăieturile de pe spate.

Arha stătuse alături de Thar să privească biciuirea. Acum o privea pe Kossil curățând baștoanele biciului.

Thar îi spuse:

— Nu se cade să fii văzută cățărându-te și fugind cu alte fete. Tu ești Arha.

Rămase acolo mohorâtă și nu răspunse.

— Este mai bine să faci doar ceea ce trebuie să faci. Tu ești Arha.

Fata-și ridică pentru o clipă ochii s-o privească pe Thar, apoi pe Kossil, și era groaznic să vezi câtă ură și furie îi încețoșau privirile. Dar preoteasa cea slabă nu se îngrijea deloc de acestea. Mai degrabă confirmă, aplecându-se puțin înainte, aproape șoptit:

— Tu ești Arha. Nu mai rămâne nimic altceva. Totul a fost devorat.

— Totul a fost devorat — repetă fata, așa cum repeta în zilnic, în fiecare zi din viața sa de când avea șase ani.

Thar își înclină ușor capul. La fel făcu și Kossil punând deoparte biciul. Fata nu li se închină, ci se întoarse supusă și plecă.

După cina cu cartofi și ceapă verde, mâncată în tăcere în refectoriul rece și îngust, după cântarea imnurilor de seară și ferecarea ușilor cu cuvintele sacre și Ritualul scurt al celor Ne-

rostite, munca pe acea zi fu încheiată. Acum fetelor li se permitea să urce în dormitor și să joace jocuri cu zaruri și bețigașe, atâta timp cât mai ardea o singură lumină și să șoptească în întuneric de la un pat la altul. Arha o porni peste curțile și pantele Lăcașului, așa cum făcea în fiecare noapte, către Casa cea Mică, unde dormea singură.

Vântul nopții era dulce. Stelele primăverii străluceau puternic, ca și lanurile de narcise pe pajiști primăvara, ca și strălucirea luminii pe mare în aprilie. Dar fata nu avea nici o amintire despre pajiști sau despre mare. Nu privi în sus.

— Hei, micuțo!

— Manan — spuse ea cu indiferență.

Umbra imensă se târî lângă ea, cu lumina stelelor lucindu-i pe creștetul pleșuv.

— Ai fost pedepsită?

— Eu nu pot să fiu pedepsită.

— Nu... Așa e...

— Pe mine nu mă pot pedepsi. Nu îndrăznesc s-o facă.

Rămase acolo cu mâinile-i mari atârnând, zăpăcit și greoi. Dinspre robele lui negre și vechi, rupte la tivitură și prea scurte pentru măsura sa, Arhei îi venea miros de ceapă verde și de salvie dulceagă.

— Pe mine nu mă pot atinge. Eu sunt Arha — spuse ea cu vocea pătrunzătoare și ascuțită, apoi izbucni în lacrimi.

Mâinile mari și primitoare o apucară și-o traseră înspre el, o ținură tandru, îi neteziră părul împletit.

— Lasă, lasă, albinuța mea, fetița mea...

Auzi murmurul hârâit din golul adânc al pieptului său, și se agăță de el. În curând lacrimile i se opriră, dar se agăță de Manan

de parcă nu s-ar fi putut ridica singură.

— Sărăcuța de tine — șopti el și luă în brațe copila și-o duse până la pragul casei unde dormea singură. O puse jos.

— Mai bine acum, micuțo?

Încuviință din cap, se întoarse cu spatele la el și intră în casa întunecată.

Capitolul 3

Prizonierii

Pașii lui Kossil răsunară pe coridorul Casei cele Mică, egali și hotărâți. Silueta înaltă și greoaie umplu pragul odăii, se micșoră când preoteasa se închină atingând podeaua cu un genunchi și se umflă când aceasta se-ndreptă iarăși la adevărata ei statură.

— Stăpână!

— Ce este, Kossil?

— Până acum mi-a fost permis să mă îngrijesc de anumite chestiuni legate de Regatul Celor Nenumiți. Dacă dorești, a sosit timpul ca și tu să-nveți și să vezi, să preiei sarcinile pe care încă nu ți le-ai amintit în această viață.

Fata nu părăsise defel odaia fără fereastre. Se presupunea că meditează, când de fapt nu făcea nimic și nu se gândea aproape la nimic. Trecu ceva timp până chipul său putu să-și schimbe expresia fixă, mohorâtă, semeață. Și totuși i se schimbă, deși

încerca s-o ascundă. Spuse apoi, cu o undă de șiretenie în glas:

— Labirintul?

— Nu vom intra până în Labirint. Dar va trebui să traversăm Cripta.

În tonul vocii lui Kossil era parcă o undă de teamă sau poate se prefăcea că se teme, pentru a o speria pe Arha. Fata se ridică fără grabă și spuse indiferent:

— Prea bine.

Însă se bucura în inima sa, pe când urma silueta greoaie a preotesei Regelui-Zeu: *În sfârșit! În sfârșit! O să-mi văd în sfârșit domeniul!*

Împlinise cincisprezece ani. Trecuse mai bine de un an de când devenise femeie, și odată cu această trecere, preluase puterile sale depline de Preoteasă Unică a Mormintelor din Atuan, cea mai mare preoteasă dintre toate preotesele din Ținuturile Kargade, cea căreia nici chiar Regele-Zeu nu-i putea porunci. Cu toți se închinau înaintea ei acum, chiar și întunecatele Thar și Kossil. Amândouă-i vorbeau cu considerație și grijă. Dar nu se schimbase nimic. Nu se întâmpla nimic. O dată ce se încheiară ceremoniile sale de învestire, zilele continuară să se scurgă la fel ca întotdeauna. Trebuiau să toarcă lână, să țească pânza neagră, să macine mâncarea, să îndeplinească ritualurile. Cele Nouă Cânturi trebuiau cântate în fiecare seară, ușile trebuiau binecuvântate, Pietrele trebuiau hrănite cu sânge de capră de două ori pe an, iar dansurile lunii noi trebuiau dansate dinaintea Tronului Gol. Și astfel trecuse tot anul, la fel cum trecuseră și anii de dinaintea acestuia. Aveau să treacă oare la fel toți ceilalți ani din viața ei?

Uneori, plictiseala-i creștea atât de mult pe dinăuntru, încât o simțea ca pe o frică groaznică: o înhăța de gât. Nu cu mult timp

în urmă, simțise nevoia să vorbească despre aceasta. Trebuia să-i vorbească despre asta cuiva, altfel ar fi înnebunit. Manan fu cel cu care vorbi. Mândria o reținea să vorbească cu celelalte fete și precauția o reținea să vorbească cu celelalte femei mai bătrâne, dar Manan nu era nimic mai mult decât un bătrân servitor fidel. Ceea ce-i spunea lui nu conta. Spre surprinderea ei, Manan avu să-i dea un răspuns bun.

— Cu mult în urmă — spuse el — știi, micuțo, înainte ca cele patru ținuturi ale noastre să se unească într-un singur imperiu, înainte să ne stăpânească un singur Rege-Zeu, mai erau o mulțime de alți regi, prinți și căpetenii mai neînsemnate. Se certau mereu între ei, și veneau aici ca să-și rezolve disputele. Veneau așadar din ținutul nostru Atuan, și din Karego-At, din Atnini și chiar din Hur-at-Hur, toate căpeteniile și prinții cu servitorii și oștirile lor. Și toți te întrebau ce ar trebui să facă. Iar tu mergeai dinaintea Tronului Gol și le aduceai sfaturile celor Nenumiți. Asta, însă, a fost cu mult în urmă. După o vreme, Preoții-Regi deveniră stăpâni pe întregul Karego-At, și-n curând stăpâniră și peste Atuan. Iar apoi, timp de patru sau cinci vieți omenești, Regii Zei stăpâniră peste toate cele patru ținuturi laolaltă și le făcură un singur imperiu. Și astfel, lucrurile se schimbară. Regele-Zeu putea îndepărta căpeteniile nesupuse și putea încheia toate certurile el însuși. Iar pentru că, după cum vezi, regele este acum Zeu, nu mai trebuie să consulte prea des Nenumiții.

Arha se opri să chibzuiască la asta. Timpul nu însemna mare lucru aici, în ținutul deșertic, sub Pietrele neschimbate. Ducea o viață ce fusese trăită în același fel de la începutul lumii. Nu era obișnuită să se gândească la schimbarea lucrurilor, la moar-

tea vechilor obiceiuri și la nașterea altora noi. Nu i se părea la îndemână să privească lucrurile în acea lumină.

— Puterile Regelui-Zeu sunt mult mai prejos decât puterile Celor pe care-i slujesc eu — spuse ea — încruntându-se.

— Desigur... desigur... Dar nu-i poți spune așa fățiș unui Zeu, albinuțo. Și nici preotesei care-l slujește.

Surprinzându-i licărirea din ochii mici și căprui, se gândi la Kossil, Marea Preoteasă a Regelui-Zeu, de care se temuse încă de când venise prima dată la Lăcaș, și-i dădu ascultare lui Manan.

— Dar Regele-Zeu și supușii săi neglijează adorarea Mormintelor. Nimeni nu mai vine la ele.

— Păi, încă mai trimite aici prizonierii pentru a fi sacrificați. Cu siguranță nu neglijează așa. Și nici darurile ce li se cuvin Celor Nenumiți.

— Ce daruri! Templul său este vopsit proaspăt în fiecare an, altarul e încărcat de aur, iar în lămpi arde ulei de trandafir! Și privește în schimb Sala Tronului — plină de găuri în acoperiș, bolta e crăpată, zidurile sunt pline de șoareci, bufnițe și lilieci... Dar nu contează, căci va dăinui cu mult peste Regele-Zeu și toate templele sale și toți regii ce-i vor urma. A fost acolo de dinaintea lor și când vor pieri cu toții, va fi încă aici. Este centrul lucrurilor.

— Este centrul lucrurilor.

— Mormintele ascund comori. Thar îmi vorbește despre ele uneori. Sunt acolo destule comori încât să umple templul Regelui-Zeu de zece ori. Aur și trofee date în urmă cu multe secole, de sute de generații, cine mai știe de când. Sunt toate ascunse în gropi și cripte, sub pământ. Nu vor să mă ducă încă acolo, mă lasă să aștept și iară s-aștept. Dar eu știu cum e acolo. Sub Sală, sub întregul Lăcaș, sub locul în care stăm noi acum,

este plin de încăperi neștiute, o încurcătură grozavă de tuneluri, un Labirint. E ca un oraș imens și întunecat, sub deal. E plin de aur, de săbiile vechilor eroi, de coroane vechi, oase, ani trecuți și tăcere.

Vorbea de parcă era în transă, în extaz. Manan o urmărea. Chipul său fleșcăit nu exprima niciodată mai mult decât grijă și tristețe apatică. Acum, însă, era mai trist decât de obicei.

— Păi, tu ești stăpână peste toate acestea — spuse el — Peste tăcere și peste întuneric.

— Da, sunt. Dar nu vor să-mi arate nimic, doar încăperile de deasupra pământului, din spatele Tronului. Nici măcar nu mi-au arătat intrările lăcașurilor de sub pământ. Doar bombănesc despre ele uneori. Mă țin departe de propriu-mi domeniu! De ce mă fac să aștept și iar s-aștept?

— Ești tânără. Și probabil — spuse Manan cu alto-ul său hârâit — probabil că le e teamă, micuțo. La urma urmelor, nu este domeniul lor. Este al tău. Ele sunt în pericol când intră acolo. Nu există nici un muritor care se nu se teamă de cei Nenumiți.

Arha nu spuse nimic, dar ochii-i sclipiră. Încă o dată, Manan îi arăta o nouă cale de a vedea lucrurile. Kossil și Thar i se păruseră mereu atât de grozave și reci, atât de puternice, încât nu-și imaginase niciodată că ar fi putut să se teamă de ceva. Și totuși, Manan avea dreptate. Se temeau de acele locuri, de puterile din care făcea parte Arha, cărora ea le aparținea. Le era frică să meargă în locurile întunecate ca nu cumva să fie devorate.

Acum, în timp ce cobora scările Casei cea Mică alături de Kossil și urca pe cărarea șerpuită către Sala Tronului, își amintea de conversația cu Manan și se bucură din nou. Oriunde o vor

duce și orice-i vor arăta, n-o să-i fie frică. O să-și știe drumul.

Pe cărare, puțin mai în spatele său, Kossil îi vorbi:

— Una dintre sarcinile stăpânei mele, precum prea bine știe, este să sacrifice anumiți prizonieri, criminali de viță nobilă, care, prin sacrilegiu ori trădare, au păcătuit în fața stăpânului nostru Regele-Zeu.

— Sau în fața Celor Nenumiți — spuse Arha.

— Într-adevăr. Desigur că, pe cât mai este copilă încă, Cea Devorată nu trebuie să îndeplinească încă aceste sarcini. Dar stăpâna mea nu mai este o copilă. În Sala Lanțurilor se află acum prizonieri trimiși cu o lună în urmă din bunăvoința stăpânului nostru Regele-Zeu, din orașul său Awabath.

— Nu știam că au fost aduși prizonieri. De ce nu mi s-a spus?

— Prizonierii sunt aduși noaptea, în mare taină, așa cum o cer din timpuri străvechi ritualurile Mormintelor. Stăpâna mea va urma calea secretă, dacă va ține cărarea ce merge pe lângă zid.

Arha o porni pe cărare, urmând marele zid de piatră ce lega Mormintele de sala boltită. Pietrele din care era construit erau masive. Cele mai mici depășeau greutatea unui om, iar cele mai mari erau cât căruțele. Deși nu aveau forme egale, erau potrivite și îmbucate cu grijă. Totuși, în anumite locuri, marginea de sus a zidului se năruise, iar stâncile zăceau într-o grămadă deformată. Doar trecerea unei bune bucăți de vreme ar fi putut cauza năruirea aceea, secole întregi de zile deșertice arzătoare și nopți înghețate, mișcările milenare și imperceptibile ale dealurilor în sine.

— Zidul Mormintelor este foarte ușor de trecut — spuse Arha în timp ce înaintau pe la baza acestuia.

— Nu avem destui oameni ca să-l reparăm — răspunse Kossil.

— Dar avem destui ca să-l păzim.

— Doar sclavi. Ei nu sunt de încredere.

— Pot fi de nădejde dacă sunt speriați. Să primească dară și ei aceeași pedeapsă ca și străinul pe care-l vor lăsa să calce pe pământul sacru de după zid.

— Și care ar fi acea pedeapsă? — Kossil nu întreba ca să afle răspunsul. O învățase chiar ea pe Arha răspunsul, cu mult timp în urmă.

— Să fie decapitați în fața Tronului.

— Este dorința stăpânei mele să fie pus un gardian pe Zidul Mormintelor?

— Da, așa este — răspunse fata. În interiorul mânecilor lungi și negre, degetele i se încleștară de exaltare. Știa că preoteasa nu vroia să folosească inutil un sclav pentru îndatorirea de a păzi zidul și într-adevăr era o risipă, căci ce străini veneau aici vreodată? Era prea puțin probabil ca vreun om să rătăcească, din nenoroc sau voit, la mai puțin de o milă de Lăcaș fără să fie zărit. Cu siguranță nu se putea apropia de Morminte. Dar un gardian era o onoare ce i se cuvenea, iar Kossil nu i se putea împotrivi. Trebuia să i se supună lui Arha.

— Aici — rosti cu vocea sa rece.

Arha se opri. Mersese adesea pe acea cărare ce urmărea Zidul Mormintelor și-o cunoștea amănunțit, ca pe orice alt cotlon al Lăcașului, fiece piatră, ghimpe ori scai. Marele zid de piatră se ridica în stânga sa de trei ori cât ea, iar în dreapta, dealul era tăiat într-o vale puțin adâncă și aridă, ce se ridica din nou înspre piciorul dealului din partea de vest. Se mai uită o dată peste

împrejurimi și nu văzu nimic ce nu mai văzuse înainte.

— Sub stâncile roșii, stăpână.

La câțiva pași în jos, în pantă, o ridicătură de lavă roșie forma un fel de treaptă sau culme mică în deal. Când coborî până acolo și se opri în dreptul ei, cu fața la stânci, Arha își dădu seama că arătau ca o intrare neșlefuită, înaltă de patru picioare.

— Ce-i de făcut?

Învățase cu mult în urmă că în locurile sacre n-are rost să încerci să deschizi o ușă până nu știi cum se deschide.

— Stăpâna mea are toate cheile locurilor întunecate.

De când începuseră ritualurile înaintării sale în vârstă, Arha purtase la centură un inel de fier de care atârna un mic pumnal și treisprezece chei, unele lungi și grele, altele mici ca și cârligele de prins pește. Ridică inelul și răsfiră cheile.

— Aceea — spuse Kossil — arătând cu degetul, apoi își puse arătătorul gros pe o crăpătură între două bucăți de piatră roșii denivelate.

Cheia, o tijă lungă de fier, ornamentată cu două talismane, intră în crăpătură. Arha o roti către stânga cu amândouă mâinile, căci părea să se fi înțepenit. În schimb, se întoarse ușor.

— Acum?

— Împreună!

Împinseră împreună piatra dură, la stânga de gaura cheii. Greoi, dar fără să se oprească și fără să facă prea mult zgomot, o secțiune inegală din piatra roșie se urni înspre interior, până când se făcu o deschizătură îngustă. Înăuntrul ei era întunecime.

Arha se aplecă și intră.

Kossil, o femeie corpolentă și gros îmbrăcată, fu nevoită să se-nghesuie prin deschizătura prea îngustă. De cum intră, îm-

pinse ușa cu spatele și încordându-se, o închise.

Înăuntru era negru absolut. Nu era nici un fir de lumină. Întunericul apăsa pe ochii deschiși ca o pâslă umedă.

Se ghemuiră, aproape că stăteau în genunchi, căci locul nu avea mai mult de patru picioare înălțime și era atât de îngust încât mâinile Arhei atinseră de-ndată pe bâjbâite, pietre jilave și la dreapta și la stânga.

— Ai adus o lumină?

Vorbea șoptit, așa cum ai vorbi în întuneric.

— N-am adus nici o lumină — răspunse Kossil, în spatele ei. Și vocea lui Kossil era scăzută, dar suna ciudat, de parcă ar fi zâmbit. Kossil nu zâmbea niciodată. Inima Arhei tresări. Sângele i se umflă în gât. Își spuse cu dârzenie: *Acesta este locul meu, eu aparțin acestui loc, n-o să-mi fie frică!*

Dar nu rosti nimic cu voce tare. Porni înainte. Nu putea merge decât pe un singur drum. Ducea în interiorul dealului și-n jos.

Kossil o urmă, gâfâind, iar robele i se frecau și se zgâriau de piatră și pământ.

Deodată, tavanul se înălță: Arha putu să stea în picioare și când își întinse mâinile nu dădu de nici un perete. Aerul, care fusese apăsător și mirosea a pământ îi atingea acum fața cu o umezeală mai răcoroasă, iar mișcările-i aproape imperceptibile dădeau impresia de mare întindere. Arha făcu câțiva pași precauți înainte, în întunericul deplin. O pietricică îi alunecă sub sandală, lovi o altă pietricică, iar sunetul slab trezi ecouri, multe ecouri, infime, îndepărtate, apoi și mai îndepărtate. Caverna părea să fie imensă, înaltă și lată, și totuși, nu era goală: ceva în întunericul ei, suprafețe ale unor obiecte sau despărțituri invizibile, rupeau

ecoul într-o mie de fragmente.

— Trebuie că aici suntem sub Pietre — spuse fata șoptit, iar șoapta sa răsună în întunecimea goală și se frânse în firicele de sunet fine ca și pânzele de păianjen, ce se agățau încă îndelung de auz.

— Da. Aceasta este Cripta. Mergi înainte. Eu nu pot să rămân aici. Urmează zidul din stânga. Treci de trei deschizături.

Șoapta lui Kossil șuieră (iar micile ecouri o îngânară îndeaproape). Se temea, într-adevăr îi era frică. Nu-i plăcea să fie aici, printre Cei Nenumiți, în mormintele lor, în cavernele lor, în întuneric. Nu era locul ei, nu aparținea de el.

— Voi veni aici cu o torță — spuse Arha, ghidându-se după zidul cavernei prin pipăitul degetelor sale, uimindu-se de formele stranii ale pietrelor, de scobituri și umflături, curbe fine și margini, aspre ca și dantela aici, netede ca și alama mai încolo: cu siguranță fuseseră sculptate. Poate că întreaga cavernă fusese lucrată de sculptori din timpuri străvechi?

— Aici lumina este interzisă — Șoapta lui Kossil fu ascuțită. Chiar pe când rostea cuvintele, Arha știu că așa trebuie să fie. Aici era chiar sălașul întunericului, cel mai adânc miez al nopții.

Degetele-i trecură de trei ori peste o gaură în întunecimea complicată, stâncoasă. A patra oară simți înălțimea și lățimea deschizăturii și intră. Kossil o urmă.

În acest tunel, ce urca iarăși într-o mică pantă, trecură de o deschizătură la stânga, apoi la o bifurcație, o luară spre dreapta. Își găseau drumul prin pipăit, bâjbâind prin orbirea subpământeană și tăcerea lăuntrică a pământului. Într-un astfel de coridor, trebuia să atingi aproape fără oprire amândouă părțile laterale ale

tunelului, să nu cumva să treci de vreo deschizătură ce trebuia pusă la socoteală, sau să nu-ți scape bifurcarea cărării. Nu te puteai ghida decât după pipăit. Nu puteai vedea drumul, ci ți-l urmăreai cu mâinile.

— Acesta este Labirintul?

— Nu. Acesta este un labirint mai mic, chiar dedesubt de Tron.

— Unde este intrarea în Labirint?

Arhei îi plăcea acest joc în întuneric, vroia să i se dea de rezolvat o enigmă și mai grea.

— La a doua deschizătură am intrat în Criptă. Caută acum cu mâinile o ușă la dreapta, o ușă de lemn, poate că am și trecut deja de ea.

Arha auzea mâinile lui Kossil bâjbâind agitate de-a lungul zidului, zgâriindu-se de piatra dură. Pipăi piatra ușor cu vârfurile degetelor și numaidecât simți fibra netedă a lemnului. Se împinse în ea, iar ușa se deschise cu ușurință. Pentru o clipă, rămase țintuită locului, orbită de lumină.

Intrară într-o încăpere largă și joasă, cu pereții sculptați și luminată de o torță fumegândă suspendată de un lanț. Locul era îmbâcsit de fumul torței, ce nu avea unde să se risipească. Ochii o usturau și-i lăcrimau.

— Unde sunt prizonierii?

— Acolo.

Într-un sfârșit își dădu seama că cele trei movile de ceva din capătul celălalt al încăperii erau oameni.

— Ușa nu-i încuiată. Nu este păzită?

— Nu-i nevoie de nici un paznic.

Înaintă puțin, șovăind, cercetând cu privirile prin ceața fumurie. Prizonierii erau încătușați la ambele glezne și de o încheietură a mâinii de niște inele imense bătute în piatra zidului. Dacă unul dintre ei vroia să se întindă pe jos, brațul încătușat trebuia să-i rămână ridicat, atârnând de cătușă. Părul și bărbile li se încâlciseră într-un smoc care, împreună cu umbrele, le ascundea fețele. Unul dintre ei zăcea întins pe jumătate, iar ceilalți doi stăteau jos sau ghemuiți. Erau goi. Mirosul ce venea dinspre ei era mai puternic chiar și decât duhoarea lăsată de fum.

Unul dintre ei părea s-o urmărească pe Arha. I se păru că vede licărirea ochilor, apoi nu mai fi sigură. Ceilalți doi nu se mișcară și nu-și ridicară capetele.

Se întoarse cu spatele la ei.

— Nu mai sunt oameni — spuse ea.

— N-au fost niciodată oameni. Au fost demoni, spirite bestii ce au urzit intrigi împotriva vieții sacre a Regelui-Zeu!

Ochii lui Kossil luciră de la lumina roșiatică a torței.

Arha îi privi din nou, uimită și curioasă.

— Cum îndrăznește un om să atace un zeu? Cum se poate așa ceva? Tu! Cum de-ai îndrăznit să ataci un zeu în viață?

Cel care o privise se holba la ea prin încâlcitura neagră de păr, dar nu scoase o vorbă.

— Le-au fost tăiate limbile înainte de-a fi trimiși de la Awabath — spuse Kossil — Nu le vorbi, stăpână. Sunt pângăriți. Sunt ai tăi, dar nu ca să le vorbești, nici să-i privești sau să te gândești la ei. Sunt ai tăi doar ca să-i poți da Celor Nenumiți.

— Cum trebuie să fie sacrificați?

Arha nu se mai uită la prizonieri. Se întoarse în schimb spre Kossil, refăcându-și forțele de la corpul masiv, din vocea rece.

Simți că amețește, iar duhoarea fumului și murdăriei o făceau să-i fie rău, deși părea că gândește și vorbește cu calm deplin. *Nu mai făcuse dară aceste lucruri de multe ori înainte?*

— Preoteasa Mormintelor știe cel mai bine ce fel de moarte îi va mulțumi pe Stăpânii săi, și ea trebuie s-o aleagă. Sunt multe feluri de a-i omorî.

— Atunci fie ca Gobar, căpitanul gardienilor, să le reteze capetele. Iar sângele să le fie vărsat dinaintea Tronului.

— La fel cum sunt sacrificate și caprele? — Kossil părea că rânjește batjocoritor la lipsa ei de imaginație. Rămase pe gânduri. Kossil continuă:

— Și-apoi, Gobar este un simplu muritor, și nici o ființă umană nu poate să intre în Locurile Întunecate ale Mormintelor, cu siguranță stăpâna mea își amintește de asta? Căci dacă intră, nu mai iese...

— Cine i-a adus aici? Cine îi hrănește?

— Gardienii care-mi servesc templul, Duby și Uahto. Ei sunt eunuci și pot intra aici în serviciul Celor Nenumiți, la fel ca și mine. Soldații Regelui-Zeu au lăsat prizonierii legați în afara zidului, iar eu și gardienii i-am adus înăuntru pe Ușa Prizonierului, ușa dintre stâncile roșii. Așa s-a făcut dintotdeauna. Mâncarea și apa le este coborâtă printr-o trapă dintr-una dintre încăperile din spatele Tronului.

Arha privi în sus și văzu, lângă lanțul de care atârna torța, un pătrat de lemn încastrat în tavanul de piatră. Era mult prea mic pentru a-i permite unui om să se târască prin el, dar din el atârna o frânghie ce cobora atât încât să poată ajunge la ea prizonierul din mijloc. Își întoarse din nou rapid privirile de la ei.

— Să nu li se mai aducă mâncare și apă, atunci. Să fie lăsată torța să se stingă de la sine.

Kossil se înclină.

— Iar cu corpurile, după ce mor?

— Să le îngroape Duby și Uahto în marea cavernă prin care am trecut, în Criptă — spuse fata, iar vocea i se făcu aprigă și ascuțită.

— Trebuie s-o facă în întuneric. Stăpânii mei le vor devora corpurile.

— Va fi făcut întocmai.

— Este așa cum se cuvine, Kossil?

— Este bine, stăpână.

— Să mergem, atunci — spuse Arha, foarte strident. Se întoarse și se grăbi înapoi spre ușa de lemn și ieși afară din Sala Lanțurilor, în negura tunelului. Părea dulce și liniștit ca o noapte lipsită de stele, tăcut, fără să poată fi pătruns de privire, fără lumină sau viață. Se afundă în întunericul curat, se mișcă cu repeziciune prin el ca un înotător în apă. Kossil se grăbea și ea în spatele Arhei, rămânând în urmă, gâfâind și huruind. Fără ezitare, Arha repetă cotiturile luate corect sau sărite, pe același drum pe care veniseră, ocoli imensa Criptă plină de ecouri și se târî, se aplecă pe ultimul tunel lung ce ducea la ușa de piatră ferecată. Acolo se lăsă pe vine și căută cheia lungă de pe inelul ce-l purta la centură. Nu era nici fir de lumină în peretele invizibil din față. Îl pipăi cu degetele căutând broasca, încuietoarea, ori mânerul dar nu găsi nimic. *Unde trebuie să fie băgată cheia? Cum putea să iasă de-acolo?*

— Stăpână!

Vocea lui Kossil, amplificată de ecouri, șuieră și tună departe în urma sa.

— Stăpână, ușa nu se poate deschide din interior. Nu se poate ieși pe acolo. Nu există cale de întoarcere.

Arha se ghemui, sprijinindu-se de stâncă. Nu scoase o vorbă.

— Arha!

— Aici sunt.

— Vino!

Veni la Kossil, târându-se pe mâini și pe genunchi de-a lungul coridorului, ca un câine, până la fustele preotesei.

— La dreapta. Grăbește-te! Eu nu pot să zăbovesc aici. Nu este locul meu. Urmează-mă.

Arha se ridică în picioare și se ținu de robele lui Kossil. Înaintară, urmând îndelung zidul străniu al cavernei la dreapta, intrară apoi într-o gaură neagră de întuneric. Urcau acum, prin tuneluri, pe scări. Fata încă se mai ținea de roba femeii. Își ținea ochii închiși.

Ajunseră la lumină. Îi pătrundea roșie prin pleoapele închise. Crezu că era din nou lumina torței din încăperea plină de fum și nu-și deschise ochii. Dar aerul mirosea dulceag, uscat și mucegăit, un miros cunoscut. Picioarele-i erau pe o treaptă, abruptă, aproape ca o scară. Dădu drumul robei lui Kossil și privi. Deasupra capului său se deschidea o trapă. Se-nghesui prin ea în urma lui Kossil. O duse într-o încăpere pe care-o știa, o mică celulă de piatră în care erau două cufere și cutii de fier, una dintre multele camere din spatele Sălii Tronului. Lumina zilei luci cenușie și fadă în coridorul din afara ușii acesteia.

— Cealaltă, Ușa Prizonierului, duce doar către interiorul tunelurilor. Nu duce și afară din ele. Aceasta este singura ieșire. Iar de mai există vreo alta, eu n-o cunosc, și nici Thar. Trebuie să ți-o amintești singură, dacă mai este vreuna. Dar mă îndoiesc

să mai fie.

Kossil încă mai vorbea încet, pe un ton cumva disprețuitor. Chipul său greoi, era palid și umed de sudoare sub gluga neagră.

— Nu-mi amintesc cotiturile spre ieșirea asta.

— Ți le voi spune. Doar o singură dată. Trebuie să ți le amintești. Data viitoare nu voi mai veni cu tine. Acesta nu este locul meu. Trebuie să vii singură.

Fata încuviință din cap. Privi fața bătrânei și se gândi ce stranie i se părea, palidă, cu teama greu de ascuns și totuși trufașă, de parcă se bucura de slăbiciunile ei.

— O să vin singură data viitoare — spuse Arha, apoi încercând să se-ndepărteze de Kossil, își simți picioarele cedând și camera i se-ntoarse cu susul în jos dinaintea ochilor. Leșină într-o grămăjoară neagră la picioarele preotesei.

— O să înveți — spuse Kossil, încă gâfâind, pironită locului — O să înveți.

Capitolul 4

Vise și legende

Arha nu se simți bine timp de câteva zile. O tratară împotriva febrei. Stătu la pat, sau în lumina blândă a soarelui tomnatic pe prispa Casei cele Mici, privind spre munții de la vest. Se simțea slabă și proștită. Îi veneau în minte mereu aceleași idei. Îi era rușine că leșinase. Nu fusese pus nici un gardian pe Zidul Mormintelor, iar acum nu mai îndrăznea s-o întrebe pe Kossil despre asta. De fapt, nici nu mai vroia s-o vadă pe Kossil vreodată. Toate astea pentru că-i era rușine că leșinase.

La lumina soarelui, își imagina adesea cum avea să se comporte data viitoare când ar fi mers în locurile întunecate de sub deal. Se gândi de multe ori la ce fel de moarte ar fi potrivit pentru următorul rând de prizonieri, o moarte mai complicată, mai potrivită pentru ritualurile Tronului Gol.

În fiecare noapte, se trezea țipând în întuneric: — N-au murit încă! Sunt încă pe cale să moară!

Visa foarte mult. Visa că trebuia să gătească mâncare, cazane imense pline de terci cu cimbru și să le verse printr-o gaură în pământ. Visa că trebuia să care un vas plin cu apă, un vas adânc de bronz prin întuneric și să-l ducă cuiva căruia-i era sete. Nu putea ajunge, însă, niciodată la acesta. Se trezea, și-i era și ei însăși sete, dar nu mergea să bea apă. Zăcea acolo trează, cu ochii larg deschiși, în odaia ei fără fereastre.

Într-o dimineață, Penthe veni s-o vadă. De pe prispă, Arha o zări apropiindu-se de Casa cea Mică, cu un aer lipsit de griji sau țintă, de parcă s-ar fi nimerit doar să treacă prin apropiere. Dacă Arha nu i-ar fi spus nimic, nici n-ar fi urcat scările. Dar Arha se simțea singură, așa că-i vorbi.

Penthe făcu plecăciunea până la pământ ce li se pretindea tuturor celor care se apropiau de Preoteasa Mormintelor și apoi își dădu drumul pe treptele de mai jos de Arha și scoase un sunet de genul „Pfiu!" Se înălțase și se împlinise destul de mult. La cel mai mic efort, se roșea-n obraji, iar acum era roșie de la mers.

— Am auzit că ești bolnavă. Ți-am pus deoparte niște mere.

Scoase deodată, de undeva de sub ampla-i robă neagră, o plasă de trestie în care erau vreo șase sau opt mere galbene perfecte. Viața ei era dedicată acum Regelui-Zeu și servea în templul acestuia sub Kossil, dar nu era însă o preoteasă deplină și îndeplinea încă sarcinile zilnice și învăța alături de celelalte novice.

— Anul ăsta eu cu Poppe am sortat merele și ți le-am păstrat pe cele mai bune. Le usucă întotdeauna pe cele mai bune. Desigur că se păstrează mai bine, dar pare așa o pierdere. Nu-i așa că sunt drăguțe?

Arha pipăi cojile satinate, de un auriu pal și privi codițele de care mai atârnau delicat frunze maronii.

— Da, sunt drăguțe.

— Ia unul, spuse Penthe.

— Nu acum. Ia tu unul.

Din politețe, Penthe îl luă pe cel mai mic și-l mâncă pe tot cu dibăcie din vreo zece mușcături suculente și grijulii.

— Aș putea să mănânc cât e ziua de lungă, spuse ea. Nu mă satur niciodată. Mi-aș dori să fiu bucătăreasă în loc de preoteasă. Aș găti mult mai bine decât zgârcitul ăla de Nathabba și, mai mult, aș putea să ling oalele... Ah, ai auzit de pățania lui Munith? Trebuia să curețe vasele acelea de bronz în care se ține uleiul de trandafir, știi, borcanele alea înalte și subțiri cu dopuri. A crezut că trebuie să le curețe și pe dinăuntru, așa că și-a băgat mâna înfășurată într-o cârpă într-unul, știi, și n-a mai reușit să și-o scoată de acolo. S-a căznit așa de mult încât mâna i s-a umflat și i s-a mărit atât de mult încât într-adevăr i s-a înțepenit. A luat-o la goană prin toate dormitoarele urlând „Nu pot s-o scot! Nu pot s-o scot!" Iar Punti e așa de surd încât a crezut că e un incendiu undeva și-a început să scrâșnească la ceilalți paznici să vină și să salveze novicele. Iar Uahto, care mulgea caprele, ieși în fugă din ștaul în curte să vadă ce se-ntâmplă, lăsând poarta deschisă și toate caprele care trebuiau mulse scăpară din țarc, dădură buzna în curte și nas în nas cu Punti, cu paznicii și cu fetițele, cu Munith care flutura vasul de bronz la capătul brațului, complet isterică și se adunaseră mai toți acolo când Kossil coborî din templu și spuse „Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?"

Chipul luminos și rotund al lui Penthe fu cuprins de un rânjet batjocoritor, nici pe departe ca și expresia rece a lui Kossil, și totuși cumva atât de asemănătoare cu Kossil încât Arha scoase un hohot de râs aproape îngrozit.

— „Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?" spunea Kossil. Și după aceea — după aceea o împunse capra maronie — Penthe se prăpădea de râs, lacrimile îi șiroiau pe obraz.

— Iar M-Munith lovi capra, capra cu v-v-vasul.

Se legănau amândouă înainte și înapoi cuprinse de spasme de la atâta râs, ținându-se de genunchi, înecându-se.

— Iar Kossil se întoarse și zicând „ Ce se întâmplă? Ce se întâmplă? către-către-către capră...

Sfârșitul poveștii se pierdu în hohotele lor de râs. Într-un final, Penthe își șterse ochii și nasul și începu alt măr fără să ia seama la ce face.

Râsul acela puternic o făcu pe Arha să amețească puțin. Se calmă și după o vreme întrebă:

— Tu cum ai ajuns aici, Penthe?

— Păi, eram a șasea fată pe care o avură mama și tatăl meu și pur și simplu nu putură să crească atâtea fete și să le mărite pe toate. Așa că la șapte ani m-au adus la Templul Regelui-Zeu și m-au consacrat acestuia. Așa s-a întâmplat în Ossawa. Dar cred că aveau prea multe novice acolo pentru că după puțin timp m-au trimis mai departe aici. Sau poate or fi crezut că voi deveni o preoteasă deosebit de bună sau așa ceva. Dar ce s-au mai înșelat! Penthe mușcă din măr cu o față veselă ce deveni apoi tristă.

— Ai fi preferat să nu fii preoteasă?

— Și încă cum! Bineînțeles! Mai degrabă m-aș mărita cu un crescător de porci și-aș trăi într-un șanț! Aș face mai degrabă orice altceva decât să stau aici îngropată de vie toate zilele din viața mea, cu o ceată de femei într-un deșert în ruină unde nu vine nimeni niciodată! Dar nu mă ajută cu nimic să-mi *doresc* să ies de aici, pentru că acum sunt deja consacrată zeului și-i sunt legată.

Dar sper mult ca în următoarea mea viață să fiu o dansatoare în Awabath! Pentru că voi fi meritat să fiu!

Arha o fixă cu o privire întunecată. Nu înțelegea. I se părea că n-o mai văzuse niciodată până atunci pe Penthe, n-o mai privise și n-o mai văzuse, dolofană, plină de viață și sevă ca și unul dintre merele sale aurii, mai mare dragul s-o privești.

— Templul nu înseamnă nimic pentru tine? — o întrebă, cam dur.

Penthe, mereu supusă și ușor de intimidat, nu se alarmă de data aceasta.

— Ah, știu că Stăpânii-ți sunt foarte importanți — spuse ea cu o indiferență ce o șocă pe Arha.

— În orice caz, mi se pare de înțeles, de vreme ce tu ești supusa lor unică și specială. Tu nu ai fost doar consacrată, ci te-ai născut special pentru asta. Dar uită-te la mine. Ar trebui eu să mă tem și așa mai departe de Regele-Zeu? La urma urmelor, nu e decât un om, deși e adevărat că trăiește la Awabath într-un palat înconjurat de zece mile de acoperișuri aurite. Are în jur de cincizeci de ani și e chel. Se vede clar din toate statuile lui. Și-ți pun pariu că trebuie să-și taie unghiile de la picioare, la fel ca și orice alt om. Știu foarte bine că e deopotrivă zeu. Dar părerea mea e că ar fi mult mai divinizat după ce va fi *mort*.

Arha era de acord cu Penthe, căci în sinea ei, începuse să creadă că auto-proclamații Împărați Divini din Kargad nu erau decât niște zei falși și parveniți ce-ncercau să-și însușească adorația supușilor pe seama Puterilor eterne și adevărate. Dar mai era ceva în spatele cuvintelor lui Penthe cu care nu putea să fie de acord, ceva ce-i era complet necunoscut și înfricoșător. Nu-și dăduse seama până atunci cât de diferiți puteau să fie oamenii și

cât de diferit vedeau viața. Se simțea de parcă s-ar fi uitat dintr-o dată în sus și-ar fi văzut o planetă imensă complet nouă, împânzită de oameni, atârnând chiar de fereastra ei, o lume cu totul ciudată, una în care zeii nu contau. Se temea de tăria necredinței lui Penthe. Izbucni, speriată:

— Așa e. Stăpânii mei sunt morți de mult, mult timp. Și n-au fost niciodată oameni. Știi, Penthe, te-aș putea chema să servești Mormintele — Vorbea cu un ton plăcut, de parcă i-ar fi oferit prietenei sale o alternativă mai bună.

Roșeața din obrajii lui Penthe se stinse într-o clipă.

— Da — spuse ea — Ai putea. Dar eu nu... nu aș fi potrivită pentru aceasta.

— De ce?

— Îmi e frică de întuneric — spuse Penthe cu vocea scăzută.

Arha scoase un sunet slab ca o dojană, dar era mulțumită. Își demonstrase punctul de vedere. Poate că Penthe avea puțină credință în zei, dar se temea amarnic de puterile de nenumit ale întunericului — asemeni oricărui biet suflet de muritor.

— Nu aș face-o decât dacă mi-ai cere-o tu, să știi — spuse Arha.

Între ele căzu o tăcere îndelungată.

— Începi să semeni din ce în ce mai mult cu Thar — zise Penthe în felul său ei molatec și visător — Mulțumesc cerurilor că nu începi să semeni cu Kossil! Dar tu ești atât de puternică. Ce mult mi-aș dori să fiu și eu la fel de tare. Mie nu-mi place decât să mănânc...

— Dă-i drumul — spuse Arha amuzată, cu un aer superior iar Penthe isprăvi lent, până la semințe, un al treilea măr.

ÎNDATORIRILE NESFÂRȘITULUI RITUAL AL LĂCAȘULUI o scoaseră pe Arha din intimitatea sa două zile mai târziu. O capră fătă iezi gemeni înainte de vreme și urmau să le fie sacrificați Zeilor Frați-Gemeni, după cum era obiceiul: un ritual important, la care Prima Preoteasă trebuia să asiste negreșit. Urmau nopțile cele lipsite de lună, iar ceremoniile întunericului trebuiau îndeplinite dinaintea Tronului Gol. Arha respiră fumul narcotic al ierburilor ce ardeau pe tăvi late de bronz dinaintea Tronului și dansă, singură, în negru. Dansă pentru spiritele nevăzute ale celor morți și a celor nenăscuți și pe ce dansa, spiritele se-ngrămădeau în aerul din jurul ei, urmărindu-i picioarele ce se întorceau și se învârteau și gesturile lente și sigure ale brațelor. Cânta cântecele ale căror cuvinte nu le putea înțelege nici un om, pe care le învățase, silabă cu silabă, cu mult timp înainte, de la Thar.

Un cor de preotese ascunse în amurg în spatele imensului rând dublu de coloane murmurau ca într-un ecou după ea cuvintele ciudate, iar aerul din încăperea vastă în ruine se umplu de zumzete de voci, de parcă spiritele ce nu conteneau să se-nghesuie în jurul fetei repetau cânturile iară și iară.

Regele-Zeu din Awabath nu mai trimise prizonieri la Lăcaș și treptat, Arha nu-i mai visă pe cei trei, pe-acum morți și îngropați demult în morminte puțin adânci în marea cavernă de sub Lespezi.

Își adună curajul să se-ntoarcă în caverna aceea. Trebuia să se întoarcă, căci Preoteasa Mormintelor trebuia să fie în stare să pătrundă pe propriu-și domeniu fără a se îngrozi, să-i cunoască toate meandrele.

Prima dată când intră pe ușa cea falsă îi fu greu. Și totuși, nu atât de greu pe cât se așteptase.

Își înfrânase atât de bine frica până să ajungă acolo, se hotărâse să meargă acolo de una singură și să-și stăpânească emoțiile orice-ar fi, încât fu aproape îngrozită să vadă că de fapt nu era nimic de care să se teamă. Ar fi putut fi morminte acolo, dar nu le putea vedea. Nu se vedea nimic. Era negru. Era tăcut. Și asta era tot.

Mergea acolo zi de zi, intrând mereu prin ușa falsă din încăperea din spatele Tronului, până știu bine întregul circuit al cavernei, cu pereții săi sculptați ciudat — atât de bine cât poți cunoaște ceva ce nu poți vedea. Nu se-ndepărta nicicând de pereți, căci în grabă, de-a lungul marii cavități ar fi putut să-și piardă lesne simțul orientării în întuneric și astfel, într-un sfârșit, bâjbâind iară pereții, n-ar mai fi știut unde era. Căci, după cum învățase de prima oară, acolo jos în locurile întunecate, cel mai important lucru era să știi ce cotituri și deschideri ai trecut și care urmau la rând. Trebuia să le numeri, căci pentru mâinile ce pipăiau, erau toate la fel. Memoria Arhei fusese bine antrenată și nu i se părea greu să joace jocul acela ciudat de a-și găsi drumul prin atingere și numărat, în loc de a-și folosi văzul și celelalte simțuri. În curând știa pe dinafară toate coridoarele care se deschideau sub Criptă, labirintul mai mic de sub Sala Tronului și de sub vârful dealului. Era însă un coridor pe care nu intra niciodată: al doilea la stânga de intrarea de stâncă roșie, acela pe care, dacă intra din greșeală, crezând că era unul pe care-l știa, poate nu și-ar mai fi găsit niciodată drumul de întoarcere. Dorința sa de a intra acolo, de a învăța căile Labirintului, creștea tot mai mult, dar și-o înfrâna până avea să învețe tot ce putea despre el, de la suprafață.

Thar nu știa multe despre Labirint, în afară de numele anumitor încăperi și lista îndrumărilor, cotiturilor care trebuiau luate și evitate pentru a putea ajunge în aceste încăperi. I le spunea Arhei, dar nu i le desena niciodată în praf și nici măcar cu un gest în aer. Nici chiar ea nu le urmase niciodată și nu intrase niciodată în Labirint. Dar când Arha o întreba: „Care este calea de la ușa de fier care se deschide spre Sala Pictată?" sau „Cum se ajunge din Sala Oaselor la tunelul de pe malul râului?", Thar tăcea o clipă și-apoi recita indicațiile ciudate pe care le învățase cu mult înainte de la Arha-cea-care-fusese: atâtea și atâtea răscruci, întoarceri la stânga și așa mai departe. Pe toate acestea Arha le învățase pe dinafară, la fel ca Thar, adesea după prima ascultare. Apoi când stătea întinsă în pat noaptea și le repeta în minte, încercând să-și imagineze locurile, încăperile, cotiturile.

Thar îi arătă Arhei mulțimea de fante din interiorul labirintului, din fiecare clădire și templu al Lăcașului, chiar și sub pietre la care se ajungea prin anumite uși. Păienjenișul de tuneluri cu pereții de piatră mergea pe sub întregul Lăcaș și chiar mai departe de pereții săi, erau mile întregi de tuneluri, acolo jos, în întuneric. Nu era nici un suflet acolo în afară de ea, de cele două Înalte Preotese și servitorii lor speciali, eunucii Manan, Uahto și Duby care știau de existența acestui labirint ce se întindea sub fiecare pas pe care-l făceau. Printre ceilalți circulau zvonuri vagi despre existența lor. Știau cu toții că sub Lespezi erau caverne sau un fel de încăperi. Nimeni, însă, nu era prea curios să știe ceva ce avea de-a face cu Cei Nenumiți și cu locurile ce le erau dedicate. Poate că se gândeau că cu cât știau mai puțin, cu atât mai bine. Bineînțeles că Arha fusese extrem de curioasă și știind că erau fante în Labirint, le căutase. Totuși, erau atât de bine ascunse,

în pardoseală sau în pământul deșertic, încât nu dădu de nici una dintre ele, nici măcar de cea din propria ei căsuță, până să nu i-o arate Thar.

Într-o noapte de primăvară timpurie, luă o lumânare și coborî cu ea, neaprinsă, prin Criptă până la al doilea coridor de la ușa de piatră roșie.

În întuneric, înaintă vreo treizeci de pași de-a lungul coridorului, pipăind cadrul de fier încastrat în piatră, ce fusese până acum limita explorărilor ei. Mai încolo de Ușa de Fier, merse o bucată bună de drum în tunel, iar când în sfârșit începu s-o cotească spre dreapta, își aprinse lumânarea și privi în jur. Căci acolo, lumina era permisă. Nu mai era în Criptă. Era într-un loc mai puțin sacru deși poate mai înfricoșător. Era în Labirint.

Pereții goi și neșlefuiți, cavoul și podeaua de piatră o împresurau în mica sferă a luminii lumânării. Aerul era mort. Înaintea și-n urma sa, tunelul se întindea în întuneric.

Toate tunelurile erau la fel, se intersectau și se întretăiau. Își număra atent în minte trecerile și întoarcerile, și-și recită singură indicațiile lui Thar, deși le știa perfect. Să te pierzi în Labirint era neînchipuit de primejdios. În Criptă și în scurtele trecători din jurul acestuia, Kossil și Thar ar mai fi putut s-o găsească, sau Manan ar fi putut să vină în căutarea sa, căci îl dusese acolo de multe ori. Dar aici, nu fusese nici unul dintre ei, doar ea însăși. Nu i-ar fi fost de nici un folos dacă ar fi venit în Criptă și-ar fi strigat-o, dacă ea s-ar fi pierdut în vreo încâlcitură spiralată de tuneluri la distanță de jumătate de milă. Își imagina cum ar fi auzit ecoul vocilor care-o strigau, răspândindu-și ecoul pe fiecare coridor și-ar încerca să ajungă la ei, dar, odată rătăcită, s-ar pierde doar și mai mult. Își imagina acestea atât de viu încât se opri,

crezând că aude o voce îndepărtată chemând-o. Dar nu era nimic. Nu, nu s-ar fi pierdut. Era foarte atentă, iar aceasta era locul său, domeniul său. Puterile întunericului, Cei Nenumiți, îi vor ghida pașii acolo, așa cum îl vor ghida pe un drum greșit pe orice muritor ce-ar fi îndrăznit să intre în Labirintul Mormintelor.

Nu se aventură prea departe de prima dată, dar destul de departe încât siguranța stranie, amară și totuși plăcută a singurătății și-a independenței sale totale cât timp era acolo crescură în ea și-o atrăgeau mereu înapoi acolo, de fiecare dată mai departe. Ajunse la Sala Pictată și la Cele Șase Căi și urmă lungul Tunel Exterior și pătrunse încâlcitura ciudată ce ducea la Încăperea Oaselor.

— Când a fost făcut Labirintul? — o întrebă pe Thar, iar preoteasa sumbră și slabă, răspunse:

— Stăpână, nu știu. Nimeni nu știe.

— De ce a fost făcut?

— Pentru a ascunde comorile Mormintelor și pentru pedepsirea celor care au încercat să fure acele comori.

— Toate comorile pe care le-am văzut sunt în încăperile din spatele Tronului și în pivnițele de sub el. Ce se ascunde în Labirint?

— O comoară mult mai mare și străveche. Dorești s-o vezi?

— Da.

— Nimeni în afară de tine nu poate intra în Visteria Mormintelor. Îți poți duce servitorii în Labirint, dar nu și-n Visterie. Chiar și Manan de-ar intra acolo, furia întunericului s-ar trezi. N-ar mai părăsi Labirintul viu. Acolo trebuie să mergi singură, de fiecare dată. Eu știu unde se află Marea Comoară. Tu mi-ai spus care e drumul ce duce la ea, acum cincisprezece ani, înainte să mori, ca să mi-l pot aminti și să ți-l spun când te întorci. Îți pot

spune care este drumul ce trebuie urmat în Labirint, mai încolo de Sala Pictată. Iar cheia vistieriei este cea argintie de pe inelul tău, cea care are un dragon la capăt. Dar trebuie să mergi singură.

— Spune-mi care e drumul.

Thar i-l spuse, iar ea-l ținu minte, așa cum ținea minte tot ceea ce i se spunea. Dar nu merse să vadă Marea Comoară a Mormintelor. Presimțea că voința sau cunoașterea sa nu erau încă depline și-o ținea îndărăt. Sau poate că vroia să țină ceva pus deoparte, ceva la care să se gândească cu plăcere, ceva care să răspândească un dram de strălucire peste acele tuneluri nesfârșite, peste întunericul acela ce se sfârșea mereu în ziduri sau celule goale și prăfuite. Prefera să aștepte puțin până să-și vadă comorile.

La urma urmelor, nu le mai văzuse oare până atunci?

Încă se mai simțea ciudat atunci când Thar și Kossil îi vorbeau de lucruri pe care le văzuse sau le spusese înainte să fi murit. Știa că într-adevăr murise și fusese renăscută într-un corp nou în ceasul morții vechiului său corp: nu doar o dată, acum cincisprezece ani, ci și acum cincizeci de ani, și înainte de asta, și înainte încă, demult de-a lungul anilor și-a sutelor de ani, generație după generație, de la începutul timpurilor, pe când fusese săpat Labirintul și fuseseră ridicate Pietrele și Prima Preoteasă a Celor Nenumiți trăia în acest Lăcaș și dansa dinaintea Tronului Gol. Toate acele vieți și însăși viața ei erau una singură. Ea era Prima Preoteasă. Toate ființele umane se renășteau mereu drept altele, însă, doar ea, Arha, se renășțea mereu drept ea însăși. Învățase de o sută de ori căile și cotiturile Labirintului și în sfârșit ajunsese la încăperea ascunsă.

Uneori i se părea că-și amintește. Locurile întunecate de sub deal îi erau atât de cunoscute, de parcă nu erau doar domeniul ei, ci-i erau și cămin. Când respira fumul drogurilor și dansa în nopțile lipsite de lună, mintea i se limpezea, iar corpul nu mai era al său. Dansa atunci peste veacuri, desculță în robe negre și știa că dansul acela nu se sfârșise niciodată.

Și totuși i se părea mereu ciudat când Thar îi spunea „Înainte să mori mi-ai zis..."

Odată întrebă:

— Cine erau oamenii aceia care veniră să jefuiască Mormintele? A reușit vreunul vreodată?

Gândul la hoți i se păru palpitant, dar puțin probabil. Cum ar fi putut să ajungă pe ascuns la Lăcaș? Mai veneau foarte puțini pelerini, chiar mai puțini decât prizonierii. Din când în când erau trimiși novice sau sclavi noi de la temple mai puțin importante din cele Patru Ținuturi, sau un grup restrâns venea să aducă ofrandele în aur sau tămâie rară la unul dintre temple. Și asta era tot. Nimeni nu venea din întâmplare, ori să cumpere și să vândă, ori să viziteze, ori să fure. Nu venea nimeni decât la ordin. Arha nici nu știa exact cât de departe era cel mai apropiat oraș, douăzeci de mile sau mai mult, iar cel mai apropiat oraș era unul mic. Lăcașul era păzit și apărat de pustiu, de solitudine. Cine trecea deșertul ce-l înconjura, se gândi ea, ar fi putut să treacă la fel de neobservat ca o oaie neagră într-un câmp înzăpezit.

Era cu Thar și Kossil, cu care-și petrecea cea mai bună bucată de vreme acum când nu era în Casa cea Mică sau singură sub deal. Era o noapte rece și furtunoasă de aprilie. Stăteau lângă un foc mic de salvie la vatra din încăperea din spatele templului Regelui-Zeu, în camera lui Kossil. De cealaltă parte a pragului,

pe coridor, Manan și Duby jucau un joc cu bețișoare, încercând să prindă cât mai multe pe spatele palmei. Uneori, în secret, Arha și Manan jucau și ei jocul acela, în curtea interioară a Casei cele Mici.

Zgomotul făcut de bețișoarele care cădeau, bombănitul înfundat de izbândă și înfrângere, micile pocnete ale focului erau singurele sunete ce se auzeau atunci când cele trei preotese erau cuprinse de tăcere. Peste tot, dincolo de ziduri, pătrundea liniștea profundă a nopții deșertice. Din când în când, ajungea până acolo răpăitul unui șuvoi împrăștiat de ploaie.

— Demult, mulți fură cei ce veniră să jefuiască Mormintele, dar nici unul nu reuși — spuse Thar. Deși era taciturnă, îi plăcea să mai spună câte o poveste din când în când și-o făcea adesea ca parte din educația Arhei. În seara aceea dădea semne că i s-ar fi putut scoate de pe buze vreo poveste.

— Cum ar putea să-ndrăznească cineva?

— *Ei* ar îndrăzni — spuse Kossil — Erau vrăjitori, vraci din Ținuturile Interioare. Asta a fost înainte ca Regii-Zei să stăpânească peste Ținuturile Kargad. Noi nu eram atât de puternice atunci. Vrăjitorii obișnuiau să vină pe mare de la vest de Karego-At și din Atuan să jefuiască orașele de pe coastă, să devasteze fermele, veneau chiar și în Orașul Sacru Awabath. Veneau să ucidă dragoni, spuneau ei, dar de fapt rămâneau să ne jefuiască orașele și templele.

— Iar marii lor eroi veneau printre noi să-și încerce săbiile — spuse Thar — și să-și practice vrăjile păgâne. Unul dintre ei, un temut vrăjitor și lord al dragonilor, cel mai mare dintre ei toți, veni să-și uite durerea aici. Veni demult, cu foarte mult timp în urmă, dar legenda sa se mai povestește încă, și nu doar

aici. Numele vrăjitorului era Erreth-Akbe, și era atât rege cât și vrăjitor în Vest. Veni în Ținuturile noastre și în Awabath li se alătură anumitor lorzi Kargi rebeli cu care luptă pentru stăpânirea orașului cu Marele Preot al Templului Lăuntric al Zeilor Gemeni. Luptară mult, vrăjitoria omului împotriva fulgerelor zeilor, iar templul se năruí în jurul lor. Într-un sfârșit, Marele Preot frânse toiagul vrăjitorului, îi sparse în două amuleta puterii, și-l înfrânse. Fugi din oraș și din ținuturile Karge și o porni de-a lungul mării Terramare, către vestul cel îndepărtat, și-acolo îl răpuse un dragon, căci își pierduse puterea. Iar din acea zi, puterea și forța Ținuturilor Interioare a scăzut tot mai mult. Marele Preot se numea acum Intathin și fu primul din casa Tarb, neamul din care, la împlinirea profețiilor și-a secolelor, se trasere Preoții-Regi din Karego-At și din aceștia, Regii-Zei din întregul Kargad. Așa se face că din ziua venirii lui Intathin, puterea și forța Ținuturilor Kargade prinse din nou a crește. Cei ce veniră să jefuiască Mormintele erau vrăjitori, încercând mereu să recupereze amuleta ruptă a lui Erreth-Akbe. Dar e încă aici, pusă bine de Marele Preot. Și la fel le sunt păstrate și oasele... — Thar arătă către pământul de sub picioarele ei.

— Jumătate din amuletă se află aici — spuse Kossil.

— Iar cealaltă jumătate a fost pierdută pentru totdeauna.

— Cum așa? — întrebă Arha.

— Una dintre jumătăți, ce rămăsese în mâna lui Intathin, fu dăruită de acesta Vistieriei Mormintelor, unde trebuia să zacă în siguranță pentru eternitate. Cealaltă jumătate-i rămase în mână vrăjitorului, dar i-o dădu unui rege neînsemnat înainte de a fugi, unuia dintre rebeli, pe numele său Thoreg din Hupun. Nu știu de ce i-a dat-o aceluia.

— Ca să-i învrăjbească și să-l facă pe Thoreg mândru — spuse Kossil — Și așa și făcu. Urmașii lui Thoreg se răzvrătiră iară împotriva sa pe când stăpânea casa Tarbilor. Și se înarmară din nou împotriva primului Rege-Zeu, refuzând să-l recunoască drept rege ori zeu. Erau o semințe blestemată, vrăjită. Sunt morți cu toții acum.

Thar încuviință.

— Tatăl Regelui-Zeu de acum, Lordul Ce Se Înalță, distruse familia Hupun și palatele acestora. Și când acestea fură împlinite, jumătatea de amuletă, pe care-o ținuseră din timpurile lui Erreth-Akbe și Intathin, fu pierdută. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu ea. Iar toate astea se-ntâmplară cu o viață în urmă.

— Cu siguranță fu aruncată la gunoi — spuse Kossil.

— Se spune că nu arată ca și ceva de valoare, Inelul lui Erreth-Akbe. Blestemat să fie el și toate lucrurile vrăjitorilor! — Kossil scuipă în foc.

— Ai văzut jumătatea care e aici? — o întrebă Arha pe Thar.

Femeia uscățivă dădu din cap.

— E în acea Vistierie unde nu poate intra nimeni altcineva decât Preoteasa Unică. Poate că este cea mai importantă bogăție dintre toate cele de acolo. Nu știu. Probabil că este. Vreme de sute de ani, cei din Ținuturile Interioare trimiseră aici hoți și vrăjitori să-ncerce să-l fure îndărăt. Treceau pe lângă cufere cu aur larg deschise, căutând numai acel lucru. A trecut foarte mult timp de când au trăit Erreth-Akbe și Intathin și totuși, povestea lor e încă știută și spusă mai departe, atât aici cât și-n Vest. Cele mai multe lucruri cresc și pier, pe măsură ce secolele se scurg mereu și mereu. Puține sunt lucrurile prețioase care rămân prețioase,

sau legendele care continuă să fie spuse.

Arha stătu un pic pe gânduri și spuse:

— Trebuie că erau oameni deosebit de curajoși, sau foarte neghiobi, să-ncerce să intre în Morminte. Nu cunosc puterile Celor Nenumiți?

— Nu — spuse Kossil cu vocea ei rece — Ei nu au zei. Făuresc vrăji, și se cred ei înșiși zei. Dar nu sunt. Iar când mor, nu sunt renăscuți. Se prefac în praf și oase, iar spiritele lor plutesc pe vânt o vreme, până ce vântul le risipește în zare. Nu au suflete nemuritoare.

— Dar ce e această magie pe care-o pot face? — întrebă intrigată Arha. Nu-și mai amintea că spusese cândva că s-ar fi întors și-ar fi refuzat să privească navele din Ținuturile Interioare — Cum fac acea magie? Ce poate să facă?

— Trucuri, iluzii, jonglerii — spuse Kossil.

— Ceva mai mult de atât — spuse Thar — dacă legendele spun adevărul măcar în parte. Vrăjitorii din Vest pot ridica și potoli vânturile sau le pot face să bată cu sălbăticie dacă asta le e dorința. Toți sunt de acord cu asta și spun aceeași poveste. De aceea sunt marinari pricepuți. Pot să pună vântul magic să le sufle în pânze și să meargă unde poftesc, liniștind furtunile de pe mare. Și se mai spune că pot face lumină când vor, dar și întuneric. Pot preface pietrele în diamante și plumbul în aur. Pot clădi un palat sau un oraș întreg într-o clipită, măcar în aparență. Se pot preface în urși, pești ori dragoni, după bunul lor plac.

— Eu nu cred toate astea — spuse Kossil — Faptul că sunt periculoși, vicleni cu trucurile lor și alunecoși ca țiparii, da, asta cred. Dar se spune că un vrăjitor își pierde puterea, dacă-i iei toiagul de lemn. Probabil că pe toiege sunt scrise rune rele.

Thar dădu iar din cap.

— Au într-adevăr mereu câte un toiag cu ei, dar acesta este doar o unealtă pentru puterea pe care o poartă înăuntru.

— Dar cum le este dată acea putere? — întrebă Arha — De unde vine?

— Din minciuni — zise Kossil.

— Din cuvinte — spuse Thar — Așa mi-a zis o dată cineva care văzuse un vrăjitor din Ținuturile Interioare, un Mag, după cum li se spune. Îl luaseră prizonier când atacaseră partea vestică. Le arătase un băț de lemn uscat și-i spusese un cuvânt. Și vai, acesta înflori. Spusese apoi un alt cuvânt, și ce să vezi, făcu mere roșii. Mai spusese un cuvânt și crengile, florile, merele, toate dispărură și o dată cu ele, și vrăjitorul. Pierise cu un singur cuvânt, așa cum dispare curcubeul, ca o clipire de ochi, fără urmă. Nu-l mai găsiră niciodată pe acea insulă. Să fi fost asta doar o jonglerie?

— E ușor să prostești proștii — spuse Kossil.

Thar nu mai spuse nimic, evitând cearta. Dar Arhei nu-i plăcea defel că vroiau să-ncheie discuția.

— Cum arată cei din neamul vrăjitorilor? — întrebă ea — Sunt cu adevărat negri în întregime, cu ochii albi?

— Sunt negri și răi. N-am văzut niciodată vreunul — spuse Kossil cu satisfacție, mutându-și greutatea pe scaunul jos și-ntinzându-și mâinile spre foc.

— Fie ca Zeii Gemeni să-i țină departe de-aici — bombăni Thar.

— Nu vor mai veni niciodată aici — spuse Kossil. Iar focul pocni și stropi de ploaie împroșcară acoperișul, iar de-afară, de dincolo de pragul întunecat, Manan țipă ascuțit:

— Aha! Jumătate pentru mine, o jumătate!

Capitolul 5

Lumină sub deal

Pe când anul se rotunjea din nou înspre iarnă, Thar muri. O boală devastatoare pusese stăpânire pe ea pe timpul verii. Ea, cea care fusese mereu slabă, deveni scheletică, cea care fusese săracă la vorbă, acum nu mai vorbea deloc. Doar cu Arha mai vorbea uneori, atunci când erau singure. Apoi nu mai vorbise nici chiar cu ea și trecu tăcută în întuneric. Când nu mai fu, Arhei îi fu foarte dor de ea. Chiar dacă Thar fusese neînduplecată, totuși nu fusese niciodată crudă. O învățase mândria pe Arha, și nu frica.

Acum nu mai rămăsese decât Kossil.

O nouă Înaltă Preoteasă a Templului Zeilor Gemeni urma să vină în primăvară din Awabath. Până atunci, Arha și Kossil împărțeau între ele stăpânirea Lăcașului. Femeia o numea pe fată „stăpână" și trebuia să i se supună dacă îi dădea vreun ordin. Dar Arha învață să nu-i dea ordine lui Kossil. Avea dreptul s-o

facă, dar nu și puterea necesară. Îi trebuia foarte mare putere să înfrunte gelozia lui Kossil pentru că avea o poziție mai însemnată decât a ei, ura sa pentru orice nu putea controla de una singură.

De când Arha aflase (de la blânda Penthe) de existența necredinței și-o acceptase drept realitate, deși o speria, reușea acum s-o privească pe Kossil mult mai sigură pe ea și s-o înțeleagă mai bine. În inima sa, Kossil nu-i slujea cu adevărat pe Cei Nenumiți și nici pe alți zei deopotrivă. Pentru ea, numai puterea era sfântă. Împăratul Ținuturilor Kargad avea acum puterea și de aceea era într-adevăr un Rege-Zeu în ochii ei, iar ea avea să-l slujească după cum se cuvenea. Dar pentru ea, templele erau doar o fațadă, Lespezile erau doar niște simple pietre iar Mormintele din Atuan nu erau decât niște gropi întunecate în pământ, înfricoșătoare, dar goale. Dac-ar fi putut, s-ar fi lipsit bucuroasă de slujirea Tronului Gol. Dac-ar fi îndrăznit, s-ar fi putut lipsi și de Întâia Preoteasă.

Arha începuse să se confrunte cu acest ultim fapt destul de des. Thar o ajutase să-și dea seama de asta, deși nu-i spusese vreodată nimic vădit. În primele etape ale bolii ei, înainte ca tăcerea s-o cuprindă cu totul, îi ceruse Arhei să vină s-o vadă o dată la fiecare câteva zile și-i vorbise, povestindu-i multe despre faptele Regelui-Zeu și-ale predecesorului său și de obiceiurile din Awabath — lucruri pe care ea, ca preoteasă însemnată, trebuia să le știe, dar care nu-i făceau prea multă cinste Regelui-Zeu și curții sale. Îi vorbise și despre propria sa viață și-i descrisese cum arătase Arha cea de dinaintea sa și ce făcuse. Iar uneori, nu des, amintise care-ar putea fi primejdiile și greutățile vieții Arhei-celei-de-acum. Nu menționă numele lui Kossil nici măcar o dată. Dar Arha fusese ucenica lui Thar timp de unsprezece

ani și n-avea nevoie de mai mult de o aluzie sau un ton al vocii ca să înțeleagă ce vrea să-i spună și să-și amintească.

După ce-ncetă sumbra agitație din jurul Ritualurilor de Jelire, Arha începu s-o evite pe Kossil. După ce lungile sarcini din timpul zilei erau îndeplinite, se retrăgea în căsuța sa solitară, iar când avea timp, mergea în camera din spatele Tronului, deschidea trapa și cobora în întuneric. Atât pe timpul zilei cât și noaptea, căci acolo nu era nici o diferență, își explora sistematic domeniul. Accesul în Criptă, care avea o însemnătate sacră deosebită, era interzis cu desăvârșire tuturor cu excepția preoteselor și eunucilor lor celor mai de încredere. Oricine altcineva, bărbat sau femeie, care s-ar fi aventurat acolo ar fi fost cu siguranță secerat de pe picioare de mânia Celor Nenumiți. Dar dintre toate regulile pe care le-nvățase, nu era nici o regulă care să interzică intrarea în Labirint. Nici nu era nevoie să fie. Se putea intra acolo doar din Criptă și oricum, au oare muștele nevoie de reguli care să le spună să nu intre într-o pânză de păianjen?

Așadar, îl luă adesea pe Manan în părțile mai puțin depărtate ale Labirintului, în așa fel încât să-și poată găsi drumul. Nu prea ardea de nerăbdare să meargă acolo, dar, ca întotdeauna, i se supunea Arhei. Se asigură că Duby și Uahto, eunucii lui Kossil, știau și ei cum să ajungă la Sala Lanțurilor și cum să iasă din Criptă, dar nu mai mult de atât. Nu-i duse niciodată în Labirint. Nu voia ca nimeni în afară de Manan, ce-i era întru totul devotat, să știe aceste căi secrete. Căci acestea erau ale ei, doar ale ei, pentru eternitate. Începuse să exploreze Labirintul în întregime. Cât fu toamna de lungă, petrecu multe zile bătând acele coridoare nesfârșite și totuși erau anumite părți unde nu reușise să ajungă niciodată. Deslușirea păienjenișului acela de căi imens

și fără sens era greoaie. Picioarele-i oboseau și mintea-i era plictisită de efortul de a-și aminti cotiturile și trecătorile pe care le lăsa în urmă sau pe care avea să le întâlnească. Labirintul era minunat, încastrat în piatra tare subterană, asemeni străzilor unui mare oraș. Fusese făcut, însă, ca să-l obosească și să-l încurce pe cel care-ar fi îndrăznit să pășească acolo și până și preotesele sale trebuie că nu-l găsesc a fi altceva decât o imensă capcană.

Astfel, pe ce iarna se adâncea tot mai mult, își îndreptă explorarea metodică și spre Sala în sine, spre altarele și alcovurile din spatele și dedesubt de altare, spre încăperile cu cufere și cutii. Căută apoi înăuntrul cuferelor și ale cutiilor, trecătorilor și podurilor, în golul prăfuit de sub dom, unde-și făcuseră cuib sute de lilieci, în pivnițele și alte pivnițe de sub acestea, ce erau anticamerele coridoarelor de întuneric.

Cu mâinile și mânecile parfumate de dulceața uscată a mosculuí care se prefăcuse în pudră după opt secole petrecute într-un cufăr de fier, cu sprâncenele mânjite de pânze lipicioase de păianjen, îngenunchea o oră-ntreagă să studieze încrustațiile de pe o minunată ladă din lemn de cedru, distrusă de vreme, darul adus Puterilor Nenumite ale Mormintelor de vreun rege cu multe secole în urmă. Regele acela, o mică siluetă cu nasul mare era încrustat pe ladă, alături de Sala Tronului cu domul său plat și coloanele de la intrare, din lemnul sculptat delicat de cine știe ce artist de acum multe sute de ani ce era acum una cu pământul. Era acolo și Preoteasa Unică, trăgând pe nări aburii de pe tăvile de bronz și profețindu-i sau sfătuindu-l pe rege, al cărui nas era spart în acest cadru. Fața Preotesei era prea mică pentru a i se deslușí clar trăsăturile, totuși Arha își putea da seama că acel chip era al său. Se-ntreba ce-i dezvăluise regelui cu nasul mare și dacă

fusese recunoscător.

Avea locurile ei preferate în Sala Tronului, așa cum cineva ar avea locurile sale preferate de stat într-o casă însorită. Mergea adesea la un mic mezanin din cotloanele întunecate ale Atriului, aflat deasupra uneia dintre încăperile folosite de preotese pentru a se îmbrăca. Se țineau acolo rochii și costume învechite, rămase din zilele când marii regi și lorzi veniseră să se-nchine la Lăcașul Mormintelor din Atuan, recunoscând existența unui domeniu mai mare decât al lor sau decât a oricărui alt om. Câteodată, fiicele lor, prințesele, îmbrăcaseră aceste mătăsuri albe și moi, brodate cu topaz și ametist închis și dansaseră alături de Preoteasa Mormintelor.

Într-una dintre visterii erau câteva măsuțe pictate din fildeș, care arătau o scenă cu un astfel de dans și cu lorzii și regii așteptând în fața Atriului, căci și pe-atunci, ca și acum, nici un bărbat nu pusese vreodată piciorul pe pământul Mormintelor. Fecioarele, însă, aveau voie să intre și să danseze alături de Preotese, îmbrăcate în mătase albă. Preoteasa însăși purta postav aspru, țesut de mână și complet negru, dintotdeauna, atunci și acum. Dar îi plăcea să vină aici și să pipăie materialul dulce și moale, putrezit de timp, bijuteriile nepieritoare ce atârnau puțin de țesătură cu mica lor greutate. În aceste cufere era un iz diferit de toate celelalte miresme de mosc și parfum din templele Lăcașului, un miros mai proaspăt, mai fin, mai tânăr.

Își petrecea câte-o noapte întreagă în visterii, învățând conținutul câte unui singur cufăr, nestemată cu nestemată, armurile ruginite, penele rupte ale coifurilor, cataramele, acele și broșele de bronz, argintate ori din aur masiv.

Bufnițele, nederanjate de prezența ei, stăteau pe grinzi, deschizându-și și închizându-și ochii galbeni. Puțină lumină de la stele lucea printre țiglele acoperișului, sau cădea zăpada, fină și rece ca acele mătăsuri străvechi care se risipeau la cea mai mică atingere.

ÎNTR-O NOAPTE, TÂRZIU ÎN IARNĂ, i se făcuse prea frig în Sală. Merse la trapă, o ridică, o porni în jos pe scări și-o închise apoi deasupra sa. O luă în tăcere pe calea pe care o știa acum atât de bine, trecătoare care ducea la Criptă. Acolo, desigur, nu ducea cu ea niciodată lumină. Dacă avea la ea o lanternă, care să-i servească în Labirint, ori în întunericul nopții de deasupra, o stingea înainte de a ajunge la Criptă. Nu văzuse niciodată acel loc, niciodată în toate generațiile ei de preoție. Acum că ajunse la trecătoare, suflă în lumânarea din lampa pe care-o avea cu ea și fără să-și încetinească ritmul pașilor, porni în beznă, ușoară ca un peștișor în apa întunecată. Aici, fie iarnă sau vară, nu era nici frig, nici cald. Stăruia mereu aceeași răcoare, puțin umedă, neschimbată. Deasupra, vânturile iernatice, aprige și înghețate biciuiau deșertul cu rafale de zăpadă subțire. Aici nu era nici vânt, nu erau anotimpuri. Era un loc închis, tăcut, sigur.

Se-ndrepta spre Sala Pictată. Uneori, îi plăcea să meargă acolo să cerceteze desenele stranii de pe perete care săltau din întuneric la licărirea lumânării ei: bărbați cu aripi lungi și ochii mari, liniștiți și posaci. Nimeni nu-i putea spune ce erau și nu mai erau alte astfel de picturi niciunde în Lăcaș, dar i se părea că știa. Erau spiritele celor damnați, care nu renasc. Sala Pictată era în Labirint, așa că trebuia să treacă mai întâi prin caverna de sub Lespezi. Pe când se apropia de ea prin trecătoarea înclinată,

apăru un licăr cenușiu, un semn vag, un ecou al unui ecou al unei lumini îndepărtate.

Crezu c-o înșelau ochii, cum i se-ntâmpla adesea în acea beznă desăvârșită. Și-i închise, iar licărirea dispăru. Îi deschise și reapăru.

Stătu pe loc și rămase nemișcată. Într-acolo era cenușiu, nu negru. Un tiv șters de paloare, abia zărit, acolo unde nu se putea vedea nimic, acolo unde totul trebuia să fie negru.

Făcu câțiva pași înainte și-ntinse mâna către ungherul acela al zidului ce ducea în tunel și, infinit de vag, își văzu mișcarea mâinii.

Merse mai departe. Lumina aceea era stranie, dincolo de gânduri, de orice teamă, o licărire slabă de lumină acolo unde lumina nu pătrunsese niciodată, în cel mai lăuntric mormânt al întunericului. Păși fără să facă vreun sunet, desculță, în veșminte negre. La ultima cotitură a coridorului se opri, făcu foarte încet ultimul pas, se uită și văzu. Văzu ceea ce nu mai văzuse niciodată, deși trăise o sută de vieți: marea peșteră boltită de sub Lespezi, ce nu fusese săpată de mâna omului, ci de puterile Pământului. Era bătută în cristale și ornamente cu vârfuri și filigrane de calcar alb, în care lucraseră apele subpământene, de eoni, imensă, cu acoperișul și pereții strălucitori, scânteietoare, delicată, încâlcită, un palat de diamante, o casă de ametist și cristal, de unde străvechiul întuneric fusese alungat de splendoarea luminii.

Lumina care făcea minunea aceea nu sclipea tare, dar îi sărea în ochi Arhei, căci ochii săi erau obișnuiți cu întunericul. Era o lucire suavă, ca și o flăcăruie ce se mișca lent prin cavernă, răspândind o mie de scânteieri din tavanul bătut în neștemate și făcând să joace o mie de umbre fantastice de-a lungul pereților cavernei.

Lumina ardea la capătul unui toiag de lemn, fără un fir de fum, fără să-l ardă. Toiagul era ținut de o mână de om. Arha-i văzu chipul lângă lumină. Era întunecat, chipul unui om.

Nu se mai mișcă.

Parcurse îndelung și de mai multe ori vasta cavernă. Se învârtea de parcă ar fi căutat ceva, uitându-se pe după cascadele dantelate de piatră, cercetând mulțimea de coridoare care duceau afară din Criptă, și totuși fără a intra în niciunul dintre ele. Preoteasa Mormintelor mai stătea încă nemișcată, în ungherul negru al trecătorii, așteptând.

Ceea ce-i venea mai greu de conceput era mai degrabă faptul că avea sub ochi un străin. Văzuse foarte rar un străin. I se păru că trebuie să fie unul dintre gardieni — sau nu, unul dintre bărbații de peste zid, un căprar sau un paznic, un sclav al Lăcașului. *Venise să vadă secretele Celor Nenumiți, sau poate să fure ceva din Morminte...*

Venise să fure ceva. Să jefuiască Puterile Întunecate. *Sacrilegiu*: cuvântul îi veni încet în minte Arhei. *Acesta era un bărbat și nici un picior de bărbat nu avea voie să calce vreodată pământul Mormintelor, Locul Sfânt. Și totuși, venise aici, în acel loc gol, chiar în inima Mormintelor. Pătrunsese până acolo. Făcuse lumină acolo unde lumina era interzisă, acolo unde nu fusese niciodată de la începuturile lumii. De ce nu-l doborâseră Cei Nenumiți?*

Stătea jos acum, uitându-se la podeaua din piatră, crestată și neregulată. Se putea vedea că fusese deschisă și-nchisă la loc. Bulgării uscați de țărână care fuseseră răscoliți când se săpaseră mormintele nu fuseseră bătătoriți la loc peste tot.

Stăpânii ei îi devoraseră pe cei trei prizonieri de mai înainte. De ce nu-l devoraseră și pe acesta? Ce mai așteptau?

De ce nu-și foloseau mâinile, de ce nu vorbeau...

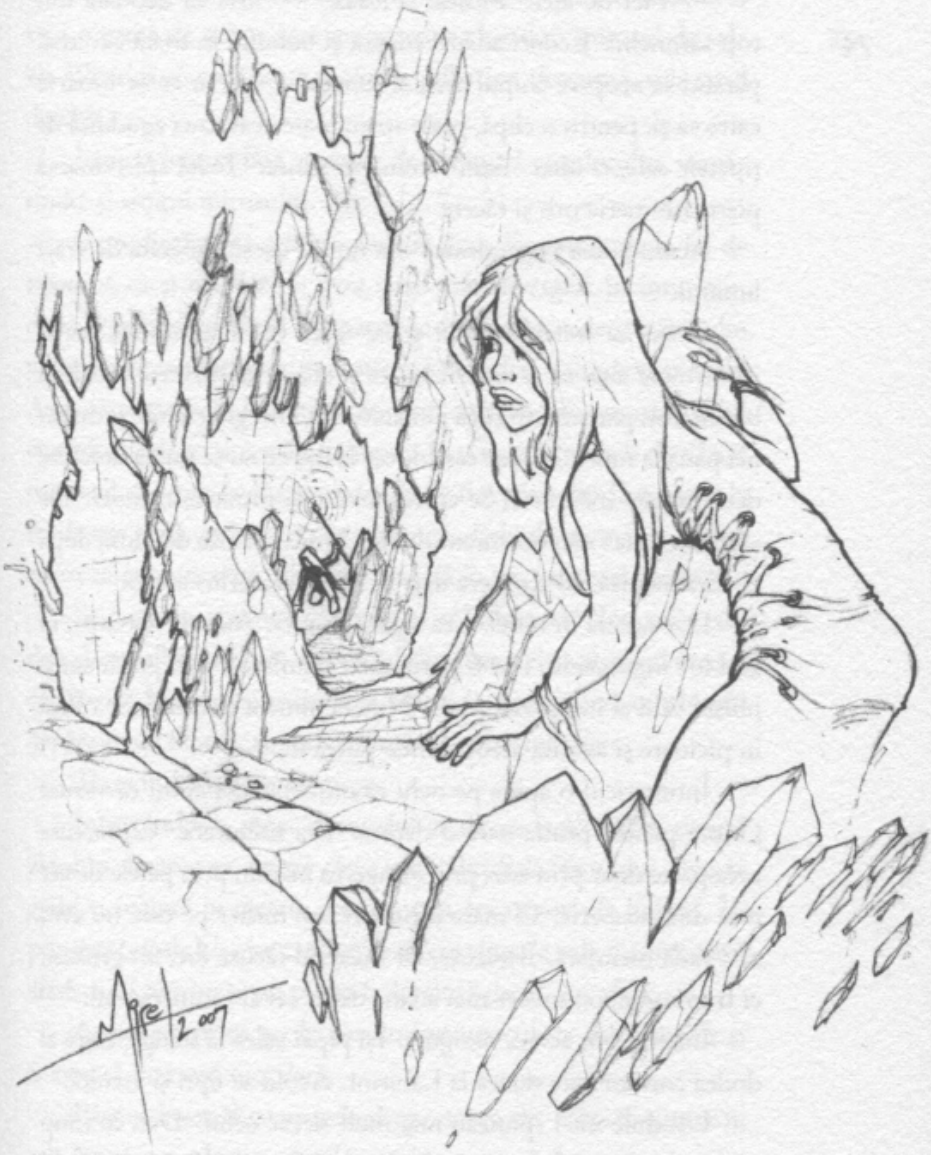

— Piei de-aici! Pleacă! Pleacă! — urlă ea deodată din toți rărunchii. Ecouri adânci tunară și bubuiră în toată caverna, părând să acopere chipul acela întunecat și speriat ce se-ntoarse către ea și, pentru o clipă, peste splendoarea cavernei zguduită de țipetele sale, o văzu. Apoi lumina se stinse. Toată splendoarea pieri. Întuneric orb și tăcere.

Acum putea să gândească din nou. Fusese eliberată de vraja luminii.

Trebuie că venise pe ușa de piatră roșie, Ușa Prizonierilor, așa că va încerca să scape tot pe-acolo. Ușoară și tăcută ca și zborul moale al bufnițelor, parcurse în fugă jumătate din întregul circuit al cavernei până la tunelul de jos care ducea la ușa ce nu se putea deschise decât înspre înăuntru. Se aplecă acolo, la intrarea în tunel. De afară nu venea nici un curent de aer. Nu lăsase ușa deschisă după el. Era închisă, iar dacă era deja în tunel, era prins acolo.

Dar nu era în tunel. Era sigură de asta. Atât de aproape, în acel loc îngrămădit, i-ar fi putut auzi răsuflarea, ar fi putut simți pulsul cald al însăși vieții sale. Nu era nimeni în tunel. Se ridică în picioare și ascultă atent. Unde putea fi?

Întunericul o apăsa pe ochi ca un bandaj. Faptul că văzuse Cripta pentru prima oară o deruta. Era tulburată. Cunoscuse acea parte doar prin auz, prin atingerea mâinii, prin palele de aer rece din întuneric. O mare întindere, un mister pe care nu avea să-l vadă niciodată. Îl văzuse, iar misterul făcuse loc, nu groazei, ci frumuseții, un mister mai adânc decât cel al întunericului.

Înainta lent acum, nesigură. Își pipăi calea la stânga, către al doilea coridor care ducea la Labirint. Acolo se opri și ascultă.

Urechile nu-i spuneau mai mult decât ochii. Dar, în timp ce stătea cu mâinile pe amândouă părțile arcadei de stâncă, simți

o vibrație vagă și obscură în piatră, iar prin aerul rece și stătut îi veni o urmă de miros care nu aparținea locului: mirosul de salvie sălbatică ce creștea pe dealurile sălbatice, deasupra, sub cerul deschis.

Înainta lent și fără zgomot de-a lungul coridorului, urmărindu-și simțul mirosului.

Cam după vreo sută de pași, îl auzi. Era aproape la fel de silențios ca și ea, dar nu avea pașii atât de siguri în întuneric. Auzi o mică bufnitură, de parcă se-mpiedicase de o parte din podea ieșită în afară și-și revenise apoi imediat. Nimic mai mult. Așteptă puțin, apoi înaintă iarăși lent, atingând foarte ușor zidul cu vârfurile degetelor mâinii drepte. În sfârșit, simți sub ele o bară de metal. Se opri acolo și pipăi tija de fier până când, aproape la fel de sus până unde putea ea s-ajungă, dădu de un mâner de fier aspru ce ieșea-n afară. Îl trase deodată în jos, cu toată puterea.

Se auzi un zgomot groaznic și o bufnitură. Ieși un șuvoi de scântei albăstrui. Pe coridorul din urma ei se stinseră ecouri certărețe. Își întinse mâinile și simți, la doar câțiva centimetri depărtare de fața sa, suprafața dură a unei uși de fier.

Trase îndelung aer în piept.

Întorcându-se încet în tunelul ce ducea la Criptă și ținând zidul în dreapta sa, merse către trapa din Sala Tronului. Nu se grăbi și înaintă în tăcere, deși nu mai era nevoie de liniște. Își prinsese hoțul. Ușa pe care ieșise ea era singura cale înăuntru sau afară din Labirint și nu putea fi deschisă decât din afară.

Acum era prins acolo jos, în întunericul de sub pământ și n-avea să mai iasă niciodată.

Pășind încet și cu spatele drept, trecu de Tron și-ajunse în sala lungă cu coloane. Acolo, unde un vas de bronz pe trepie-

dul înalt lucea încă roșiatic pe margini de la cărbunii încinși, se-ntoarse și se apropie de cele șapte trepte care duceau sus la Tron.

Îngenunche pe cea mai joasă treaptă și-și aplecă fruntea către piatra rece și prăfuită, murdărită de oasele de șoarece ce le căzuseră bufnițelor în timp ce vânau.

— Iertați-mă! Am văzut întunericul Vostru spulberat — spuse ea, fără să rostească cuvintele cu voce tare — Iertare pentru că V-am văzut mormintele pângărite. Veți fi răzbunați. Vai, Stăpânii mei, moartea o să Vi-l aducă și nu va mai fi renăscut niciodată!

Și totuși, chiar în timp ce se ruga, vedea cu ochii minții strălucirea pâlpâitoare a peșterii luminate, viața în locul morții. Iar în loc de groaza față de un asemenea sacrilegiu și de furia împotriva hoțului, se gândea numai la cât putea fi de ciudat, atât de ciudat...

Ce-o să-i spun lui Kossil? se-ntrebă pe când ieși afară în bătaia vântului iernatic și-și strânse mantia pe lângă corp. *Nimic. N-o să-i spun încă nimic. Eu sunt Stăpâna Labirintului. Asta nu e treaba Regelui-Zeu. O să-i spun poate după ce o să moară hoțul. Cum să-l ucid? Ar trebui s-o chem pe Kossil să-l vadă cum moare. Ei îi place moartea. Oare ce căuta? Trebuie că e nebun. Cum a reușit să intre? Doar eu și Kossil avem cheile de la ușa de piatră roșie. Numai un vrăjitor ar fi putut s-o deschidă. Un vrăjitor...*

Se opri, deși vântul mai că o dădu jos de pe picioare.

E un vrăjitor, un mag din Ținuturile Interioare, în căutarea amuletei lui Erreth-Akbe.

Întreaga întâmplare avea un farmec atât de ieșit din comun, încât se simți cuprinsă peste tot de căldură, chiar și cu tot vântul înghețat de-afară și-i veni să râdă. În jurul său, întregul Lăcaș

și deșertul din jurul acestuia erau negre și tăcute. Vântul se înteți. În Casa cea Mare nu era nici o lumină. Zăpada subțire și invizibilă biciuia adusă de vânt.

Dacă a deschis ușa de piatră roșie cu vrăji, poate să deschidă și altele. Poate să scape.

Gândul acesta o-ngheță pentru o clipă, dar n-o convinse. *Cei Nenumiți îl lăsaseră să intre. De ce nu? Nu putea să facă vreun rău. Ce rău poate face-un hoț care nu poate părăsi locul faptei? Are vrăji și puteri negre și încă din cele puternice, nu-ncape vorbă, devreme ce a ajuns până acolo. Dar nu va reuși s–ajungă mai departe. Nici o vrajă urzită de vreun om n-ar putea să fie mai puternică decât voința Celor Nenumiți, prezențele din Morminte, Regii ai căror Tron era gol.*

Ca să se asigure de asta, o porni în grabă către Casa Mică. Manan dormea în tindă, înfășurat în mantia sa și-n pătura din blană ca de șobolan ce-i servea drept pat pe timpul iernii. Intră încet, atentă să nu-l trezească și fără s-aprindă nici o lumină. Deschise o mică încăpere încuiată, nu mai mare decât un dulap, la capătul Atriului. Scăpără o scânteie de cremene doar cât să găsească un anumit loc în podea, cercetă cu atenție una dintre cărămizi. Pipăind, găsi o bucată de zdreanță groasă și murdară înfundată într-un pătrat de doar câțiva centimetri. O înlătură fără zgomot. Se dădu înapoi, căci o rază de lumină o lovi în sus, direct în față.

O clipă mai târziu, cu mare grijă, privi prin deschizătură. Uitase că el avea acea lumină ciudată la capătul toiagului. Se aștepta cel mult să-l poată auzi, acolo în întuneric. Uitase de lumină, dar în schimb era acolo unde se așteptase să fie: chiar sub fantă, la ușa de fier care-l împiedica să evadeze din Labirint.

Stătea acolo, cu o mână-n șold, cu cealaltă ținând înclinat

toiagul de lemn, la fel de înalt ca el, de vârful căruia atârna o luminița vrăjită. Capul, la care privea cam de la șase picioare înălțime, îi era puțin înclinat într-o parte. Hainele-i erau asemeni oricărui călător sau pelerin pe timpul iernii, o mantie groasă scurtă, o tunică de piele, jambiere de lână, sandale cu șireturi. În spate avea un săculeț de care atârna o cofă de apă. La mijloc avea un cuțit. Stătea acolo neclintit ca o statuie, ușor și gânditor.

Își ridică încet toiagul de la pământ și-i ținu vârful strălucitor în dreptul ușii, pe care Arha n-o putea vedea de la înălțimea fantei. Lumina se schimbă, se micșoră și se-aprinse mai tare, luminând puternic. Vorbi cu voce tare. Limba pe care-o vorbea îi suna ciudat Arhei, dar mai stranie decât cuvintele pe care le rostea îi era vocea, adâncă și răsunătoare.

Lumina de pe toiag se-nteți, scăpără, scăzu. Pentru o clipă pieri cu desăvârșire și nu-l mai putu vedea.

Flăcăruia de un violet pal reapăru, fermă, și-l văzu cum se îndepărtează de ușă. Vraja sa de deschidere eșuase. Puterile care țineau încuietoarea ferecată erau mai puternice decât orice magie pe care-o putea el face.

Se uită în jurul său, de parcă se gândea ce putea să facă mai departe.

Tunelul ori coridorul acela în care se afla era lat cam de cinci picioare. Tavanul de deasupra podelei de stâncă aspră era înalt între doisprezece și cincisprezece picioare. Aici zidurile erau din piatră îmbrăcată, zidită fără mortar, dar foarte atent și bine lipită, așa încât între pietre chiar și-o lamă de cuțit s-ar fi putut înfige cu greu. Se-nclinau tot mai mult spre interior, formând o boltă pe măsură ce se-nălțau.

Nu mai era nimic altceva acolo.

O porni din loc. Un pas mare îl scoase din bătaia privirii Arhei. Lumina muri. Era cât pe ce să pună la loc cârpa și cărămida, când sclipirea blândă de lumină se-nălță de pe podeaua de dinaintea sa. Se-ntorsese la ușă. Probabil că-și dăduse seama că odată ce o lăsa-n urmă și intra-n labirint, îi va fi foarte greu s-o găsească iarăși.

Rosti un singur cuvânt, cu voce scăzută. *Emmen*, spuse, și apoi din nou, mai tare, *Emmen!* Iar ușa de fier se zgudui din țâțâni, lăsând în urmă ecouri joase ca de tunet să se rostogolească în jos de-a lungul tunelului boltit, iar Arhei i se păru că podeaua se mișcă sub ea.

Dar ușa rămase ferecată.

Râse apoi, un râset scurt, ca și când s-ar fi dojenit pe sine „Ce m-am mai făcut de râs!" Privi iar în jur la ziduri și când privi în sus Arha-i văzu zâmbetul zăbovind încă pe fața întunecată. Apoi se așeză pe jos, își dezlegă sacul, scoase o bucată de pâine uscată și rontăi din ea. Își deștupă cofa de apă învelită-n piele și-o scutură. Părea să-i fie ușoară în mână, de parcă era aproape goală. Îi puse dopul la loc fără să mai bea. Își puse sacul sub cap în loc de pernă, se-nveli în mantie și se-ntinse. Își ținea toiagul în mâna dreaptă. Acum că se-ntinsese, micul bulgăre de lumină fermecată pluti mai sus de toiag și atârnă palid deasupra creștetului său, la câteva picioare de pământ. Mâna stângă-i era pe piept, ținând ceva ce-i atârna de un lanț greu în jurul gâtului. Stătea întins acolo destul de confortabil, cu gleznele încrucișate. Privirea i se pierdu înspre fantă și aiurea. Oftă și-nchise ochii. Lumina slăbi treptat. Adormi.

Mâna încleștată de pe piept se relaxă și-i alunecă alături, iar cea care-l urmărea de deasupra văzu atunci ce talisman purta pe

lanț: o bucată de metal brut, ce semăna cu o semilună.

Licărul slab al vrăjii sale pieri. Dormea în tăcere și-n întuneric.

Arha puse la loc cârpa și potrivi cărămida înapoi și se strecură înapoi în camera sa. Rămase trează mult timp în întunericimea străbătută de vânt, văzând fără încetare în fața ochilor strălucirea de cristal care scânteiase-n acea casă a morții, focul domol care nu mistuia, pietrele din peretele tunelului și chipul liniștit al omului ce dormea.

Capitolul 6

Capcana umană

Ziua următoare, după ce-și îndeplini îndatoririle pe la diferitele temple și termină de predat novicelor dansurile sacre, se întoarse pe furiș la Casa cea Mică și, făcând întuneric în cameră, deschise fanta și scrută întunericul. Nu se vedea nici o lumină. Omul plecase de-acolo. Nu că s-ar fi așteptat ca el să rămână prea multă vreme în fața ușii, fără rost, dar era singurul loc pe care-l știa prin care putea să-l urmărească. Cum avea să-l mai găsească, acum că se pierduse?

După câte știa din poveștile lui Thar și din propria-i experiență, tunelele din Labirint, cu ramificațiile, meandrele, spiralele și fundăturile lor, se întindeau preț de peste douăzeci de mile. Se prea putea ca, în linie dreaptă, coridorul cel mai îndepărtat de Morminte nici să nu fi fost mai lung de o milă. Dar, acolo jos, în subterane, nimic nu mergea drept. Toate tunelele se răsuceau, se despărțeau, se reuneau, se ramificau, se întretăiau, se

înnodau, trasând căi elaborate ce sfârșeau în punctul de unde începeau, căci nu exista nici început nici sfârșit. Puteai merge, și merge, și merge, fără să ajungi vreodată undeva, căci nu exista nici un loc în care să poți ajunge. Labirintul nu avea centru, nu avea miez și, o dată ce ușa se închidea, nu avea nici sfârșit. Nici o direcție nu era cea bună.

Deși căile și cotiturile ce purtau spre diversele încăperi și părți ale labirintului erau bine întipărite în memoria sa, Arha luase cu sine, în explorările mai lungi, un ghem de ață fină, desfășurându-l în urma sa și refăcându-l apoi, pe măsură ce firul îi ghida pașii la întoarcere. Căci dacă i-ar fi scăpat vreo cotitură sau vreun pasaj la numărătoare, chiar și ea s-ar fi putut rătăci. Lumina nu era de nici un folos, căci acolo jos nu exista nici un punct de reper. Toate coridoarele, toate intrândurile și deschizăturile erau identice.

Cel pe care-l căuta putea să fi parcurs mile întregi până acum și, cu toate astea, să fie la nici patruzeci de picioare distanță de ușa pe care intrase.

Arha se îndreptă spre Sala Tronului, către templul Zeilor Gemeni, și apoi spre pivnița de sub bucătării și, profitând de un moment în care rămase singură, privi prin fiecare fantă, în întunericul rece și dens de dedesubt. Când se pogorî noaptea, glacială și luminată de stele, o luă către anumite locuri de ea știute de pe Deal și ridică anumite pietre, îndepărtă pământul de dedesubt, cercetând din nou cu atenție și văzu întunericul lipsit de stele din subteran.

El era acolo. Trebuia să fie acolo. Și totuși, îi scăpase printre degete. Ar fi putut muri de sete, înainte ca ea să-l găsească. Va trebui să-l trimită pe Manan în labirint, să-l găsească, deîndată

ce va fi sigură că era mort. Era un gând înfiorător. La lumina stelelor îngenunche pe terenul aspru al Dealului, cu lacrimi de furie arzându-i ochii.

O porni la vale, pe cărarea ce ducea până la templul Regelui-Zeu. Coloanele, cu capitelele lor sculptate, albite de promoroacă, străluceau în lumina stelelor, asemenea unor pilaștrii din os. Bătu la ușa din spate, iar Kossil îi dădu drumul înăuntru.

— Ce-o aduce pe stăpână încoace? — întrebă, rece și prudent, trupeșa femeie.

— Preoteasă, e un bărbat în Labirint.

Kossil fu luată prin surprindere. Ca niciodată, se întâmplase ceva la care ea nu se aștepta. Rămase pironită locului, cu ochii holbați, mai să-i iasă din orbite. Arhei îi fulgeră prin minte că Kossil aducea tare bine cu Penthe, atunci când aceasta o imita. O cuprinse un hohot sălbatic de râs, dar îl înăbuși și aceasta se stinse.

— Un bărbat? În Labirint?

— Un bărbat, un străin.

Apoi, căci Kossil continua să o fixeze neîncrezătoare, Arha adăugă:

— Știu să recunosc un bărbat când îl văd, deși nu am văzut prea mulți.

Kossil îi ignoră ironia.

— Cum de-a putut intra un bărbat acolo?

— Prin magie, bănuiesc. Pielea-i e închisă la culoare, poate că vine din Ținuturile Interioare. A venit să jefuiască Mormintele. Prima dată l-am găsit în Criptă, chiar sub Pietre. Apoi, când și-a dat seama de prezența mea, a fugit către intrarea în Labirint, ca și cum ar fi știut încotro să se îndrepte. Am ferecat ușa de fier în urma lui. A făcut niște vrăji, dar n-au fost de ajuns să deschidă

ușa. De dimineața a intrat în labirint, iar acum nu mai reușesc să-l găsesc.

— Are lumină?

— Da.

— Apă?

— O cofă mică, nu e plină.

— Lumânarea trebuie că i s-a topit deja — cumpăni Kossil.

— Vreo patru sau cinci zile. Poate șase. Apoi poți trimite gardienii mei să-i scoată afară corpul. Sângele trebuie dat ofrandă Tronului, iar...

— Nu — zise Arha, cu o neașteptată înverșunare — Îl vreau viu.

Preoteasa o măsură cu privirea, de la înălțimea-i impunătoare.

— De ce?

— Ca să... ca să-i prelungesc sfârșitul. A comis un sacrilegiu împotriva Celor Nenumiți. A profanat Cripta cu lumină. A venit să prade Mormintele de comori. Trebuie pedepsit cu ceva mult mai rău decât să moară singur, întins într-un tunel.

— Într-adevăr — zise Kossil, parcă încă nehotărâtă — Dar cum îl vei prinde, stăpână? E cam riscant. Cu ceilalți n-a fost nici un risc. Oare nu există o cameră plină de oase, undeva în Labirint, oasele oamenilor care au reușit să intre, dar n-au mai reușit vreodată să iasă?... Lasă ca Cei Întunecați să-l pedepsească în propriul lor fel, după obiceiurile tenebroase ale Labirintului. A muri de sete este o moarte crudă.

— Știu — replică fata.

Se-ntoarse și păși în noapte, ridicându-și gluga, ca să se protejeze de vântul înghețat, șuierător. *Cum să nu știe?*

Fusese o copilărie, o prostie din partea ei să meargă la Kossil. N-avea ce ajutor să primească de la ea. Kossil nu știa nimic, nimic altceva decât așteptarea rece și la finele ei, moartea. Nu înțelegea. Nu pricepea că omul trebuia găsit. Nu trebuia să se întâmple ca și cu ceilalți. N-ar mai fi suportat așta încă o dată. Dacă tot trebuia să fie moarte, cel puțin să fie o moarte rapidă, la lumina zilei. Cu siguranță că ar fi fost mai potrivit ca acest hoț, primul om după atâtea secole, suficient de curajos să încerce să jefuiască Mormintele, să moară de sabie. Nu avea nici măcar un suflet nemuritor care să renască. Fantoma lui avea să rătăcească, tânguitoare, pe acele coridoare. Nu putea fi lăsat să moară de sete, acolo jos, singur, în întuneric.

Arha abia de închise un ochi noaptea aceea. Ziua următoare fu plină de ritualuri și îndatoriri. Noaptea, în schimb, și-o petrecu mergând, în tăcere, fără felinar, de la o fantă la alta, prin toate clădirile întunecate ale Lăcașului și ale dealului măturat de vânt. Într-un final, cu vreo două sau trei ore înainte de răsărit, se întoarse la Casa cea Mică să se odihnească, dar nu reuși să-și găsească liniștea. În după-amiaza târzie a celei de-a treia zi se plimbă, de una singură, prin deșert, către râul copleșit de uscăciunea iernii și de gheața ce se întindea prin ștufăriș. Își amintise că odată, în toamnă, când se aventurase hăt departe prin Labirint, trecuse de Răscrucea Celor Șase Căi și că, de-a lungul unui coridor șerpuit, auzise, dincolo de pietre, susurul unei apei curgătoare. Dacă un om însetat ar fi ajuns într-acolo, oare n-ar fi poposit? Chiar și acolo se găseau fante. Trebui să le caute puțin, dar anul trecut Thar i le arătase pe toate, astfel că le regăsi, fără prea mare dificultate. Avea capacitatea de a-și aminti locuri și forme, asemenea unei persoane oarbe. Părea să simtă drumul către orice punct, oricât de ascuns, mai degrabă decât să-l caute cu

privirea. La cea de-a doua fantă, cea mai îndepărtată de Morminte, când își trase gluga ca să alunge lumina și-și lipi ochiul de deschizătura tăiată în lespedea de piatră plată, văzu colo jos, chiar sub ea, pâlpâirea slabă a luminii magice.

Omul era acolo, pe jumătate ascuns vederii. Prin fantă se vedea chiar capătul fundăturii, astfel că nu reușea să-i vadă decât spatele, gâtul plecat și brațul drept. Stătea în colț, lângă perete, izbind pietrele cu cuțitul, un pumnal scurt, de oțel, cu mânerul împodobit cu nestemate și cu lama ruptă. Vârful rupt zăcea pe jos, chiar sub fantă. Se rupsese pe când încercase să sfarme pietrele ca să ajungă la apa pe care o auzea curgând, limpede și murmurătoare în acea tăcere de moarte de sub pământ, de cealaltă parte a zidului de nestrăpuns.

Mișcările-i erau greoaie. După cele trei zile și nopți părea tare schimbat față de omul agil și calm care stătuse în fața ușii de fier, râzând la propria-i înfrângere. Era la fel de încăpățânat, dar puterea părea să-l fi părăsit. Nu avea nici o vrajă cu care să mute pietrele, și trebuia să folosească acel cuțit inutil. Chiar și lumina magică pâlpâia stins și sumbru. Sub privirile Arhei, lumina prinse a tremura, licărind. Omul își înălță capul, tresărind, și scăpă pumnalul. Apoi, cu încăpățânare, îl ridică și încercă să forțeze lama ruptă printre pietre.

Întinsă printre trestiile înghețate de pe malul râului, fără a-și da seama unde era și ce făcea, Arha își apropie buzele de deschizătura rece din piatră și-și făcu mâinile căuș, pentru ca sunetul să nu se piardă în zare.

— Vrăjitorule! — spuse ea, iar vocea i se scurse prin gaura din piatră, ajungând, într-un susur rece, până-n galeria subterană.

Omul tresări și se lăsă jos, dispărându-i astfel din fața ochilor. Arha își apropie din nou buzele de fantă și zise:

— Mergi înapoi, de-a lungul zidului dinspre râu, până la a doua cotitură. Ia-o la dreapta la prima cotitură, treci de următoare, și apoi, din nou, la dreapta. La Cele Șase Căi cotește iar la dreapta. Apoi la stânga, la dreapta, la stânga, la dreapta. Rămâi acolo, în Sala Pictată.

Mișcându-se ca să vadă din nou, trebuie că lăsase o rază de lumină să se furișeze prin fantă până jos, în tunel, căci, atunci când privi, omul se afla iar în câmpul ei vizual și se uita în sus, spre deschizătură. Fața lui, care acum îi apărea brăzdată de cicatrici, era încordată și neliniștită. Buzele-i erau crăpate și negre, ochii strălucitori. Își ridică toiagul, ducând lumina din ce în ce mai aproape de ochii Arhei. Cuprinsă de spaimă, fata se retrase, astupă fanta cu lespedea de piatră și cu pietre de râu, se ridică, grăbindu-se spre Lăcaș. Băgă de seamă că mâinile-i tremurau și uneori o năpădea câte un val de slăbiciune. Nu știa ce să facă.

Urmând instrucțiunile pe care i le dăduse ea, omul urma să se întoarcă spre ușa de fier, către sala frescelor. *Nu se găsea nimic acolo, nu exista nici un motiv pentru ca el să meargă într-acolo. În tavanul Sălii Pictate, în vistieria templului Zeilor Gemeni era o fantă foarte bună. Poate de aceea-i venise ideea aceea. Nu știa sigur. Oare de ce-i vorbise?*

I-ar fi putut coborî puțină apă prin fantă și apoi l-ar fi putut chema acolo. Astfel ar fi putut rămâne în viață mai multă vreme. De fapt, atâta timp cât ar fi vrut ea. Dacă i-ar fi strecurat puțină apă și mâncare din când în când, el ar fi putut rătăci zile, chiar luni întregi, prin Labirint. Iar ea l-ar fi putut observa prin fante și i-ar fi spus unde putea găsi apa, iar uneori i-ar fi dat indicații false, făcându-l să rătăcească în van, căci ar fi fost mereu obligat să meargă unde i-ar fi poruncit ea. Asta i-ar fi fost

învățătură de minte, să nu-i mai sfideze pe Cei Nenumiți, să nu mai facă paradă de bărbăția-i neghioabă printre sanctuarele Morților Nemuritori!

Dar atâta timp cât el era acolo, ea nu va mai putea păși în Labirint. — *De ce nu?* — se întrebă, răspunzându-și apoi singură — *Pentru că ar putea scăpa prin ușa de fier, pe care ar trebui să o las deschisă în urma mea... Dar nu ar putea scăpa mai departe de Criptă.*

Adevărul era că se temea să dea ochii cu el. Se temea de puterea lui, de vrăjile pe care le folosise ca să intre în Criptă, de farmecele ce țineau aprinsă acea lumină. Dar la urma urmei, oare era chiar atât de puternic încât să fie de temut? Puterile care domneau în acele locuri întunecate erau de partea ei, nu a lui. Era evident că el nu putea face prea multe pe tărâmul Celor Nenumiți. Nu deschisese ușa de fier, nu invocase magia pentru a-și procura hrana, nu făcuse apa să treacă prin zid, nu chemase nici un monstru demonic care să dărâme zidurile, nu făcuse nici unul dintre lucrurile de care se temuse ea. Rătăcise vreme de trei zile, fără a găsi măcar ușa către Marea Visterie, cea pe care o căuta de fapt. Nici măcar Arha nu urmase instrucțiunile date de Thar pentru a intra în încăperea aceea, amânând expediția iar și iar, dintr-o anumită teamă, o reținere, o senzație că nu venise încă momentul.

Acum se întrebă de ce n-ar face omul acela expediția în locul ei? *Putea să cerceteze comorile din Morminte după pofta inimii. Nu că i-ar fi fost de vreun folos! Iar ea l-ar fi putut batjocori, i-ar fi spus să mănânce aurul și să bea diamantele.*

Cu aceeași grabă tulburătoare și febrilă care pusese stăpânire pe ea de trei zile, Arha fugi la templul Zeilor Gemeni, deschise micuța criptă boltită a comorii, descoperind fanta bine ascunsă în podea.

Sala Pictată se afla chiar dedesubt, cufundată în întuneric. Drumul pe care omul trebuia să-l parcurgă era mult mai întortocheat, poate chiar lung de câteva mile. Uitase acest lucru. Și fără îndoială că era slăbit și nu

mergea prea repede. Se putea să uite instrucțiunile pe care i le dăduse ea și să o apuce pe cotiturile greșite. Puțini oameni erau în stare să-și amintească instrucțiuni pe care le auziseră doar o dată, așa cum făcea ea. Poate că nici măcar nu înțelesese limba în care-i vorbise. Dacă era așa, atunci nu avea decât să rătăcească până ce va cădea la pământ și va muri în întuneric, neghiobul, străinul, necredinciosul acela. Fie ca fantoma lui să se vaite de-a lungul cărărilor de piatră din Mormintele din Atuan, până ce întunericimea o va fi înghițit chiar și pe aceasta...

A doua zi, dis-de-dimineață, după doar câteva ore de somn tulburate de vise malefice, Arha se întoarse la fanta din micul templu. Se uită în jos, dar nu zări nimic. Doar întunericime. Coborî o lumânare ce ardea într-un mic felinar, legând-o de un lanț. Omul era acolo, în Sala Pictată. Dincolo de lumina orbitoare a lumânării, Arha-i întrezări picioarele și o mână inertă. Vorbi în fanta care era mare cât o lespede din podea:

— Vrăjitorule!

Nici o mișcare. Oare era mort? Aceea să fi fost toată puterea pe care o avea? Arha se strâmbă disprețuitoare, cu inima bătându-i puternic.

— Vrăjitorule! — strigă, iar vocea-i răsună în pustietatea sălii de dedesubt.

Omul se mișcă și, încet, se ridică în capul oaselor, privind în jurul său tulburat. După un timp își ridică privirea, clipind mărunt în lumina micului felinar ce se legăna din tavan. Fața-i arăta groaznic, umflată și întunecată, precum chipul unei mumii.

Întinse mâna spre toiagul ce zăcea pe podea, lângă el, dar nici o sclipire de lumină nu înflori pe lemn. Nu-i mai rămăsese nici o fărâmă de putere.

— Vrei să vezi comoara din adâncurile Mormintelor din Atuan, vrăjitorule?

Omul își ridică privirile obosit, privind cu ochii întredeschiși la lumina difuzată de felinar, singurul lucru pe care-l putea vedea. După un timp clătină din cap, o singură dată, cu o grimasă ce parcă începuse ca un zâmbet întipărită pe față.

— Ieși din camera asta și ia-o la stânga. Apoi apuc-o pe primul coridor la stânga...

Arha înșiră pe nerăsuflate lunga lista de instrucțiuni, iar la sfârșit adăugă:

— Acolo vei găsi comoara pentru care ai venit. Și poate că tot acolo vei găsi și apă. Pe care din două o preferi acum, vrăjitorule?

Omul se ridică în picioare, sprijinindu-se în toiag. Privind în sus, fără a o putea vedea, încercă să spună ceva, dar din gâtu-i uscat nu ieși nici un sunet. Se clătină puțin, iar apoi părăsi Sala Pictată.

Nu avea de gând să-i dea apă. Oricum, nu avea să găsească vreodată drumul către sala comorilor. Instrucțiunile erau mult prea lungi ca să și le amintească, și în plus mai era și Abisul, dacă cumva ar fi ajuns prea departe. Acum bâjbâia în întuneric. Avea să se rătăcească și să sfârșească prin a cădea și a muri cine știe pe unde, prin acele galerii înguste și pustii. Iar Manan îl va găsi și-l va târî afară. Și acela-i va fi sfârșitul. Arha își încleștă strâns mâinile pe marginea fantei, legănându-se înainte și înapoi, înainte și înapoi, mușcându-și buzele ca pentru a-și înfrâna o suferință cumplită. Nu avea să-i dea apă. Nu avea să-i dea apă. Avea să-i dea moarte, moarte, moarte, moarte, moarte.

ÎN ACEEA ORĂ SUMBRĂ DIN viața ei, Kossil veni la ea, intrând în sala comorilor cu pași apăsați, părând și mai mătăhăloasă în hainele-i negre de iarnă.

— N-a murit încă?

Arha își înălță capul. Nu avea lacrimi în ochi, nu avea nimic de ascuns.

— Cred că da — spuse, ridicându-se și scuturându-și fustele de praf — I s-a stins lumina.

— Poate fi doar un truc. Cei fără suflet sunt tare șireți.

— O să mai aștept o zi, ca să fiu sigură.

— Da, sau poate chiar două. Apoi Duby va putea coborî să-l scoată afară de acolo. E mai puternic decât bătrânul Manan.

— Dar Manan e în slujba Celor Nenumiți, iar Duby nu. Sunt anumite locuri în Labirint în care Duby nu poate merge, iar hoțul e tocmai într-un astfel de loc.

— Vai, atunci e deja profanat...

— Va fi purificat prin moartea sa acolo — spuse Arha.

Își dădu seama după expresia lui Kossil că aceasta vedea ceva straniu pe fața ei.

— Acesta este domeniul meu, preoteaso. Trebuie să mă îngrijesc de el așa cum îmi comandă Stăpânii mei. Nu am nevoie de alte lecții asupra morții.

Chipul lui Kossil păru să se retragă în gluga cea neagră, asemenea unei țestoase de deșert care se retrage în carapacea sa, posacă, lentă și rece.

— Foarte bine, stăpână.

Se despărțiră în fața altarului Zeilor Frați. Arha se îndreptă fără grabă către Casa cea Mică și-l chemă pe Manan să o însoțească. De când vorbise cu Kossil știa ce avea de făcut.

Urcă dealul împreună cu Manan, intrară în Sală, și apoi coborâră în Criptă. Traseră împreună de mânerul cel lung, reușind să deschidă ușa de fier a Labirintului. Apoi își aprinseră felinarele și intrară. Arha o luă înainte, către Sala Pictată, și de acolo o apucă spre drumul ce ducea la Marea Vișterie.

Hoțul nu ajunsese încă prea departe. Arha și Manan nu făcură mai mult de cinci sute de pași prin coridorul întortocheat, când dădură peste el, prăbușit într-un ungher, precum un morman de zdrențe. Înainte de a se prăbuși își scăpase toiagul, care acum zăcea la o oarecare distanță de el. Gura-i era însângerată, ochii întredeschiși.

— E viu — zise Manan, îngenunchind și punându-și mâna mare și gălbejită pe gâtul închis la culoare al omului, încercând să-i simtă pulsul.

— Să-l sugrum, stăpână?

— Nu. Îl vreau viu. Ridică-l și urmează-mă.

— Viu? — spuse Manan tulburat — Pentru ce anume, micuță stăpână?

— Ca să devină un sclav al Mormintelor! Acum taci și fă ce-ți spun.

Cu fața mai posomorâtă ca niciodată, Manan se supuse și-l săltă cu greu pe tânăr în spinare, ca pe un sac. Cu povara pe umeri o urmă, clătinându-se. Nu putea merge prea departe cu o asemenea greutate în spate. Se opriră de vreo duzină de ori de-a lungul drumului de întoarcere, pentru ca Manan să își poată trage sufletul. La fiecare oprire coridorul era mereu la fel: pietre galben-cenușii, îngrămădite una într-alta, ce se înălțau pentru a forma o boltă, podeaua din pietre inegale, aerul mort. Și Manan gemând și gâfâind, străinul zăcând nemișcat, cele două felinare arzând mol-

com, într-o cupolă de lumină ce se îngusta, pierzându-se treptat în obscuritate de-a lungul coridorului, în ambele direcții. La fiecare popas Arha-i picura în gură puțină apă din cofa pe care o luase cu ea, doar câte puțin de fiecare dată, astfel încât viața ce-i revenea în corp să nu-l ucidă.

— La Sala Lanțurilor? — întrebă Manan, când ajunseră la pasajul ce ducea la ușa de fier. La auzul acestor cuvinte Arha se gândi întâia oară unde ar fi putut duce prizonierul. Nu știa.

— Nu, acolo nu — răspunse ea, îngrețoșată mai rău ca oricând la amintirea fumului și a duhorii și a fețelor zbârlite, mute și nevăzătoare. Iar Kossil ar fi putut merge la Sala Lanțurilor.

— Trebuie... trebuie să rămână în Labirint, ca să nu-și poată redobândi puterile magice. Oare unde ar putea fi o sală...

— Sala Pictată are ușă și încuietoare și o fantă, stăpână. Dacă crezi că nu poate deschide ușile.

— Nu are nici o putere, aici jos. Du-l acolo, Manan.

Și astfel Manan îl cără înapoi, refăcând jumătate din drumul parcurs, mult prea stors de puteri și lipsit de suflu ca să mai protesteze. Când în cele din urmă intrară în Sala Pictată, Arha își scoase mantaua de iarnă, lungă și grea, din lână, și o întinse pe podeaua prăfuită.

— Așează-l deasupra — spuse ea.

Manan o privi cu consternare mohorâtă, aproape plângăcios.

— Micuță stăpână...

— Vreau ca omul să trăiască, Manan. Ar putea muri de frig, uite-l cum tremură.

— Îți va profana veșmântul. Veșmântul Preotesei. E un necredincios, un bărbat — exclamă Manan, îngustându-și ochii mici, cuprins parcă de o suferință.

— Atunci o să ard mantaua și o să pun să mi se țesă alta! Haide, Manan!

La aceste vorbe se plecă, supus, lăsând prizonierul să cadă pe mantaua neagră. Omul zăcea nemișcat, ca mort, dar pulsu-i bătea năprasnic la gât și, din când în când, corpul îi era scuturat de câte un lung fior.

— Ar trebui înlănțuit — zise Manan.

— Ți se pare periculos cumva? — pufni Arha, ironică.

Dar când Manan îi arătă încuietoarea de fier, bine înțepenită între pietre, de care putea fi înlănțuit prizonierul, Arha îl lăsă să meargă în Sala Lanțurilor pentru a aduce cele necesare. Manan se îndepărtă de-a lungul coridoarelor, mormăind instrucțiunile, căci mai parcursese drumul către Sala Pictată, înainte și înapoi, dar niciodată de unul singur.

La lumina felinarului frescele de pe cei patru pereți păreau să miște, să fremete, acele forme umane grosolane cu aripile lor mari și atârnânde, ghemuite sau țanțoșe, într-o veșnică mohoreală.

Arha îngenunche și, puțin câte puțin, picură apa printre buzele prizonierului. În cele din urmă omul tuși și, sleit, întinse mâinile către cofă. Îl lăsă să bea. Omul se întinse din nou, cu fața udă, mânjită de praf și sânge, murmurând ceva, unu sau două cuvinte, într-o limbă necunoscută.

Într-un sfârșit se întoarse și Manan, târând după sine un lanț lung, un lacăt mare cu cheie și o bandă de fier care se închidea în jurul taliei prizonierului.

— Nu e suficient de strânsă, se poate strecura afară din ea — mormăi Manan, fixând ultima za a lanțului în încuietoarea din perete.

— Nu, uite — spuse Arha, care acum se simțea mai puțin temătoare, arătându-i că nu-și putea strecura mâna între banda de fier și coastele omului.

— Nu, atâta timp cât nu rămâne nemâncat mai mult de patru zile.

— Micuță stăpână — se lamentă Manan — nu că m-aș îndoi, dar... dar la ce le-ar folosi ca sclav Celor Nenumiți? E doar un bărbat, micuțo.

— Iar tu ești doar un bătrân fără minte, Manan. Hai odată și termină cu bombănitul.

Prizonierul îi privea cu ochi obosiți și arzători.

— Unde-i e toiagul, Manan? Acolo. Îl iau eu. E magic. Oh... și ăsta, iau eu și ăsta...

Și cu un gest rapid apucă lanțul de argint ce se întrezărea la gâtul omului și i-l smulse, trecându-i-l peste cap, deși el încercă să o împiedice, prinzându-i brațele. Manan îl lovi peste spate. Arha începu să legene lanțul încoace și-ncolo, deasupra lui, dar suficient de departe pentru ca el să nu ajungă.

— Ăsta-i talismanul tău, vrăjitorule? E prețios pentru tine? Nu pare cine știe ce, nu ți-ai putut permite unul mai bun? O să-l păstrez eu pentru tine.

Își trecu lanțul de argint peste cap, ascunzând pandantivul sub gulerul greoi al mantiei de lână.

— Nici nu știi ce să faci cu el — spuse el cu o voce spartă, pronunțând greșit cuvintele în kargadă, dar destul de clar.

Manan îl lovi din nou, iar el lăsă să-i scape un geamăt de durere și-nchise ochii.

— Lasă-l în pace, Manan. Haide.

Arha părăsi camera, iar Manan o urmă bodogănind.

În noaptea aceea, după ce toate luminile din Lăcaș se stinseră, Arha urcă din nou dealul, de una singură. Umplu cofa cu apă de la fântâna aflată în sala din spatele Tronului și duse apa, împreună cu o bucată de lipie din hrișcă, mare și turtită, jos în Sala Pictată din Labirint. Lăsă totul unde prizonierul putea să ajungă, înăuntru, lângă ușă. Acesta dormea și nici măcar nu se mișcă. Arha se întoarse la Casa cea Mică, iar în noaptea aceea avu și ea parte de un somn lung și liniștit.

După-masa devreme se-ntoarse în Labirint, tot singură. Pâinea dispăruse, cofa era goală, străinul se ridicase în șezut, cu spatele sprijinit de perete. Chipu-i era în continuare pocit de mizerie și de crustele ce i se formaseră pe față, dar părea vioi.

Arha rămase la distanță, în așa fel încât el, așa legat cum era, să nu o poată ajunge, și-l privi. Apoi își mută privirea în lături. Doar că nu era nimic de privit. Ceva o împiedica să vorbească. Inima-i bătea de parcă i-ar fi fost frică. Și totuși, nu era nici un motiv să se teamă de el. Doar se afla la mila ei.

— E tare plăcut când e lumină — rosti, cu acea voce șoptită, dar adâncă, ce o tulbura.

— Cum te numești? — îl întrebă, poruncitoare. Vocea-i răsunase neobișnuit de înaltă și de ascuțită, se gândi ea.

— Păi, de cele mai multe ori mi se spune Șoimanul.

— Șoimanul? Ăsta-i numele tău?

— Nu.

— Atunci care-i numele tău?

— Nu ți-l pot spune. Tu ești Unica Preoteasă a Mormintelor?

— Da.

— Cum te numești?

— Mă numesc Arha.

— Cea care a fost devorată... asta înseamnă, nu?

Ochii lui întunecați o cercetau cu atenție, cu un zâmbet abia schițat.

— Care e numele tău?

— Eu nu am nume. Nu îmi mai pune întrebări. De unde vii?

— Din Ținuturile Interioare, din Vest.

— Din Havnor?

Era singurul nume de oraș sau insulă din Ținuturile Interioare pe care-l știa.

— Da, din Havnor.

— De ce ai venit aici?

— Mormintele din Atuan sunt faimoase printre cei din neamul meu.

— Dar tu ești un păgân, un necredincios.

Tânărul clătină din cap.

— O, nu, Preoteaso. Eu cred în puterile întunericului! I-am întâlnit pe Cei Nenumiți, în alte locuri.

— Ce alte locuri?

— În Arhipelag, în Ținuturile Interioare, există locuri, precum acesta, ce aparțin Vechilor Puteri ale Pământului. Dar niciunul nu e așa de mare ca ăsta. Nicăieri altundeva nu au un templu și o preoteasă, și nici nu se bucură de venerarea de care au parte aici.

— Iar tu ai venit întocmai ca să-i venerezi — îl ironiză ea.

— Am venit să-i jefuiesc — spuse el.

Arha îi fixă cu privirea chipul grav.

— Lăudărosule!

— Știam că nu va fi ușor.

— Ușor! E imposibil. Dacă nu ai fi un necredincios, ai ști asta. Cei Nenumiți protejează ceea ce le aparține.

— Ceea ce caut eu nu le aparține lor.

— Îți aparține ție, fără îndoială?

— E al meu, de drept.

— Așadar ce ești tu? Un zeu? Un rege?

Arha-l măsură cu privirea, din cap până-n picioare, așa cum stătea, înlănțuit, murdar și sleit de orice vlagă.

— Nu ești decât un hoț!

El nu spuse nimic, dar îi căută privirea.

— Nu îți este îngăduit să mă privești! — exclamă ea, cu o voce stridentă.

— Doamna mea — îi zise — nu vreau să te jignesc. Sunt un străin, și un intrus. Nu vă cunosc obiceiurile, nici curtoaziile cuvenite Preotesei Mormintelor. Mă aflu în puterea ta, și-mi cer iertare dacă te-am jignit.

Arha rămase tăcută, dar mai apoi simți sângele năvălindu-i în obraji, arzând-o. Dar cum el nu o privea, nu văzu că se înroșise. Se supusese și-și întorsese privirea întunecată de la ea.

O vreme rămaseră așa, fără ca vreunul să scoată vreo vorbă. Figurile pictate de jur împrejur păreau să îi observe, cu ochii lor triști și stinși.

Arha adusese cu sine o cofă de piatră, plină cu apă. Privirea lui părea să nu se mai poată dezlipi de ea și, după un timp, Arha spuse:

— Bea, dacă vrei.

Străinul se târî imediat către cofă, o ridică atât de ușor de parcă ar fi fost o cupă de vin, și luă o înghițitură lungă, lungă.

Apoi înmuie un capăt de mânecă și își curăță fața și mâinile de praf și de cheaguri de sânge și de pânze de păianjen, cum putu mai bine. Îi luă ceva vreme, iar fata îl urmărea din priviri. Când termină arăta ceva mai bine, dar spălatul lui de suprafață scosese la iveală cicatricile ce-i brăzdau cealaltă parte a feței. Cicatrici vechi, ce se-nchiseseră demult, albicioase pe pielea lui întunecată, patru dungi paralele ce se întindeau de la ochi și până la bărbie, ca lăsate de ghearele unei labe enorme.

— Ce este aceea? — întrebă ea. — Cicatricea aceea.

Străinul nu-i răspunse imediat.

— Un dragon? — întrebă Arha, încercând să-l ia în derâdere. *Oare nu de aceea coborâse aici, să-și batjocorească victima, să-l chinuiască că era neputincios?*

— Nu, nu un dragon.

— Așadar, măcar nu ești un Lord al Dragonilor.

— Nu — replică el cu o anumită reținere — eu chiar sunt un Lord al Dragonilor. Dar cicatricile sunt de dinainte. Ți-am spus că am avut de-a face cu Puterile Întunecate în alte locuri de pe pământ. Ceea ce vezi pe fața mea este însemnul uneia dintre știrpele Celor Nenumiți. Dar nu mai e fără nume, căci într-un sfârșit i-am aflat numele.

— Ce vrei să spui? Care nume?

— Asta nu-ți pot spune — îi răspunse surâzând, cu toate că avea o expresie gravă pe chip.

— E absurd, e o neghiobie, un sacrilegiu. Ei sunt Cei Nenumiți! Nu știi ce vorbești...

— Ba știu chiar mai bine decât tine, Preoteaso — replică el, cu o voce și mai adâncă.

— Mai privește o dată!

Și-și întoarse capul, pentru ca ea să vadă cele patru urme teribile ce-i însemnau obrazul.

— Nu te cred — spuse Arha, cu vocea tremurândă.

— Preoteaso — zise el blând — tu nu ești foarte bătrână, nu se poate să-i servești pe Cei Întunecați de prea multă vreme.

— Ba se poate. De foarte mult timp, chiar! Eu sunt Preoteasa cea Dintâi, cea Renăscută. Mi-am slujit stăpânii vreme de mii și mii de ani până acum. Eu sunt slujitoarea lor și vocea lor și mâinile lor. Și tot eu sunt și răzbunarea lor asupra celor care profanează Mormintele și țintesc la ceea ce nu trebuie văzut! Termină cu minciunile și cu lăudăroșeniile, nu înțelegi oare că e suficient să spun un cuvânt pentru ca gardianul meu să dea năvală aici și să-ți reteze capul de pe umeri? Sau că dacă eu ies acum, și închid ușa aceea după mine, nu va mai veni nimeni, niciodată, iar tu vei muri aici, în întuneric, iar cei pe care-i slujesc îți vor devora carnea de pe oase și sufletul din tine și-ți vor lăsa oasele să putrezească aici, în praf?

Străinul încuviință în tăcere.

Arha începu să se bâlbâie și, nemaigăsind nimic de spus, se năpusti afară din încăpere, trântind zgomotos ușa în urma ei. *Lasă-l să creadă că nu se va mai întoarce! Lasă-l să asude, acolo în întuneric, să blestteme și să tremure și să încerce să-și folosească vrăjile lui ticăloase și fără de folos!* Dar cu ochiul minții îl și vedea întinzându-se să doarmă, așa cum îl mai văzuse făcând lângă poarta de fier, liniștit, ca un miel pe o pajiște însorită.

Scuipă pe ușa închisă, dar mai apoi făcu semnul de înlăturare a profanării, și aproape că fugi până la Criptă.

Pășind de-a lungul peretelui spre trapa ce dădea în Sală, își trecu ușor degetele peste liniile delicate și nervurile din pietre, ce

aminteau de o dantelărie înghețată. O năpădi o dorință aprigă de a aprinde felinarul pentru a mai vedea o dată, fie și numai pentru o clipă, pietrele șlefuite de vreme, sclipirea încântătoare a pereților. Închise strâns ochii și grăbi pasul.

Capitolul 7

Marea Comoară

Nu-şi amintea ca ritualurile şi îndatoririle zilnice să i se mai fi părut vreodată atât de multe, sau atât de neînsemnate, sau atât de lungi. Copilele, cu feţele lor palide şi felul lor furtiv de-a fi, novicele neastâmpărate, preotesele ale căror priviri erau austere şi apatice, dar ale căror existenţe erau o împletitură secretă de gelozii şi nefericiri, de ambiţii mărunte şi pasiuni spulberate... toate aceste femei printre care ea trăise dintotdeauna şi care formaseră întreaga ei lume omenească, îi păreau acum patetice şi plictisitoare.

Dar ea, care servea mari puteri, ea, preoteasa Nopţii sinistre, ea nu era înlănţuită de asemenea meschinării. Nu trebuia să se îngrijească de mistuitoarea mârşăvie a existenţei lor banale, de zilele în care unica bucurie era aceea de a avea în farfuria cu linte o lingură de grăsime de miel în plus faţă de vecina sa... Ea era cu desăvârşire liberă de limitarea zilei. În subterane nu existau zile. Acolo era, eternă şi unică, numai noaptea.

Și în acea noapte interminabilă, prizonierul: omul tuciuriu, practicant al artelor întunecate, înlănțuit în fier și întemnițat în piatră, o aștepta, să vină sau să nu vină, să-i ducă apă și pâine și viață, sau sabia unui călău și moarte, după cum i-ar fi fost voia.

Nu spusese nimănui de străin, decât lui Kossil, iar Kossil nu mai spusese altcuiva. Se afla deja de trei nopți și de trei zile în Sala Pictată, și Kossil nu o întrebase de el. Poate presupunea că murise, și că Arha îi poruncise lui Manan să-i ducă corpul în Sala Oaselor. Cu toate că Kossil nu avea obiceiul de a se încrede orbește, Arha își spunea că nu era nimic ciudat în tăcerea ei. Kossil vroia să păstreze totul secret și detesta să pună întrebări. Și, în plus, Arha îi spusese să nu se amestece în treburile ei. Kossil nu făcea decât să se supună.

Totuși, atâta timp cât se presupunea că omul era mort, Arha nu putea cere mâncare pentru el. Așadar, în afară de a fura câteva mere și niște ceapă uscată din pivnițele din Casa cea Mare, trebuia să renunțe la a mai mânca. Punea să i se trimită masa de dimineață și cea de seară la Casa cea Mică, pretinzând că dorea să mănânce de una singură și, în fiecare noapte, ducea merindele jos, în Camera Pictată din Labirint, totul, în afară de supe. Era obișnuită să postească, chiar și câte patru zile la rând, fără a i se părea un sacrificiu. Omul din Labirint devora porțiile ei sărăcăcioase de pâine, brânză și fasole, precum broasca-râioasă înghițea musca: hap! și nu mai era nimic. Era clar că ar fi mâncat de vreo cinci sau șase ori mai mult, dar îi mulțumea sobru, de parcă el ar fi fost un oaspete, iar ea stăpâna casei, așezați la o masă din acelea despre care ea doar auzise în poveștile despre mesele de ospăț de la palatul Regelui-Zeu, încărcate cu fripturi și pâini unse cu unt și vin în cupe de cristal. *Era tare ciudat omul acesta.*

— CUM SUNT ȚINUTURILE INTERIOARE?

Arha adusese cu sine un taburet pliant de fildeș, ca să nu trebuiască să rămână în picioare în timp ce-l interoga, dar nici să nu trebuiască să se așeze pe jos, la nivelul lui.

— Păi, sunt multe insule. Se spune că numai în Arhipelag sunt de patru ori câte patruzeci. Apoi, mai sunt și Capetele. Nimeni nu a navigat prin toate mările de la Capete, și nici nu a reușit să numere toate ținuturile. Și fiecare e diferit de celelalte. Dar poate cel mai încântător dintre toate e Havnor, marele ținut din centrul lumii. Iar în inima Havnorului se află un golf întins, plin de nave, unde răsare orașul Havnor. Turnurile orașului sunt clădite din marmură albă. Casa fiecărui prinț și a fiecărui negustor are câte un turn, ridicându-se astfel unul deasupra altuia. Acoperișurile caselor sunt din olane roșii și toate podurile de peste canale sunt îmbrăcate în mozaic, roșu și albastru și verde. Iar steagurile prinților sunt în toate culorile și fâlfâie pe deasupra turnurilor albe. Pe cel mai înalt turn e înfiptă Sabia lui Erreth-Akbe, ca un vârf de munte, îndreptat spre cer. Iar când soarele răsare deasupra Havnorului scânteiază mai întâi asupra spadei, făcând-o să strălucească, iar când apune, Spada rămâne aurită mai multă vreme în amurgul serii.

— Cine era Erreth-Akbe? — întrebă Arha, cu viclenie.

Omul își ridică privirea spre ea. Nu spuse nimic, dar schiță un mic rânjet. Apoi, părând a se fi răzgândit, adăugă:

— Într-adevăr, pe aici probabil nu știți prea multe despre el. Doar de venirea lui în ținuturile kargade, poate. Tu cât știi din povestea asta?

— Știu că și-a pierdut toiagul de vrăjitor și amuleta și puterea pe care-o avea... întocmai ca tine — îi răspunse ea — A fugit

de Marele Preot și a căutat adăpost în vest, dar a sfârșit omorât de dragoni. Dar dacă ar fi venit aici, la Morminte, n-ar fi fost nevoie de dragoni.

— Destul de adevărat — încuviință prizonierul.

Arha nu mai voi să vorbească despre Erreth-Akbe, căci intuia pericolul acelui subiect.

— Se spune că era un Lord al Dragonilor. Și zici că și tu ești. Spune-mi, ce e un Lord al Dragonilor?

Tonul ei era mereu zeflemitor, dar răspunsurile lui erau mereu directe și simple, de parcă i-ar fi considerat întrebările de bună credință.

— Cineva cu care dragonii vorbesc — spuse el — este un Lord al Dragonilor, sau cel puțin ăsta e miezul chestiunii. Nu e vorba de vreun șiretlic cu care stăpânești dragonii, așa cum cred cei mai mulți. Dragonii nu au stăpâni. Problema e mereu aceeași, când vine vorba de un dragon: îți va vorbi sau te va mânca? Dacă poți fi sigur că va face primul lucru, și nu al doilea, atunci ești un Lord al Dragonilor.

— Dragonii pot vorbi?

— Cu siguranță! Vorbesc în Glăsuirea Străveche, limba pe care noi oamenii o învățăm atât de greu și o folosim atât de stâlcit pentru a ne urzi vrăjile și crea modelele. Nici un om nu știe întreaga limbă... nici măcar o zecime din ea. Nu are timp s-o învețe. Dar dragonii trăiesc o mie de ani... Merită să vorbești cu ei, după cum probabil îți dai seama.

— Există dragoni aici, în Atuan?

— Nu mai sunt de multe veacuri, cred, și nici măcar în Karego-At. Dar se spune că insula voastră cea mai de la miază-noapte, Hur-at-Hur, mai adăpostește încă, prin munți, dragoni

din cei mari. În Ținuturile Interioare s-au retras cu toții, hăt departe înspre vest, în îndepărtatul Capăt Vestic, pe insule nelocuite de oameni și unde puțini reușesc s-ajungă. Când încep să flămânzească năvălesc spre ținuturile estice, dar asta se întâmplă rar. Am văzut insula pe care se adună cu toții să danseze. Zboară în spirale, cu aripile lor imense, înăuntru și înafară, mereu mai sus, pe deasupra mării vestice, ca o furtună de frunze îngălbenite toamna.

Pierduți în acea viziune, ochii lui priveau dincolo de frescele negre de pe pereți, prin ziduri și prin pământ și prin întuneric, văzând marea largă întinzându-se nesfârșită spre apus și dragonii aurii în văzduhul aurit.

— Minți — zise fata cu înverșunare — inventezi toate astea.

O privi năucit.

— De ce te-aș minți, Arha?

— Ca să mă faci să mă simt proastă, și fără minte, și ca să mă sperii. Ca să pari tu mai înțelept, mai viteaz, și mai puternic, un Lord al Dragonilor și toate astea. Căci tu ai văzut dansul dragonilor, și turnurile din Havnor, și știi totul despre toate cele. Pe când eu nu știu nimic despre nimic și n-am mai fost nicăieri. Dar tot ceea ce știi tu sunt minciuni! Nu ești nimic altceva decât un hoț și un prizonier, n-ai nici suflet, și nu vei mai pleca vreodată din locul ăsta! Nu contează că mai există oceane și dragoni și turnuri albe și toate astea, pentru că tu n-o să le mai vezi niciodată, așa cum n-o să mai vezi vreodată lumina soarelui. Tot ceea ce cunosc eu e întunericul, noaptea de sub pământ. Și ăsta-i singurul lucru care există cu adevărat. Este tot ceea ce trebuie știut, până la urmă. Tăcerea și întunericul. Tu știi totul, vrăjitorule! Dar eu

știu un singur lucru... singurul lucru adevărat!

Omul își coborî privirea. Mâinile lungi, brune cu reflexe arămii, i se odihneau pe genunchi. Arha văzu cele patru cicatrici de pe obraz. Pătrunsese mai adânc decât ea în lumea întunericului, cunoștea moartea mai bine decât ea, până și moartea... Un val de ură față de el o năpădi, sufocând-o o clipă. *De ce stătea acolo, atât de lipsit de apărare și totuși atât de puternic? De ce nu reușea să-l înfrângă?*

— De-asta te-am lăsat în viață — spuse ea dintr-odată, fără a sta pe gânduri — Vreau să-mi arăți șiretlicurile vrăjitorilor. Atâta timp cât îmi vei putea arăta vreo măiestrie, vei rămâne în viață. Dacă nu cunoști nici una, dacă toate se vor dovedi a fi doar înșelătorii și minciuni, atunci voi isprăvi cu tine. Ai înțeles?

— Da.

— Foarte bine atunci. Continuă.

Ascunzându-și fața în palme câteva clipe, omul își schimbă poziția. Brâul de fier îl împiedica să stea comod, în afară de când se lungea pe jos.

În cele din urmă își ridică privirea și prinse a vorbi, foarte serios.

— Ascultă, Arha. Eu sunt un Mag, sau cum spuneți voi, un vrăjitor. Posed anumite măiestrii și puteri. Asta-i adevărat. Dar tot adevărat e că în acest Lăcaș al Vechilor Puteri forța mea e foarte slăbită și farmecele nu-mi prea sunt de folos. Aș putea să creez niște iluzii pentru tine și să-ți arăt tot felul de minuni. Dar asta-i partea cea mai puțin importantă a magiei. Puteam să creez iluzii de mic copil, aș putea-o face chiar și aici. Dar dacă crezi în ele, te vor înspăimânta și s-ar putea să vrei să mă omori, dacă teama-ți va aprinde mânia. Iar dacă nu vei crede, le vei vedea doar ca pe niște minciuni și înșelătorii, cum le spui tu, și tot îmi

voi pune viața în primejdie. Iar intenția și dorința mea, pentru moment, este de a rămâne în viață.

Cuvintele lui o făcură să râdă și spuse:

— Oh, o să mai rămâi în viață ceva vreme, nu înțelegi? Ești un prost! Haide, arată-mi iluziile de care spuneai. Știu că sunt false și nu-mi va fi frică. De fapt, nu m-aș speria nici dacă ar fi adevărate. Dar continuă. Prețioasa-ți piele e în siguranță, cel puțin pentru seara asta.

La auzul acestor cuvinte el izbucni în râs, întocmai cum făcuse ea cu câteva momente în urmă. Viața lui tocmai fusese zvârlită înainte și înapoi, de la unul la altul, ca o minge, în joacă.

— Ce vrei să-ți arăt?

— Ce poți să-mi arăți?

— Orice.

— Cum te mai poți lăuda!

— Nu — zise el, simțindu-se în mod clar puțin jignit — Nu mă laud. Sau cel puțin nu asta îmi e intenția.

— Arată-mi ceva ce crezi că merită văzut. Orice!

Străinul își plecă puțin capul, privindu-și o vreme mâinile. Nu se-ntâmplă nimic. Lumânarea de seu din felinar răspândea o lumină slabă, dar constantă. Frescele negre de pe pereți, figurile înaripate dar nezburătoare, cu ochii lor pictați cu roșu închis și alb, se prelingeau pe deasupra lor. Nu se auzea nici un sunet. Arha suspină, dezamăgită și oarecum întristată. Era neputincios, vorbea de lucruri mărețe, dar nu făcea nimic. Nu era decât un mincinos priceput, nici măcar un hoț priceput.

— Ei bine — spuse ea în cele din urmă, adunându-și fustele ca să se ridice. Lâna foșnăi ciudat când se mișcă. Se uită în jos și rămase năucită.

Rochia cea neagră și greoaie pe care o purta de ani de zile dispăruse. Era înveșmântată în mătase turcoaz, strălucitoare și moale ca cerul în amurg. De la talie în jos rochia era croită în cloș și întreaga fustă era brodată cu fire subțiri de argint, cu perle mici cât semințele și mici fărâme de cristal ce sclipeau ușor, precum o ploaie de aprilie.

Se uită la magician, amuțită.

— Îți place?

— De unde...

— Seamănă cu rochia purtată odată de o prințesă, la Sărbătoarea Soarelui Nou de la Palatul cel Nou din Havnor — răspunse el, privind mulțumit. — Mi-ai cerut să-ți arăt ceva ce merita văzut. Iar eu ți-am arătat: pe tine însăți.

— Fă... fă-o să dispară.

— Mi-ai dat mantaua ta — zise el, cu o urmă de reproș — Iar eu nu-ți pot da nimic? Prea bine, nu te-ngrijora. E doar o iluzie. Uite.

Nu păru să miște vreun deget, cu siguranță nu rosti nici un cuvânt, dar splendoarea de mătase albastră dispăru, iar ea rămase din nou în austeritatea straiului negru.

Rămase așa, nemișcată, o vreme.

— Cum pot să știu — zise ea într-un sfârșit — că ești ceea ce pari a fi?

— N-ai cum — îi răspunse — Nu știu ce îți par a fi ție.

Arha cugetă iar.

— Ai putea să mă păcălești ca să te văd ca pe...

Se opri, căci omul își ridicase mâna indicând în sus, abia schițând gestul. Crezu că aruncase vreo vrajă și se trase iute către ușă, dar urmându-i gestul cu privirea, Arha dădu cu ochii de

minusculul pătrat de sus, din tavanul boltit și întunecat, care era fanta din vișteria templului Zeilor Gemeni.

Nu răzbătea nici o lumină dinspre fantă. Nu putea vedea nimic, acolo sus, nici nu auzea pe nimeni. Dar omul arătase într-acolo și acum o fixa întrebător.

Amândoi rămaseră complet nemișcați vreme îndelungată.

— Magia ta e doar o neghiobie, bună doar pentru ochii copiilor — rosti ea, răspicat — Șiretlicuri și minciuni. Am văzut destul. Vei fi dat ca hrană Celor Nenumiți. N-o să mă mai întorc.

Își luă felinarul și ieși, trântind zgomotos, cu forță, zăvoarele de fier. Apoi se opri dincolo de ușă, îngrozită. *Ce trebuia să facă?*

Oare cât de mult văzuse și auzise Kossil? Ce-și spuseseră? Nu reușea să-și amintească. I se părea că nu reușise deloc să-i spună prizonierului ceea ce vroia de fapt. Reușise mereu să o descumpănească, vorbindu-i de dragoni, și de turnuri, și numindu-i pe Cei Nenumiți, și spunând că vroia să rămână în viață, și fiindu-i recunoscător pentru mantaua pe care i-o dăduse. Nu spusese niciodată ceea ce-ar fi trebuit să spună. Nici măcar nu-l întrebase de talismanul pe care-l purta încă în jurul gâtului, ascuns la sân.

Cu atât mai bine până la urmă, dacă Kossil era acolo ascultând.

Și până la urmă, ce mai conta, ce rău putea face Kossil? Dar chiar pe când își punea întrebarea, își dădu seama că știa răspunsul. Nimic nu era mai ușor de ucis decât un șoim închis într-o colivie. Omul era neajutorat, încătușat acolo, în colivia de piatră. Preoteasa Regelui-Zeu nu avea altceva de făcut decât să-și trimită servitorul, pe Duby, să-l strangulеze, poate chiar în seara aceea. Iar dacă ea și Duby nu cunoșteau Labirintul suficient de bine ca să ajungă până acolo, nu avea decât să sufle o pulbere înveninată prin fantă, direct în Sala Pictată. Avea casete și flacoane întregi pline cu substanțe malefice, unele care otrăveau mâncarea sau apa, altele care infestau

aerul și-l ucideau pe cel care-l respira prea mult timp. Și astfel, până mâine dimineață, ar fi fost mort, și totul s-ar fi sfârșit. Nu va mai fi niciodată vreo altă lumină sub Morminte.

Arha grăbi pasul de-a lungul coridoarelor înguste din piatră, către intrarea în Criptă, acolo unde o aștepta Manan, așezat pe vine, răbdător, asemenea unei bătrâne broaște-râioase în întuneric. Vizitele pe care i le făcea prizonierului îl neliniștea amarnic. Nu-l lăsa să o însoțească tot drumul, așa că făcuseră înțelegerea asta. Acum Arha se bucura să-l aibă așa la îndemână. Cel puțin în el putea avea încredere.

— Manan, ascultă. Trebuie să mergi imediat în Sala Pictată. Spune-i omului că-l duci să-l îngropi de viu sub Morminte.

Ochii lui Manan scăpărară.

— Spune-o cu voce tare. Desfă lanțul și du-l la...

Aici șovăi, căci nu se hotărâse încă unde ar fi putut să-l ascundă mai bine.

— În Criptă — sugeră Manan, plin de zel.

— Nu, neghiobule. Ți-am spus doar să zici așa, nu să o și faci. Așteaptă...

Oare unde ar fi fost în siguranță de Kossil și spionii ei? Nicăieri, în afară de subterane, de locurile cele mai adânci, mai sacre și mai ascunse de pe tărâmul Celor Nenumiți, acolo unde nu îndrăznea să meargă. Și totuși, Kossil n-ar fi îndrăznit aproape orice? Putea să-i fie ei frică de locurile întunecate, dar era în stare să-și înfrâneze frica ca să-și atingă scopurile. Apoi, n-avea de unde știi cât învățase din structura Labirintului, de la Thar sau de la Arha cea din viața de dinainte sau chiar din propriile-i explorări secrete de-a lungul anilor. Arha o bănuia că știe mult mai multe decât pretindea. Dar era totuși un drum pe care cu

siguranță n-avea cum să-l știe, secretul păstrat cu cea mai mare strășnicie.

— Trebuie să-l duci unde-ți voi arăta eu, și trebuie s-o faci pe întuneric. Apoi, când te voi aduce înapoi aici, vei săpa un mormânt în Criptă și vei pregăti un sicriu pe care-l vei coborî în mormântul gol și-l vei acoperi din nou cu pământ, așa încât cine-l caută să-l poată găsi. Un mormânt adânc. Ai înțeles?

— Nu — zise Manan, aspru și arțăgos — Micuțo, șiretlicul ăsta nu-i un lucru înțelept. Nu e bine așa. N-ar trebui să fie nici un om aici! Ne paște o pedeapsă...

— Într-adevăr, un neghiob bătrân o să sfârșească cu limba tăiată! Cum îndrăznești să-mi spui tu mie ceea ce-i înțelept? Eu urmez ordinele Puterilor Întunecate. Urmează-mă!

— Iertare, micuță stăpână, iertare...

Se întoarseră în Sala Pictată. Arha rămase să aștepte afară, în tunel, în timp ce Manan intră și desferecă lanțul din zaua din perete. Auzi vocea cea adâncă întrebând:

— Și acum încotro, Manan? — și răspunsul posac al vocii răgușite și înalte:

— O să fii îngropat de viu, așa mi-a spus stăpâna. Sub Lespezi. Ridică-te!

Auzi apoi lanțul cel greoi pocnind ca un bici.

Prizonierul ieși, cu brațele legate cu cureaua de piele a lui Manan, care-l urma, ținându-l ca pe un câine în lesă, doar că zgarda-i era în jurul taliei, iar lesa era din fier. Omul își întoarse privirea către ea, dar Arha suflă lumânarea, stingând-o, și fără a zice o vorbă, porni în întuneric. Își regăsi imediat pasul lent, dar sigur, pe care-l avea de obicei în Labirint, când nu folosea lumina, trecându-și vârful degetelor ușor, dar aproape fără oprire,

de-a lungul pereților, de-o parte și de alta. Manan și prizonierul erau în urma ei, târșindu-și picioarele și împleticindu-se, tare știngheriți de lesă. Dar trebuiau să meargă pe întuneric, căci Arha nu vroia ca vreunul dintre ei să învețe drumul.

O cotitură la stânga de la Sala Pictată și se trece de două deschizături; drept înainte către Cele Patru Căi și se trece de deschizătura ce dă la dreapta; apoi un drum lung și șerpuit și un rând de scări ce coboară, lungi și alunecoase, mult prea înguste pentru picioarele vreunui om. Mai departe de aceste scări nu se avântase vreodată.

Aici aerul era mai bolnăvicios, tare stătut, cu un iz puternic. Indicațiile îi răsunau clar în minte, ca și tonalitățile din vocea lui Thar pe când i le spunea. *Pe trepte în jos* (în spatele ei prizonierul se împiedică în întunericul de smoală și-l auzi gâfâind când Manan îl ținu în picioare, smucind zdravăn de lanț), *iar la baza scărilor ia-o imediat la stânga. Cale de trei deschizături ține-o tot la stânga, apoi prima la dreapta și după aceea continuă tot la dreapta. Tunelele coteau și șerpuiau, nici unul nu era drept.* — *Apoi trebuie să ocolești Abisul* — se auzi vocea lui Thar în întunericul minții ei — *iar drumul e tare îngust.*

Arha își încetini pasul, se aplecă și pipăi de-a lungul podelei cu mâna. Acum coridorul se întindea drept o bună bucată de drum, dându-i celui care rătăcea pe acolo un fals sentiment de siguranță.

Dintr-odată mâna ei șovăitoare, care nu contenise să pipăie pietrele, nu mai simți nimic. Se simțea marginea pietrei, o muchie, iar dincolo de muchie se întindea golul. La dreapta, peretele coridorului se povârnea brusc în abis. La stânga era o ieșitură sau o cornișă, nu mai lată de o palmă.

— E un abis. Întoarceți-vă cu fața la peretele din stânga, lipiți-vă de el și pășiți de-a lungul lui, într-o parte. Târâiți-vă picioarele. Ține bine de lanț, Manan... Sunteți pe cornișă? Se îngustează. Nu vă sprijiniți pe călcâie. Eu am trecut de abis. Dați-mi mâna. Așa...

Tunelul continua în zigzaguri scurte, cu multe deschizături laterale. Pe când treceau prin dreptul anumitor deschizături ecoul pașilor lor se auzea tare ciudat, cavernos. Chiar mai curios era că se simțea câte un curent slab de aer, aspirând către înăuntru. Acele coridoare trebuie că sfârșeau în abise precum cel pe lângă care tocmai trecuseră. Poate că sub partea aceea mai joasă a Labirintului se afla un spațiu pustiu, o cavernă atât de adâncă încât Cripta ar putea părea chiar mică prin comparație, o deșertăciune lăuntrică, neagră și imensă.

Dar deasupra acelei prăpăstii, pe unde mergeau ei prin tunele întunecoase, coridoarele deveneau din ce în ce mai înguste și mai joase, până ce Arha însăși se văzu nevoită să meargă aplecată. *Oare calea asta nu se mai sfârșea odată?*

Capătul drumului se ivi pe neașteptate: o ușă închisă. Cum mergea încovoiată și puțin mai repede ca de obicei, Arha se izbi cu capul și mâinile de ușă. Bâjbâi după gaura cheii și apoi după cheița pe care o purta la brâu, cea de argint cu mânerul în formă de dragon, pe care nu o mai folosise vreodată. Cheia se potrivi. Arha o răsuci și deschise ușa Marii Vrăjitorii a Mormintelor din Atuan. Aerul uscat, acru și rânced prinse a geme prin întuneric.

— Manan, nu poți intra aici. Așteaptă la ușă.

— El poate și eu nu?

— Dacă pătrunzi în camera asta, Manan, nu vei mai ieși. Legea asta se aplică tuturor, numai mie nu. Nici un muritor în

afară de mine nu a mai părăsit camera asta viu. Mai vrei să intri?

— O s-aștept afară — se auzi din întuneric vocea-i melancolică — Stăpână, stăpână, nu încuia ușa...

Sătulă de spaima lui, cedă și lăsă ușa întredeschisă. Locul acela o umplea cu adevărat de groază și nu se prea încredea nici în prizonier, așa legat cum era. O dată înăuntru, Arha aprinse felinarul. Mâinile-i tremurau. Felinarul se aprinse cu greu, căci aerul era închis și sufocant. În pâlpâirea gălbuie ce părea de-a dreptul strălucitoare după lungile pasaje prin noapte, camera comorilor se contura gigantescă în jurul lor, plină de umbre mișcătoare.

Erau acolo șase racle mari, toate din piatră, toate acoperite de o pulbere fină cenușie, precum mucegaiul de pe pâine. Nimic altceva. Pereții erau aspri, tavanul era jos. Era frig, un frig aspru și lipsit de aer, ce părea să-ngheațe sângele în vine. Nu erau pânze de păianjen, numai praf. Nimic nu trăia acolo, absolut nimic, nici măcar cei câțiva păianjeni mici și albi din Labirint. Praful era gros, gros, și fiecare fir de praf putea fi o altă zi ce trecuse acolo, unde nu era nici timp, nici lumină: zile, luni, ani, secole - toate deveniseră praf și pulbere.

— Ăsta-i locul pe care-l căutai — zise Arha, iar vocea-i suna hotărâtă — Asta-i Marea Visterie a Mormintelor. Ai ajuns. N-o vei mai putea părăsi vreodată.

Străinul nu zise nimic, iar chipu-i era liniștit, dar în ochii săi era ceva ce o mișcă: o jale, privirea cuiva care se simte trădat.

— Ai spus că vrei să rămâi în viață. Ăsta e singurul loc pe care-l știu unde poți rămâne viu. Kossil te va ucide sau mă va obliga să te ucid, Șoimanule. Dar aici nu poate ajunge.

El continuă să tacă.

— Oricum, în nici un caz n-ai mai fi putut părăsi Morminteле, nu înțelegi? Locul ăsta nu-i cu nimic diferit. Și măcar așa ai ajuns la... la capătul călătoriei tale. Ceea ce căutai se află aici.

Omul se așeză pe una dintre raclele cele mari, părând complet vlăguit. Lanțul ce se târâia pe jos zăngăni aspru izbindu-se de piatră. Își roti privirea peste pereții gri și peste umbre și, într-un sfârșit, spre ea.

Arha își mută privirea de la el, fixând în schimb raclele de piatră. N-avea nici o dorință de a le deschide. Nu-i păsa ce minunății putrezeau înăuntru.

— Nu-i nevoie să porți lanțul și aici — Se apropie de el, desfăcu centura de fier și-i eliberă brațele legate cu cureaua de piele a lui Manan — Va trebui să închid ușa, dar când voi veni mă voi încrede în tine. Știi că nu poți pleca de aici... că nu trebuie să încerci? Eu sunt răzbunarea lor, eu le îndeplinesc vrerea. Dar dacă-i voi dezamăgi... dacă tu îmi vei trăda încrederea... atunci se vor răzbuna. Să nu încerci să părăsești camera aceasta, rănindu-mă sau păcălindu-mă când voi veni. Trebuie să mă crezi.

— Voi face întocmai cum mi-ai spus — zise cu blândețe.

— O să-ți aduc apă și mâncare, când o să pot. Nu va fi prea mult. Apa îți va fi îndeajuns, dar nu prea multă mâncare deocamdată. Începe să-mi fie și mie foame, pricepi? Dar va fi de ajuns ca să rămâi în viață. S-ar putea să nu mă pot întoarce vreo zi sau două, poate chiar mai mult. Trebuie să înlătur bănuielile lui Kossil. Dar voi veni. Îți promit. Uite, ține cofa. Bea cu cumpătare, n-o să mă pot întoarce prea devreme. Dar mă voi întoarce.

Străinul își ridică fața spre ea. Avea o expresie stranie.

— Ai grijă, Tenar — zise.

Capitolul 8

Nume

Arha îl călăuzi pe Maan înapoi, pe căile șerpuitoare din meandrele întunericului, și-l lăsă în bezna din Criptă, să sape mormântul ce trebuia să fie acolo, ca dovadă pentru Kossil că hoțul fusese într-adevăr pedepsit. Era târziu, iar ea se îndreptă direct către Casa cea Mică, să doarmă. În mijlocul nopții se trezi brusc, amintindu-și că-și lăsase mantaua în Sala Pictată. El rămăsese doar cu propria-i manta, scurtă, ca să-i țină de cald în cavoul acela umed și fără nici un pat, în afară de pietrele prăfuite. *Un mormânt rece, un mormânt rece,* se gândi ea îndurerată, dar era prea sfârșită de oboseală ca să se trezească pe deplin și în curând se cufundă din nou în somn. Începu să viseze. Visă sufletele celor morți de pe pereții din Sala Pictată, figurile ce aduceau a păsări uriașe, mânjite, cu mâini, picioare și fețe de om, ghemuite în praful din locurile acelea întunecate. Nu puteau zbura. Țărâna le era hrana și praful le era băutura. Erau sufletele celor ce

nu renăscuseră, a celor devorați de Cei Nenumiți. Se ghemuiau cu toții în jurul ei, în umbre, și din când în când scoteau câte un sunet slab, un piuit sau un scârțâit. Unul dintre ele se apropie de ea. La început se sperie și încercă să se tragă îndărăt, dar nu se putea mișca. Acesta avea chip de pasăre, nu de om, dar părul era aurit și, cu voce de femeie, spunea *Tenar*, tandru și afectuos, *Tenar*.

Se deșteptă. Gura-i era încleștată de țărână. Zăcea într-un mormânt de piatră, în subterane. Mâinile și picioarele îi erau înfășurate în giulgiuri și nu putea să se miște sau să vorbească.

Disperarea-i crescu înăuntru într-atât încât îi despică pieptul și, asemenea unei păsări de foc, sfărâmă piatra și erupse în lumina zilei... lumina zilei, ce pătrundea firavă în camera ei fără fereștre.

Trează de-a binelea acum, Arha se ridică în șezut, epuizată de visul de peste noapte, cu mintea încețoșată. Își trase hainele pe ea și se porni spre bazinul din curtea ce împrejmuia Casa cea Mică. Își vâri brațele și fața, și apoi tot capul, în apa înghețată, până ce tot corpul prinse a-i tremura de frig și sângele i se puse din nou în mișcare. Apoi își dădu pe spate părul șiroind de apă, se îndreptă și privi în sus, spre cerul de dimineață.

Nu trecuse prea mult de la răsăritul soarelui și părea a fi o zi frumoasă, de iarnă. Cerul era gălbui, foarte limpede. Sus pe cer, atât de sus încât captă lumina soarelui și ardea ca un strop de aur, se rotea o pasăre, un șoim sau un vultur de deșert.

— Eu sunt Tenar — spuse ea, încet, tremurând de frig, și de teroare, și de exaltare, acolo, sub cerul deschis, inundat de soare — Mi-am recăpătat numele. Eu sunt Tenar!

Stropul acela aurit se roti spre apus, către munți, dispărându-i din vedere. Aurora poleia streașinile Casei cele Mici. Clin-

chetele clopotele de oi se auzeau de jos, din târle. Mirosul de fum al lemnelor de foc amestecat cu cel de terci de hrișcă ieșea prin coșurile de la bucătărie și plutea în vântul proaspăt și înviorător.

— Mi-e atât de foame... Oare de unde știa? De unde-mi știa numele?... Oh, trebuie să merg să mănânc, mi-e atât de foame...

Își trase gluga pe cap și fugi să-și ia micul dejun.

După trei zile de semipostit, mâncarea o făcea acum să se simtă întremată, îi dădea tărie. Nu se mai simțea atât de răvășită și de zăpăcită și de speriată. Se simțea în stare să-i țină piept lui Kossil, după micul dejun.

Pe când ieșea din sala de mese a Casei celei Mari, se apropie de figura cea înaltă și îndesată și spuse cu o voce joasă:

— Am terminat cu hoțul... Ce zi minunată!

Ochii cei reci și gri o priviră pieziș de sub gluga neagră.

— Credeam că Preoteasa trebuie să se abțină de la mâncare timp de trei zile, după un sacrificiu uman?

Era adevărat. Uitase, iar fața ei dovedea că uitase cu desăvârșire.

— Nu e mort, încă — spuse într-un sfârșit, încercând să-și păstreze tonul acela indiferent ce-i venise atât de spontan mai devreme.

— E îngropat de viu. Sub Morminte. Într-un coșciug. O fi ceva aer, căci coșciugul nu e închis perfect, e unul din lemn. Moartea-i va fi destul de lentă. O dată ce voi ști că e mort, voi începe postul.

— Și cum o să știi?

Confuză, Arha ezită din nou.

— O să știu. O să... o să-mi spună Stăpânii.

— Înțeleg. Și mormântul unde e?

— În Criptă. I-am poruncit lui Manan să-l sape sub Piatra cea Netedă.

Nu trebuia să răspundă atât de repede, pe tonul acela prostesc și împăciuitor. Trebuia să-și păstreze demnitatea când vorbea cu Kossil.

— Viu, într-un coșciug de lemn. E tare periculos cu un vrăjitor, stăpână. Te-ai asigurat că gura-i e astupată și că nu poate rosti farmece? Mâinile-i sunt legate? Căci pot țese vrăji fie și numai mișcând un deget, chiar și când limba le-a fost tăiată.

— Magia lui nu e deloc adevărată, e doar o grămadă de trucuri — replică fata, ridicând vocea — E îngropat, iar Stăpânii mei îi așteaptă sufletul. Iar restul nu te privește pe tine, preoteaso!

Mersese prea departe de data asta. Puteau auzi și alții. Penthe și vreo alte două fete, Duby și preoteasa Mebbeth, erau cu toții destul de aproape ca să poată auzi. Fetele erau numai urechi, iar Kossil își dăduse seama.

— Tot ceea ce se petrece aici mă privește și pe mine, stăpână. Tot ceea ce se petrece în regatul său îl privește și pe Regele-Zeu, Omul cel Nemuritor, al cărei servitoare sunt eu. El cercetează și scrutează chiar și în locurile subterane și în inimile oamenilor, și nimeni nu-i poate interzice să le pătrundă!

— Eu pot. Nimeni nu intră în Morminte, dacă Cei Nenumiți nu o îngăduie. Ei existau dinainte de Regele-Zeu pe care-l slujești tu, și vor continua să existe și după el. Coboară glasul când vorbești de ei, preoteaso. Nu atrage răzbunarea lor asupra ta. Căci ți se vor pogorî în vise, vor intra în locurile întunecate din mintea ta și atunci o să-ți pierzi mințile.

Ochii fetei străluceau. Chipul lui Kossil era ascuns, retras în pliurile glugii negre. Penthe și ceilalți priveau, înfricoșați și

fascinați.

— Ei sunt bătrâni — spuse vocea lui Kossil, aproape șoptit, un fir de glas șuierat ieșind din adâncurile sutanei cu glugă — Sunt învechiți. Cultul lor a fost dat uitării peste tot, în afară de acest loc. Puterea le-a dispărut. Sunt doar niște umbre. Nu mai au nici o putere. Nu încerca să mă-nspăimânți, Cea Devorată. Tu ești Preoteasa cea Dintâi: asta nu înseamnă oare că ești și ultima?... Nu mă poți păcăli. Pot citi în inima ta. Întunericul nu-mi ascunde nimic. Ai grijă, Arha!

Se-ntoarse și se-ndepărtă, cu pasul greoi și lent, sfărâmând ierburile acoperite de chiciură sub pașii greoi ai sandalelor din picioare, îndreptându-se spre casa cu coloane alburii a Regelui-Zeu.

Fata rămase nemișcată, plăpândă și înnegurată, ca și cum ar fi prins rădăcini în pământ, acolo, în curtea din fața Casei celei Mari. Nimeni și nimic nu se mișca, doar Kossil, în imensa întindere a curții și a templului, a dealului, a câmpiei deșerte și a muntelui.

— Fie ca Cei Întunecați să-ți devoreze sufletul, Kossil! — țipă Arha, cu o voce precum un țipăt de șoim. Își înălță brațul cu mâna întinsă și rigidă, aruncând blestemul asupra spatelui îndesat al preotesei, pe când aceasta punea piciorul pe treptele templului său. Kossil se clătină, dar nu se opri, nici nu se-ntoarse. Își continuă calea, intrând pe ușa templului Regelui-Zeu.

Arha își petrecu ziua așezată pe treapta cea de jos a Tronului Pustiu. Nu îndrăznea să intre în Labirint și nici nu dorea să se alăture celorlalte preotese. Se simțea cuprinsă de o apăsare ce o ținu acolo ore întregi, în amurgul înghețat din marea sală. Rămase acolo, holbându-se la cele două coloane masive și pale ce

se pierdeau în obscuritatea din fundul sălii, și la sulițele de lumină ce pătrundeau pieziș prin golurile din acoperiș, și la rotocoalele groase de fum ce ieșeau din trepiedul de bronz cu mangal de lângă Tron. Mâzgălea pe treptele de marmură cu oase mici de șoricei, cu capul plecat, dar cu mintea trează și parcă totuși amorțită. *Cine sunt eu?* se întreba, și nu găsea nici un răspuns.

Manan sosi tropăind de-a lungul holului, printre cele două rânduri de coloane, pe când lumina încetase demult a străpunge obscuritatea din hol, iar frigul devenise pătrunzător. Fața cleioasă îi era foarte tristă. Se opri la ceva distanță de ea, cu mâinile mari atârnându-i de-a lungul corpului. Tivul sutanei ruginii i se rupsese și i se bălăngănea în urmă.

— Micuță stăpână.

— Ce-i, Manan? — Îl privi cu oarecare afecțiune.

— Micuțo, lasă-mă să fac ceea ce-ai zis... ce ai zis că a fost făcut. Trebuie să moară, micuțo. Te-a vrăjit. Ea o să se răzbune. E bătrână și crudă, iar tu ești mult prea tânără. N-ai destulă forță.

— Nu-mi poate face rău.

— Chiar de te-ar ucide, în văzul tuturor, în aer liber, nimeni în tot Imperiul n-ar îndrăzni s-o pedepsească. Căci ea e Marea Preoteasă a Regelui-Zeu, iar Regele-Zeu e cel care domnește. Dar nu te va ucide la vedere. O va face pe ascuns, otrăvindu-te, în miez de noapte.

— Atunci voi renaște.

Manan își frângea mâinile groase.

— Poate că nu te va ucide — șopti el.

— Ce vrei să spui?

— Ar putea să te închidă în vreo sală în... acolo jos... Așa cum ai făcut tu cu el. Și ai rămâne în viață, ani și ani la rând, poate.

Ani la rând... Și nici o altă Preoteasă nu se va naște, căci tu nu vei fi murit. Și totuși, nu va mai fi nici o Preoteasă a Mormintelor, și nu se vor mai dansa dansurile ritualului de lună nouă, și nu se vor mai face sacrificii și nu va mai fi vărsat sânge, iar cultul Celor Întunecați ar putea fi uitat, pentru totdeauna. Ei și Lordului ei le-ar plăcea să fie așa.

— Ei m-ar elibera, Manan.

— Nu, atâta timp cât sunt mâniați pe tine, micuță stăpână — șopti Manan.

— Mâniați?

— Din cauza lui... Sacrilegiul nepedepsit. Oh micuțo, micuțo! Ei nu iartă!

Stătea așa, în praful de pe treapta cea mai joasă, cu capul plecat. Se uită la lucrul acela minuscul pe care-l ținea în palmă, craniul unui șoricel. Bufnițele sprijinite pe bârnele de deasupra Tronului prinseră a se agita. Se întuneca, iar noaptea era tot mai aproape.

— Nu coborî în Labirint noaptea asta — spuse Manan foarte încet — Du-te la casa ta și dormi. De dimineață du-te la Kossil și spune-i că ridici blestemul ce l-ai aruncat asupra ei. Și cu asta se va încheia tot. Nu vei mai avea de ce să te îngrijorezi. Eu o să-i duc dovada.

— Dovada?

— Că vrăjitorul e mort.

Arha rămase nemișcată. Încet, strânse pumnul, iar craniul fragil se zdrobi, sfărâmându-se. Când deschise palma nu mai era nimic acolo, decât așchii de oase și țărână.

— Nu — spuse. Își scutură praful din palmă.

— Trebuie să moară. A aruncat o vrajă asupra ta. Ești pierdută, Arha!

— N-a aruncat nici o vrajă asupra mea. Ești bătrân și laș, Manan. Te lași înspăimântat de niște femei bătrâne. Cum crezi că ai putea să ajungi la el, să-l ucizi și să-ți capeți *dovada*? Știi cumva drumul spre Marea Vișterie, calea pe care azi noapte ai urmat-o pe întuneric? Ești în stare să numeri cotiturile și să ajungi la trepte, și apoi la abis, și pe urmă la ușă? Poți oare deschide ușa aceea?... Oh, sărmanul și bătrânul meu Manan, ți-e mintea înnegurată. Te-ai speriat rău. Acum întoarce-te la Casa cea Mică și culcă-te, și uită toate astea. Nu mă mai îngrijora vorbindu-mi mereu de moarte... O să vin și eu mai încolo. Du-te, du-te acum, îndărătnic bătrân, neghiob bătrân.

Se ridică în picioare și împinse ușurel cu palmele pieptul larg al lui Manan, îndemnându-l să se ducă.

— Noapte bună, noapte bună!

Manan se răsuci, îngreunat de rețineri și presentimente, dar supus, și se-ndepărtă de-a lungul holului, pe sub coloane și pe sub acoperișul în ruine. Arha îl urmări plecând.

De abia ce se-ndepărtă Manan, că Arha se întoarse și ocoli podiumul Tronului, dispărând în întunericul din spatele acestuia.

Capitolul 9

Inelul lui Erreth-Akbe

În Marea Viserie a Morminelor din Atuan timpul încremenise. Nu era lumină, nici viață, nici măcar o urmă de mișcare a vreunui păianjen prin praf sau a vreunui vierme în pământul înghețat. Pietre, și întuneric, și timp încremenit.

Hoțul din Ținuturile Interioare stătea întins pe capacul de piatră al unui cufăr, asemenea figurii sculptate pe mormânt. Praful pe care-l ridicase mișcându-se i se așternuse pe haine. Zăcea nemișcat.

Încuietoarea de la ușă zăngăni. Ușa se deschise. Lumina sfâșie întunericul de smoală și un curent proaspăt învolbură aerul mort. Omul zăcea inert.

Arha închise ușa după ea, ferecând-o pe dinăuntru, sprijini felinarul pe cufăr și se apropie încetișor de figura nemișcată. Se mișca temătoare, cu ochii larg deschiși și cu pupilele încă dilatate

după lungul drum pe care-l parcursese prin întuneric.

— Șoimanule!

Îl atinse pe umăr și-i pronunță numele din nou, și din nou.

Atunci prinse a se mișca, gemând. În cele din urmă se ridică, cu fața trasă și cu ochii știnși. O privea fără a o recunoaște.

— Sunt eu, Arha - Tenar. Ți-am adus apă. Uite, bea.

Omul bâjbâi după cofă de parcă mâinile i-ar fi fost amorțite și bău, dar nu mult.

— Cât timp a trecut? — întrebă. De-abia vorbea.

— Au trecut două zile de când te afli în camera asta. Asta-i a treia noapte. N-am putut veni mai devreme. A trebuit să fur mâncarea. Uite aici...

Îi întinse o bucată de pâine cenușie și turtită din tolba pe care-o adusese cu ea, dar el clătină din cap.

— Nu mi-e foame. Ăsta... ăsta e un loc ucigător.

Își îngropă capul în mâini și rămase nemișcat.

— Ți-e frig? Am adus mantaua din Sala Pictată.

Omul nu răspunse.

Arha așeză mantaua pe jos și rămase așa, privindu-l lung. Tremura puțin, iar ochii-i erau încă negri și măriți.

Deodată se lăsă în genunchi pe podea, se ghemui și începu să plângă, cu suspine adânci ce-i cutremurau tot corpul, dar nu aduceau lacrimi.

Tânărul coborî greoi de pe raclă și se aplecă deasupra ei.

— Tenar...

— Nu sunt Tenar. Nu sunt Arha. Zeii sunt morți, zeii sunt morți.

Ged își puse mâinile pe creștetul ei, dându-i gluga pe spate. Începu să vorbească. Vocea-i era lină, iar cuvintele curgeau într-

o limbă pe care n-o mai auzise vreodată. Sunetul lor i se pogora în suflet precum o cădere de ploaie. Începu să se liniștească, să-l asculte.

Când se potoli, el o ridică și o așeză, ca pe un copil, pe racla cea mare de piatră pe care fusese el întins. Îi acoperi mâinile cu ale lui.

— De ce ai plâns, Tenar?

— O să-ți spun. Oricum nu contează ce-ți spun. Nu poți face nimic. Nu mă poți ajuta. Și tu ești pe moarte, nu-i așa? Așadar, n-are importanță. Nimic nu mai are nici o importanță. Kossil, Preoteasa Regelui-Zeu, a fost întotdeauna crudă, a încercat tot timpul să mă forțeze să te ucid. Așa cum i-am ucis pe ceilalți. Dar eu n-am vrut. Ce drept are ea? Și i-a sfidat pe Cei Nenumiți și i-a batjocorit și eu am aruncat un blestem asupra ei. Și de-atunci mi-e frică de ea, căci e adevărat ce-a zis Manan: ea nu crede în zei. Vrea ca ei să fie dați uitării și vrea să mă ucidă în somn. Așa că n-am mai dormit. Nu m-am mai întors la Casa cea Mică. Am rămas în Sală toată noaptea, într-una dintre mansardele unde se țin rochiile de bal. Înainte de crăpatul zorilor am coborât la Casa cea Mare și am furat puțină mâncare de la bucătărie. Apoi m-am întors în Sală și am stat acolo toată ziua. Încercam să-mi dau seama ce trebuie să fac. Iar în seara asta... în seara asta eram atât de obosită că m-am gândit să merg să dorm într-un loc sacru, căci poate acolo i-ar fi frică să vină. Așa că am coborât în Criptă. În sala cea mare unde te-am văzut prima oară. Și... și ea era acolo. Trebuie că a intrat pe ușa de piatră roșie. Avea și un felinar. Scormonea în mormântul săpat de Manan, să vadă dacă era vreun cadavru acolo. Ca un șobolan într-un cimitir, un șobolan gras, mare și negru, așa scormonea. Și lumina ardea în

Lăcașul Sacru, în locul întunecat. Iar Cei Nenumiți n-au făcut nimic. N-au ucis-o și nici nu i-au luat mințile. Sunt bătrâni, întocmai cum a zis ea. Sunt morți. Au dispărut cu toții. Nu mai sunt o preoteasă.

Omul asculta, ținându-și în continuare mâna peste ale ei și capul puțin plecat. Recăpătase puțină forță, se vedea pe fața lui și după cum se ținea, cu toate că cicatricile de pe obraz păreau de un gri cadaveric și era încă acoperit de praf, pe haine și pe păr.

— Am trecut pe lângă ea, de-a curmezișul, prin Criptă. Lumânarea-i arunca mai mult umbre decât lumină și nu m-a auzit. Vroiam să intru în Labirint ca să scap de ea. Dar o dată ce am intrat, nu mă puteam gândi la altceva decât că o auzisem urmărindu-mă. De-a lungul coridoarelor continuam să aud pe cineva în urma mea. Și nu știam încotro să merg. Așa că m-am gândit că aici aș fi în siguranță, m-am gândit că Stăpânii o să mă protejeze și c-o să mă apere. Dar uite că n-o fac, nu mai sunt, sunt morți...

— Plângeai pentru ei... pentru moartea lor? Dar sunt aici, Tenar, sunt aici!

— De unde știi tu? — zise ea apatică.

— Pentru că de când am pus piciorul în subteranele de sub Lespezi mi-am petrecut fiecare clipă încercând să-i țin nemișcați, să-i țin neștiutori. Mi-am pus toată priceperea în asta, mi-am consumat întreaga putere. Am umplut aceste tunele cu o plasă nesfârșită de vrăji, vrăji de dormit, de nemișcare, de ascundere. Și totuși ei sunt conștienți de prezența mea, semiconștienți, pe jumătate adormiți, pe jumătate treji. Și chiar și așa sunt istovit de lupta asta cu ei. Ăsta e un loc teribil. Nu există speranță aici pentru un singur om. Muream de sete când tu mi-ai dat apă,

dar totuși, nu a fost doar apa cea care m-a salvat. A fost puterea mâinilor care mi-a dat-o.

Pe când zicea acestea, tânărul îi răsuci mâna într-a sa, cu palma în sus, privind-o un moment. Apoi se-ntoarse într-o parte, făcu câțiva pași prin încăpere și se opri din nou în fața ei. Arha rămase tăcută.

— Credeai cu adevărat că sunt morți? În sufletul tău știi bine că nu e așa. Ei nu mor. Sunt întunecați și nemuritori și detestă lumina. Lumina cea fulgerândă și strălucitoare a mortalității noastre. Ei sunt nemuritori, dar nu sunt zei. N-au fost niciodată. Nu merită venerarea nici unui suflet omenesc.

Ea îl asculta cu ochii grei și cu privirea fixată pe felinarul pâlpâitor.

— Ce ți-au dat ei vreodată, Tenar?

— Nimic — șopti ea.

— Nu au nimic de dat. Nu au puterea de a crea. Întreaga lor putere constă în a întuneca și a distruge. Nu pot părăsi acest loc, căci ei sunt acest loc și al lor trebuie să rămână. Nu trebuie negați, nici uitați. Dar nu trebuie nici venerați. Pământul e frumos, și strălucitor, și blând, dar asta nu e tot. Căci Pământul e de asemenea teribil, și întunecat, și crud. Iepurele își urlă moartea prin luncile verzi. Munții își încleștează mâinile gigantice pline de foc tăinuit. În mare sunt rechini, iar în ochii oamenilor cruzime. Și acolo unde oamenii venerează aceste lucruri și se prosternează în fața lor, acolo înflorește răul. Așa se crează în lume locuri în care se adună întunericul, locuri încredințate întru-totul celor pe care noi îi numim Cei Nenumiți, Puterilor celor vechi și sacre ale Pământului, de dinaintea venirii Luminii, puterilor întunericului, ale ruinei, ale nebuniei... Eu cred că i-au

luat mințile preotesei Kossil de multă vreme. Cred că ea a colindat aceste subterane așa cum colindă prin labirint, de una singură, și că acum nu mai e în stare să vadă lumina zilei. Ți-a spus că Cei Nenumiți sunt morți. Numai un suflet pierdut, pierdut adevărului, ar putea crede așa ceva. Ei există. Dar nu sunt Stăpânii tăi. N-au fost niciodată. Ești liberă, Tenar. Ai fost învățată să fi sclavă, dar te-ai eliberat.

Ea-l asculta, deși expresia feței nu i se schimbase. Omul nu mai adăugă nimic. Rămaseră în tăcere. Dar nu mai era aceeași tăcere de dinainte ca ea să fi intrat. Acum se simțea răsuflarea amândurora, și mișcarea vieții ce le curgea prin vene, și arderea lumânării în felinarul de cositor, un sunet mititel și vioi.

— Cum de-mi știi numele?

Tânărul se plimba în sus și-n jos prin încăpere, învolburând praful fin, întinzându-și brațele și umerii, într-un efort de a se scutura de frigul moleșitor.

— Cunoașterea numelor e măiestria mea. Arta mea. Vezi, ca să țeși magia unui lucru trebuie să-i descoperi numele adevărat. De unde vin eu, păstrăm secretul numelui nostru adevărat toată viața, îl ascundem de toți, în afară de cei în care ne încredem pe deplin. Căci într-un nume sălășluiește o mare putere, dar și un mare pericol. Odinioară, la începuturile timpului, pe când Segoy a ridicat din adâncurile oceanului insulele din Terramare, toate lucrurile își purtau numele adevărate. Și toate facerile magiei, toate vrăjitoriile se bazează încă pe cunoașterea — reînvățarea, reamintirea — acelei limbi adevărate și antice a Facerii. Sunt vrăji ce trebuie învățate, bineînțeles, feluri de a folosi cuvintele și trebuie neapărat știute consecințele. Dar viața unui mag este dedicată de fapt descoperirii nu-

melor lucrurilor și descoperirii căilor prin care poate afla aceste nume.

— Cum l-ai descoperit pe al meu?

Se uită la ea preț de o clipă, o căutătură adâncă și limpede ce străpunse umbrele dintre ei. Ezită un moment.

— Asta nu-ți pot spune. Tu ești asemenea unui felinar împresurat și acoperit, ascuns bine într-un loc întunecat, dar a cărui lumină continuă să strălucească, căci n-au reușit să o stingă. Nu te-au putut ascunde. Așa cum știu lumina, așa cum te știu pe tine, așa îți știu și numele, Tenar. Asta e darul meu, puterea mea. Nu-ți pot spune mai multe. Dar spune-mi, ce ai de gând să faci acum?

— Nu știu.

— Kossil trebuie c-a găsit deja mormântul gol. Ce-o să facă?

— Nu știu. Dacă mă întorc sus poate să poruncească să fiu ucisă. Pentru o Mare Preoteasă a minți înseamnă moarte. Ar putea să mă jertfească pe treptele Tronului, dacă ar vrea. Iar Manan ar trebui să-mi taie capul cu adevărat, de data asta, în loc să ridice doar sabia și să aștepte ca Figura Întunecată să-l oprească. Dar de data asta sabia nu s-ar opri, ci s-ar prăvăli și mi-ar reteza capul.

Vocea-i era stinsă și lentă. Omul se încruntă.

— Dacă mai rămânem mult aici — spuse el — o să înnebunești, Tenar. Furia Celor Nenumiți apasă greu pe mintea ta. Și pe a mea. E mai bine, acum că ești și tu aici, mult mai bine. Dar s-a scurs mult timp până ce ai venit, iar eu mi-am folosit mare parte din forță. Nimeni nu poate să le țină piept prea mult Celor Nenumiți de unul singur. Sunt foarte puternici.

Se întrerupse. Vocea-i devenise aproape o șoaptă și părea să fi pierdut firul discuției. Își frecă mâinile de frunte și apoi se duse să bea o altă înghițitură din cofă. Rupse o bucată groasă de pâine și se așeză pe racla din față, să mănânce.

Era adevărat ceea ce spusese el. Arha simțea o greutate, o apăsare în minte, ce părea să-i întunece și să-i zăpăcească toate gândurile și sentimentele. Cu toate acestea nu se simțea îngrozită, așa cum fusese pe când parcursese coridoarele de una singură. Doar tăcerea de mormânt de dincolo de ușa încăperii îi părea înfricoșătoare. De ce oare? Nu se mai temuse de tăcerea din subterane până atunci. Dar nici nu-i mai nesocotise vreodată pe Cei Nenumiți, nici nu se mai răzvrătise împotriva lor.

În cele din urmă lăsă să-i scape un mic icnet.

— Uită-te la noi, stăm pe cea mai mare comoară a Imperiului — spuse ea — Regele-Zeu și-ar da toate soțiile pentru o raclă dintr-astea. Iar noi n-am ridicat nici măcar un capac să ne uităm.

— Ba, eu am făcut-o — spuse Șoimanul, meștecând.

— Pe întuneric?

— Am făcut puțină lumină. Lumină magică. A fost greu de făcut aici. Ar fi fost greu chiar și dacă aș fi avut toiagul, dar fără, a fost ca și cum aș fi încercat să aprind un foc cu lemne ude, în plină ploaie. Dar într-un final am reușit. Și am găsit ceea ce căutam.

Arha își înălță încet chipul spre a-l privi.

— Inelul?

— Jumătatea de inel. Tu ai cealaltă jumătate.

— Eu? Cealaltă jumătate s-a pierdut...

— Și a fost regăsită. O purtam eu la gât, pe un lanț. Lanțul

pe care mi l-ai luat și m-ai întrebat dacă nu-mi permiteam un talisman mai bun. Singurul talisman mai bun decât jumătate de Inel ar fi Inelul lui Erreth-Akbe întregit. Dar la urma urmei, după cum spune, jumătate de pâine tot e mai bună decât nimic. Așadar, tu ai acum jumătatea mea, iar eu pe a ta — îi zâmbi el printre umbrele din mormânt.

— Când l-am luat mi-ai spus că n-aș ști ce să fac cu el.

— Așa și era.

— Iar tu știi?

El încuviință din cap.

— Spune-mi atunci. Spune-mi ce este inelul și cum ai dat peste jumătatea pierdută și cum ai ajuns aici și de ce anume. Trebuie să știu toate astea, poate atunci o să înțeleg ce trebuie să fac.

— Poate că vei înțelege. Foarte bine atunci. Ce este deci Inelul lui Erreth-Akbe? Păi, vezi și tu că nu pare un obiect prețios și că nu e nici măcar un inel. E prea mare. Mai degrabă o brățară și totuși, pare prea mic pentru asta. Nimeni nu știe pentru cine a fost făcut. Elfarran cea Bălaie îl purta odinioară, înainte ca Insula lui Solea să se fi scufundat în mare, și era deja vechi pe când îl purta ea. Și în cele din urmă a ajuns în mâinile lui Erreth-Akbe... Metalul este din argint dur, străpuns de nouă găuri. Pe exterior e scrijelit un model ca niște văluri, iar pe interior sunt cele nouă Rune ale Puterii. Jumătatea aceea pe care o ai tu are patru rune și un fragment dintr-a cincea, întocmai ca și jumătatea mea. Ruptura s-a produs chiar prin acel simbol, distrugându-l. De atunci a devenit cunoscut ca Runa Pierdută. Celelalte opt sunt cunoscute printre Magi: *Pirr* ce protejează de nebunie și de vânt și foc, *Ges* ce dă statornicie și așa mai departe. Dar runa cea ruptă era cea care unea ținuturile. Era Runa de Legătură,

semnul stăpânirii, semnul păcii. Nici un rege nu putea domni cum se cuvine dacă nu domnea sub acel semn. Nimeni nu știe cum a fost scrisă. De când s-a pierdut runa, Havnor n-a mai avut parte de vreun rege măreț. Au existat prinți și tirani, războaie și confruntări peste tot prin ținuturile din Terramare.

— De aceea lorzii cei înțelepți și Magii din Arhipelag doreau Inelul lui Erreth-Akbe, ca să poată reconstrui runa cea pierdută. Dar într-un final au renunțat să-și mai trimită oamenii în căutarea acesteia, cu atât mai mult cu cât nimeni nu reușea să ia jumătatea de inel de la Mormintele din Atuan, iar cealaltă jumătate, pe care Erreth-Akbe a dat-o unui rege din Kargad, era demult pierdută. Se spunea că nu-și avea rostul căutarea. Dar asta se întâmpla cu multe secole în urmă.

— Și acum începe povestea mea. Pe când eram puțin mai în vârstă decât ești tu acum, m-am aflat într-o... urmărire, un fel de vânătoare peste mări. Ceea ce urmăream a reușit să mă păcălească, așa încât am naufragiat pe o insulă pustie, nu departe de coastele din Karego-At și Atuan, la sud-vest de aici. Era o insulă tare micuță, cam cât un banc de nisip, străbătută de dune lungi, ierboase și cu un izvor cu apă sărată, și nimic altceva.

— Și totuși acolo trăiau doi oameni. Un bătrân și o bătrână: frate și soră, cred. Erau îngroziți de mine. Nu mai văzuseră vreo altă față umană de... de cât timp? Să fi fost ani, zeci de ani. Dar eu aveam nevoie de ajutor, iar ei au fost buni cu mine. Aveau doar o colibă construită din bucățile de lemne pe care marea le arunca pe țărm și un foc. Bătrâna mi-a dat de mâncare, midii pe care le smulgea de pe stânci la reflux și carne uscată de pe păsările de mare pe care le ucideau aruncând cu pietre. Se temea de mine, dar totuși mi-a dat de mâncare. Apoi, văzând că nu

făceam nimic care să o sperie, ajunse să se încreadă în mine și-mi arătă comoara ei. Și ea avea o comoară... Era o rochiță. Toată din mătase, împodobită cu perle. Rochița unei fetițe, rochița unei prințese. Ea era îmbrăcată în piele de focă netăbăcită.

— Nu ne puteam înțelege. Pe atunci nu știam kargada, iar ei nu cunoșteau nici o altă limbă din Arhipelag, nici măcar pe a lor nu o știau prea bine. Trebuie că fuseseră duși pe mica insulă de mici copii și părăsiți acolo, să moară. Nu știu de ce și mă îndoiesc că ei ar ști. Nu știau nimic altceva decât insula, vântul și marea. Dar când să plec, bătrâna mi-a făcut un dar. Mi-a dat jumătatea pierdută a Inelului lui Erreth-Akbe.

Rămase tăcut o vreme.

— Pe atunci n-aveam idee ce putea fi, așa cum nu știa nici ea. Cel mai măreț dar al acestor timpuri din întreaga lume, și a fost dat de către o sărmană bătrână smintită, învești mântată în piei de focă, unui puștan neștiutor care și l-a îndesat în buzunar zicând *Mulțumesc!* și a ridicat pânzele... Ei bine, eu mi-am văzut de drum și am făcut ceea ce aveam de făcut. Și apoi se iviră altele, iar eu mă îndreptai spre vest, către Calea Dragonilor, și așa mai departe. Dar lucrul acela l-am ținut mereu cu mine, căci mă simțeam recunoscător față de bătrâna aceea care-mi dăduse singurul dar pe care-l putea da. Am trecut un lanț printr-una din găurile din inel, mi l-am atârnat la gât și nu m-am mai gândit la el. Până într-o bună zi, la Selidor, Insula cea Îndepărtată unde Erreth-Akbe și-a pierdut viața în lupta cu dragonul Orm, unde am vorbit cu un dragon, un urmaș de-a lui Orm. El a fost cel care mi-a spus ce purtam la piept.

— I se părea tare nostim că nu știam. Dragonii ne consideră tare amuzanți. Dar își amintesc de Erreth-Akbe. Despre el

vorbesc de parcă ar fi fost un dragon, nu un om.

— Când m-am întors în Ținuturile Interioare, am ajuns în sfârșit și la Havnor. Eu m-am născut la Gont, spre vest, nu prea departe de ținuturile voastre Kargade, și, deși am hoinărit destul, la Havnor nu mai pusesem piciorul. Era timpul să mă îndrept și într-acolo. Am văzut turnurile cele albe, am vorbit cu oameni de seamă, negustori și prinți și lorzi ai acelor domenii străvechi. Le-am spus ce aveam cu mine. Le-am spus că, dacă vroiau, eu puteam porni în căutarea celeilalte jumătăți a inelului, la Mormintele din Atuan, ca să găsesc Runa Pierdută, cheia spre pace. Căci avem mare nevoie de pace în lume. M-au lăudat mult, iar unul dintre ei mi-a dat bani ca să îmi aprovizionez barca. Prin urmare v-am învățat limba și am venit la Atuan.

Lăsă să se așternă tăcerea, privind fix înainte, printre umbre.

— Dar oamenii de prin orașele noastre nu te-au recunoscut ca fiind din vest, după culoarea pielii, după felul de a vorbi?

— Oh, oamenii sunt tare ușor de amăgit — spuse el mai degrabă distras — dacă știi cum. E suficient să faci niște farmece de iluzie și nimeni, în afară de un Mag, nu poate vedea dincolo de ele. Iar aici, în ținuturile Karge, n-aveți nici vrăjitori nici magi. Asta-i tare ciudat. V-ați alungat toți vrăjitorii cu multă vreme în urmă și ați interzis practica Artelor Magice. Iar acum aproape că nici nu mai credeți în magie.

— Eu am fost învățată să nu cred. E contrar învățămintelor Preoților Regi. Dar eu știu că doar vrăjitoria te putea aduce până la Morminte și ajuta să intri pe ușa de piatră roșie.

— N-a fost doar vrăjitoria, am fost și bine sfătuit. Noi folosim scrisul mai mult decât voi, cred. Tu știi să citești?

— Nu. E una dintre artele negre.

El consimți.

— Dar una folositoare — spuse — Un hoț ghinionist de demult a lăsat anumite descrieri ale Mormintelor din Atuan și instrucțiuni despre intrare, pentru cineva în stare să folosească una dintre Marile Vrăji de Deschidere. A așternut toate acestea într-o carte păstrată în visteria unui prinț din Havnor. Iar prințul mi-a dat permisiunea de a o citi. Așa am ajuns până la caverna cea mare...

— Cripta.

— Hoțul care a descris modul de intrare era convins că acolo se găsea comoara, în Criptă. Așa că am căutat acolo, dar am avut senzația că trebuie să fie mult mai bine ascunsă, mai departe prin meandrele labirintului. Știam intrarea către Labirint, iar atunci când te-am văzut m-am dus într-acolo, gândindu-mă să mă ascund prin labirint și să cercetez. A fost o greșeală, bine înțeles. Cei Nenumiți mă aveau deja în puterea lor, tulburându-mi mințile. Și de-atunci am devenit mereu mai slăbit și mai prostit. Nu trebuie să ne supunem lor, trebuie să le ținem piept, să ne păstrăm întotdeauna spiritul puternic și sigur. Am învățat asta cu mult timp în urmă. Dar e greu de făcut aici, unde ei sunt atât de puternici. Nu sunt zei, Tenar. Dar sunt mai puternici decât orice om.

Amândoi rămaseră tăcuți vreme îndelungată.

— Ce altceva ai mai găsit în cuferele cu comori? — întrebă ea, stins.

— Nimicuri. Aur, nestemate, coroane, spade. Nimic ce-ar putea fi revendicat de cineva în viață... Spune-mi un lucru, Tenar. Cum ai fost aleasă să devii Preoteasa Mormintelor?

— Când Preoteasa cea Dintâi moare pornesc a străbate întregul Atuan în căutarea unei fetițe născută în noaptea morții Preotesei. Și o găsesc întotdeauna. Căci ea este Preoteasa renăscută. Când copila împlinește cinci ani o aduc aici, la Lăcaș. Și când copila are șase ani o dau Celor Întunecați, iar ei îi devorează sufletul. Și astfel ajunge să le aparțină, cum le-a aparținut mereu, de la începutul timpurilor. Și nu are nici un nume.

— Iar tu crezi toate astea?

— Am crezut dintotdeauna.

— Mai crezi și acum?

Arha nu spuse nimic.

Tăcerea plină de umbre se așternu din nou între ei. După ceva vreme, Arha zise:

— Spune-mi... spune-mi despre dragonii ce trăiesc în Vest.

— Tenar, ce ai de gând să faci? Nu putem rămâne aici, înșirându-ne povestiri unul altuia până ce lumânarea se va stinge și întunericul se va lăsa din nou.

— Nu știu ce să fac. Mi-e frică.

Stătea dreaptă pe cufărul de piatră, cu mâinile încleștate și vorbea răspicat, ca cineva cuprins de durere. Spuse:

— Mi-e frică de întuneric.

El îi răspunse încet.

— Trebuie să faci o alegere. Fie mă lași aici, încui ușa, te duci sus, la altarele tale și mă lași Stăpânilor tăi, apoi mergi și faci pace cu Preoteasa Kossil... și totul se termină aici. Fie deschizi ușa și ieși afară de aici, împreună cu mine. Părăsești Mormintele, părăsești Atuan și vii cu mine peste mări. Și aceasta ar fi începutul poveștii. Trebuie să fi Arha sau trebuie să fi Tenar. Nu poți fi amândouă.

Vocea-i profundă era blajină și sigură. Ea privi printre umbre spre fața lui dură și plină de cicatrici, dar pe care nu se vedea nici cruzime, nici înșelăciune.

— Dacă fug din slujba Celor Întunecați, or să mă omoare. Dacă părăsesc acest loc, o să mor.

— Nu o să mori. Arha va fi cea care va muri.

— Nu pot...

— Ca să poți renaște, trebuie întâi să mori, Tenar. Nu e atât de dificil pe cât pare, când privești de pe partea cealaltă.

— Nu ne vor lăsa să ieșim de aici. Niciodată.

— Poate că nu. Totuși, merită să încercăm. Tu ai cunoștința, iar eu am priceperea și împreună avem... — Făcu o pauză.

— Împreună avem Inelul lui Erreth-Akbe.

— Ah, Inelul. Dar eu mă gândeam și la altceva ce există între noi. Numește-o încredere... Ăsta e unul dintre nume. E mare lucru. Cu toate că fiecare dintre noi e slab de unul singur, când avem acest lucru suntem puternici, mai puternici decât Puterile Întunericului.

Ochii lui erau limpezi și strălucitori pe fața brăzdată de cicatrici.

— Ascultă, Tenar! — spuse — Am venit aici ca hoț, un dușman înarmat împotriva ta. Iar tu mi-ai arătat îndurare și ai avut încredere în mine. Iar eu am avut încredere în tine din primul moment, acolo în caverna de sub Morminte, când ți-am întrezărit chipul frumos în întuneric. Tu ți-ai demonstrat încrederea în mine. Iar eu nu ți-am întors binele. Îți voi oferi ceea ce am eu de dat. Numele meu adevărat este Ged. Iar acesta este pentru tine, să-l păstrezi.

Se ridică în picioare, întinzându-i un semicerc de argint perforat și sculptat.

— Fie ca inelul să se reîntregească — spuse.

Ea i-l luă din mână. Scoase de la gât lanțul de argint pe care atârna cealaltă jumătate și o desprinse. Așeză cele două jumătăți în palmă, așa încât marginile rupte să se atingă. Inelul părea întreg.

Nu-și ridică privirea.

— Voi veni cu tine — spuse ea.

Capitolul 10

Mânia Întunericului

Pe când spuneam aceste cuvinte, omul pe nume Ged îi cuprinse mâinile în care ținea talismanul cel rupt. Ea își ridică privirea surprinsă și-l văzu surâzând, clocotind de viață și triumf. Se simți înspăimântată și îngrozită de el.

— Ne-ai eliberat pe amândoi — spuse el — Nimeni nu poate cuceri libertatea de unul singur. Haide, să nu pierdem timpul, atât cât îl mai avem! Mai ține un pic Inelul.

Strânsese cele două bucăți de argint în pumn, dar la rugămintea lui deschise pumnul, dând la iveală cele două jumătăți cu marginile rupte care acum se atingeau.

Omul nu le luă, dar își puse degetele peste ele. Rosti vreo două cuvinte, iar fața-i fu dintr-odată scăldată de sudoare. Ea-și simți palma cuprinsă de un tremur slab și ciudat, de parcă un animăluț ce dormea acolo s-ar fi mișcat în somn. Ged suspină, tensiunea care-l cuprinsese scăzu, și-și șterse fruntea.

— Iată! — spuse. Luă Inelul lui Erreth-Akbe și-l trecu peste degetele de la mâna ei dreaptă, apoi peste latul palmei și până la încheietură.

— Iată! — și o privi cu mulțumire — Se potrivește. Trebuie să fie o brățară de femeie, sau de copil.

— O să țină? — murmură nervoasă, simțind fâșia de argint alunecând rece și delicată de-a lungul brațului său subțire.

— Da. Doar nu puteam folosi o simplă vrajă de legare asupra Inelului lui Erreth-Akbe, ca o vrăjitoare de la sat ce repară un ibric. A trebuit să folosesc o vrajă Modelatoare ca să-l reîntregesc. Acum e întreg de parcă nici n-ar fi fost rupt vreodată. Tenar, trebuie să plecăm. Iau eu tolba și cofa. Tu pune-ți mantia. Mai e ceva?

Pe când ea bâjbâia, încercând să deschidă ușa, Ged spuse:

— Cât aș vrea să am toiagul.

Iar ea replică, încă șoptind:

— E aici, afară. L-am adus eu.

— De ce l-ai adus? — întrebă curios.

— Mă gândeam să... să te duc la ușă. Să te las să pleci.

— Era o alegere pe care nu o aveai. Puteai să mă păstrezi ca sclav și să fi și tu o sclavă, sau puteai să mă eliberezi și să te eliberezi și tu o dată cu mine. Haide, micuțo, fă-ți curaj, răsucește cheia.

Tenar răsuci cheia cu mânerul în formă de dragon și deschise ușa ce dădea într-un coridor jos și negru. Ieși din Vistеria Mormintelor cu Inelul lui Erreth-Akbe pe braț, iar omul o urmă.

Pietrele din pereți și din podea și din boltă fură cuprinse de o vibrație joasă, ce nu aducea tocmai a sunet. Era ca un tunet îndepărtat, ca și cum ceva enorm ar fi căzut de la mare distanță.

I se făcu părul măciucă și, fără a se opri să mai cugete, suflă lumânarea din felinar. Îl auzi pe om mișcându-se chiar în spatele ei și-i auzi vocea șoptită, atât de aproape că răsuflarea lui îi adie prin păr:

— Lasă felinarul. Pot face eu lumină, dacă e nevoie. Cam cât o fi ceasul, acolo afară?

— Era trecut demult de miezul nopții când am venit.

— Atunci trebuie să înaintăm.

Dar nu se mișcă. Ea-și dădu seama că trebuia să-l ghideze, căci era singura care știa drumul de ieșire din Labirint, iar el aștepta să o urmeze. Porni așadar la drum, aplecată, căci în acea porțiune tunelul era foarte jos, dar păstrând totuși un pas întins. Un suflu rece și un iz pătrunzător și umed, duhoarea lipsită de viață a imensității cavernoase de dedesubt, venea dinspre galeriile laterale și nevăzute. Când pasajul deveni puțin mai înalt și putu să se-ndrepte, încetini ritmul, numărându-și pașii pe măsură ce se apropiau de abis. Cu pasul ușor, conștient de fiecare mișcare a ei, omul o urma îndeaproape. În momentul în care ea se opri, se opri și el.

— Aici e abisul — șopti ea — Nu reușesc să găsesc cornișa. Nu, e aici. Fii atent, cred că pietrele sunt pe punctul de a se desprinde... Nu, nu, așteaptă... se desprind...

Se trase îndărăt, cu băgare de seamă, în timp ce pietrele i se cutremurau sub picioare. Bărbatul o prinse de braț și o susținu. Inima-i bătea să-i spargă pieptul.

— Cornișa nu e sigură, pietrele se mișcă.

— O să fac puțină lumină și o să le vedem. Poate o să le pot stabiliza cu cuvântul potrivit. Totul e bine, micuțo.

Se gândi cât de ciudat era că o numea la fel cum o numise

Manan mereu. Iar când el aprinse la capătul toiagului o scânteiere slabă, asemenea licăririi unui lemn putrezit sau unei stele ascunsă în ceață, și se aventură pe calea îngustă ce mărginea abisul cel negru, văzu în întunecimea îndepărtată masa de obscuritate ce se contura tot mai uriașă și pricepu că era Manan. Dar glasu-i era ca înnodat în piept și nu reuși să strige.

Tocmai pe când Manan întinse brațul ca să-l împingă de pe cornișa instabilă în abisul de dedesubt, Ged își ridică privirea, îl văzu și, cu un strigăt de uimire sau de furie, îl izbi cu toiagul. La strigătul său lumina fulgeră albă și orbitoare, direct în fața eunucului, a cărui mână mătăhăloasă zvâcni în sus, ca să-și ferească ochii. Manan se aruncă cu disperare să-l înhațe pe Ged, îl rată și căzu.

Nu-i scapă nici un strigăt pe când cădea în gol. Nici un sunet nu se ridică din abisul negru ca tăciunele, nici sunetul corpului ce se izbește de fund, nici sunetul morții sale, absolut nimic. Agățându-se primejdios de margine, îngenunchind împietriți la buza hăului, Ged și Tenar nu se mișcau. Ascultară. Nu auziră nimic.

Lumina era doar o pâlpâire palidă, de-abia se mai vedea.

— Haide! — spuse Ged, întinzându-i mâna. Ea i-o apucă și, din trei pași îndrăzneți, el o duse de cealaltă parte a abisului. Stinse lumina. Ea o luă iarăși înainte ca să-l călăuzească. Era destul de buimăcită și nu se putea gândi la nimic. Doar după o vreme se întrebă *Oare la dreapta sau la stânga?*

Se opri.

La câțiva pași în urma ei, Ged întrebă încet:

— Ce s-a întâmplat?

— M-am rătăcit. Fă lumină.

— Rătăcit?

— Am... am pierdut șirul cotiturilor.

— Am ținut eu numărătoarea — spuse Ged apropiindu-se — Am cotit la stânga după abis, apoi la dreapta și după aceea din nou la dreapta.

— Atunci următoarea va fi iarăși la dreapta — spuse ea automat, dar nu se clinti din loc — Fă lumină.

— Lumina nu ne va arăta calea, Tenar.

— Nimic nu o poate face. E pierdută. Noi suntem pierduți.

O tăcerea de moarte se închise peste șoapta ei, înghițind-o.

Simțea mișcarea și căldura celuilalt, aproape de ea în întunericul înghețat. Ged îi căută mâna și i-o strânse într-a lui.

— Mai departe, Tenar. Următoarea cotitură la dreapta.

— Fă lumină — îl imploră — tunelele sunt așa de întortocheate...

— Nu pot. Nu-mi mai pot irosi forța, Tenar, ei sunt... Știu că am părăsit Visteria. Știu că am trecut de abis. Ne caută, ne caută voința, ne caută spiritul. Ca să-l sufoce, ca să-l devoreze. De aceea eu trebuie să-l păstrez mereu viu. Toată forța mea merge într-acolo. Trebuie să le țin piept. Împreună cu tine. Cu ajutorul tău. Trebuie să continuăm.

— Nu este nici o cale de scăpare — spuse Tenar, dar făcu un pas înainte. Apoi mai făcu unul, ezitând, de parcă vidul smolit și cavernos, hăul de sub pământ, s-ar fi putut căsca la orice pas. Simțea strânsoarea caldă și puternică a mâinii lui. Merseră mai departe.

După un timp ce păru o veșnicie ajunseră la scări. Până atunci nu i se mai păruseră atât de abrupte, puțin mai mult decât niște tăieturi în piatră. Dar le urcară și apoi continuară puțin mai

repede, căci știa că dincolo de scări tunelul continua drept cale îndelungată. Trecându-și degetele peste peretele din stânga ca să se ghideze, dădu peste o scobitură.

— Aici — murmură. Dar el păru să zăbovească, de parcă ceva din mișcările ei l-ar fi făcut neîncrezător.

— Nu — murmură confuză — nu e aici, este următoarea cotitură la stânga. Nu știu. Nu o pot face. Nu există cale de scăpare.

— Ne îndreptăm spre Sala Pictată — se auzi vocea lui calmă din întuneric — Cum putem ajunge acolo?

— După asta o cotim la stânga.

Tenar continuă. Făcură un ocol mai lung, trecură de două căi false, până la pasajul care se bifurca spre dreapta direct către Sala Pictată.

— Drept înainte — murmură ea. Acum îi era mai ușor să se descurce în întuneric, căci cunoștea pasajele ce duceau către poarta de fier și le numărase cotiturile de sute de ori. Greutatea aceea ciudată care-i înnegura mintea nu o putea înșela în această privință, atâta timp cât nu încerca să gândească. Dar se apropiau tot mai mult și mai mult de ceea ce o apăsa și o străvea, și-și simțea picioarele grele ca de plumb și atât de obosite încât o dată sau de două ori gemu din cauza efortului de a le mișca. Iar alături de ea și Ged respira profund și-și ținea răsuflarea, iar și iar, de parcă ar fi depus un efort enorm, cu toată forța pe care o avea în el. Uneori vocea i se frângea, când șoptită, când ascuțită, rostind vreun cuvânt sau fragment de cuvânt. Într-un sfârșit ajunseră la ușa de fier. Cuprinsă dintr-odată de teroare Tenar întinse mâna.

Ușa era deschisă.

— Repede — spuse, trăgându-l pe Ged după ea. Apoi, o dată aflați de cealaltă parte, se opri.

— De ce era deschisă? — se întrebă.

— Pentru că Stăpânii tăi au nevoie ca tu să fi cea care o închide pentru ei.

— Ajungem imediat la... — Vocea i se frânse.

— La miezul întunericimii. Știu. Totuși, am ieșit din Labirint. Care sunt căile de ieșire din Criptă?

— Există numai una. Ușa pe care ai intrat tu nu se deschide dinăuntru. Drumul duce prin grotă și în sus, prin alte pasaje, până la o trapă dintr-o încăpere din spatele Tronului. În Sala Tronului.

— Atunci trebuie s-o pornim într-acolo.

— Dar ea e acolo — murmură tânăra — Acolo în Criptă. În subteran. Săpând în mormântul gol. Nu pot trece pe lângă ea, oh, nu din nou!

— O fi plecat deja.

— Nu pot merge într-acolo.

— Tenar, în acest moment eu sunt cel care menține acoperișul deasupra capetelor noastre. Eu sunt cel care împiedică pereții să se năruiască peste noi și podeaua să ni se deschidă sub picioare. Fac asta de când am trecut de abisul unde ne aștepta servitorul lor. Dacă eu pot ține la distanță cutremurul, tu te temi să întâlnești un suflet omenesc cu mine alături? Ai încredere în mine, așa cum și eu am avut în tine. Haide acum.

Merseră mai departe.

Tunelul cel fără sfârșit li se deschise în față. Fură întâmpinați de un val mai mare de aer, de o lărgire a întunericimii. Intraseră în marea grotă de sub Lespezi.

Începură s-o înconjoare, mergând de-a lungul peretelui din dreapta. Tenar abia de făcu câțiva pași, că se opri.

— Ce-i asta? — murmură, cu vocea abia susurându-i printre buze. Răzbătea un zgomot prin acea bulă de aer moartă, vastă și neagră, un tremur sau o zdruncinătură, un sunet ce se auzea cu sângele și se simțea în oase. Pereții șlefuiți de vreme vibrau, îi vibrau sub buricele degetelor.

— Înaintează — se auzi vocea uscată și încordată a omului — Grăbește-te, Tenar.

Și cum înainta împleticindu-se, Tenar urla în mintea ei, la fel de întunecoasă și zdruncinată precum acea criptă subterană:

— Iertați-mă. Oh, Stăpânii mei, oh voi Cei Nenumiți, voi cei mai străvechi, iertați-mă, iertați-mă!

Nu primi nici un răspuns. Nu primise niciodată vreun răspuns.

Ajunseră la pasajul de sub Atriu, urcară scările, ajunseră la ultimele trepte și la trapa de deasupra. Era închisă, așa cum o lăsa mereu. Tenar trase zăvorul. Nu se deschise.

— E rupt — zise — E blocată.

Ged trecu pe lângă ea și încercă să împingă trapa cu spatele. Dar nu se mișcă.

— Nu e ferecată, e blocată de ceva greu.

— O poți deschide?

— Poate. Cred că ea așteaptă afară. Are oameni cu ea?

— Duby și Uahto, poate alți câțiva gardieni... bărbații nu pot intra aici.

— Nu pot face o vrajă de deschidere și ține la distanță pe cei ce ne așteaptă acolo sus și înfrunta vrerea tenebrelor, toate în același timp — se auzi vocea fermă a lui Ged, adăugând:

— Atunci trebuie să încercăm cealaltă ușă, cea construită în piatră, prin care am intrat eu. Ea știe că nu poate fi deschisă din interior?

— Știe. M-a lăsat să încerc, odată.

— Atunci poate că n-a pus-o la socoteală. Haide. Vino, Tenar!

Tenar se prăbușise pe treptele de piatră ce vibrau și fremătau, de parcă cineva ar fi întins coarda unui arc imens, acolo, în adâncimile de sub picioarele lor.

— Ce-i... freamătul ăsta?

— Haide — spuse el cu o asemenea fermitate în glas că ea se supuse, străcurându-se iar de-a lungul pasajelor și scărilor, înapoi către grota cea cumplită.

De-abia ce ajunse la intrare că se simți copleșită de un asemenea val de ură oarbă și înspăimântătoare, de parcă greutatea întregii lumi ar fi fost pe umerii ei, încât se făcu mică de frică și, fără să-și dea seama, începu să urle:

— Ei sunt aici! Sunt aici!

— Atunci să le dăm de știre că și noi suntem aici — spuse bărbatul. Din mâinile și toiagul său țâșni o lumină albă scânteietoare care se izbi de pereți și de boltă, frângându-se apoi în mii și mii de diamante, așa cum valurile mării se frâng sub razele de soare, un fulger de lumină prin care cei doi traversară în fugă grota cea mare, în timp ce umbrele le galopau departe, prin dantelăriile alburii și fisurile strălucitoare și prin mormântul larg, deschis și pustiu. Fugiră către deschizătura joasă de-a lungul tunelului, aplecându-se ca să poată trece, mai întâi ea și apoi el. În tunel simțiră pietrele bubuind și mișcându-li-se sub picioare. Totuși, lumina era încă cu ei, strălucitoare. Pe când văzu înaintea

sa fața cea moartă sculptată în piatră, Tenar auzi vocea lui Ged, acoperind tunetul pământului, rostind un singur cuvânt, iar pe când ea se prăbuși în genunchi, toiagul lui se prăvăli, pe deasupra creștetului ei, peste piatra roșie a ușii zăvorâte. Pietrele arseră albe, parcă cuprinse de flăcări și se sfărâmară.

Deasupra capetelor lor se vedea cerul, ce pălea spre răsărit. Câteva stele albicioase străluceau acolo sus, înalte și reci.

Tenar văzu stelele și simți vântul dulce mângâindu-i fața, dar nu se ridică. Rămase ghemuită pe mâini și pe genunchi, acolo, între cer și pământ.

Bărbatul, o siluetă stranie și negricioasă în semiobscuritatea aceea de dinainte de răsărit, se întoarse spre ea și-o apucă de braț, ca să o facă să se ridice. Fața-i era neagră și contorsionată, precum cea a unui demon. Tenar se chirci, trăgându-se înapoi și urlând cu o voce ce nu-i aparținea, de parcă o limbă moartă i se mișca în gură:

— Nu! Nu! Nu mă atinge... lasă-mă-n pace... Du-te!

Și, smucindu-se din prinsoarea lui, se răsuci înapoi, spre despicătura lipsită de buze a Mormintelor ce se prefăceau în ruine.

Strânsoarea puternică a lui Ged slăbi. Spuse, pe un ton potolit:

— În numele legăturii pe care o porți, îți poruncesc să vii, Tenar.

Ea văzu lumina stelelor reflectându-se în argintul inelului pe care-l purta pe braț. Fără a-și dezlipi ochii de la el, Tenar se ridică, șovăitoare. Își puse mâna într-a lui și-l urmă. Nu putea fugi. Coborâră dealul împreună. Din gura neagră dintre pietrele lăsate în urmă se scurse un lung, lung urlet mormăit de ură și jale. În jurul lor începu să plouă cu pietre. Pământul se cutremură.

Merseră mai departe, ea cu ochii încă pironiți pe scânteierea înșelată de la încheietura mâinii.

Se aflau acum în valea întunecată de la vest de Lăcaș. Începură să urce. Dintr-odată Ged îi spuse să se întoarcă: — Privește...

Se întoarse și văzu. Erau de cealaltă parte a văii, la aceeași înălțime cu Lespezile, cei nouă monoliți care străjuiau unii drepți, alții înclinați, grota de diamante și morminte. Pietrele cele drepte se mișcau. Se hurducau și se înclinau încet, ca niște catarge. Una dintre ele păru pe punctul de a se smulge și a se înălța, apoi fu străbătută de un tremur și căzu. O alta căzu peste prima, de-a curmezișul, sfărâmându-se. În urma lor cupola joasă a Sălii Tronului, neagră în lumina gălbuie de la răsărit, fremătă. Pereții se umflară. Întreaga masă enormă de pietre și cărămizi își schimbă forma, precum argila într-o apă curgătoare, începu să se prăbușească și, cu un uruit și o neașteptată furtună de așchii și praf, alunecă în lături și se prăbuși. Pământul din vale se încreți și zvâcni. Un fel de val se undui în sus pe deal și o imensă crăpătură se căscă printre Lespezi, deschizându-se spre întunecimea de dedesubt, scuipând un praf ca fumul cenușiu. Pietrele care mai rămăseseră în picioare se roștogoliră în crăpătură și fură înghițite. Apoi, cu un bubuit ce părea a se fi pogorât din ceruri, buzele negre și aspre ale despicăturii se închiseră. Dealurile se mai cutremurară o dată și apoi rămaseră neclintite.

Tenar își mută privirea de la oroarea cutremurului către omul de lângă ea, a cărui față nu o mai văzuse în lumina zilei.

— Tu l-ai reținut — spuse, iar vocea-i părea să adie precum vântul printre trestii, după acel formidabil muget și urlet al pământului — Tu ai reținut cutremurul, mânia întunericului.

— Trebuie să mergem mai departe — zise el, întorcând spatele zorilor și Mormintelor prăvălite — Sunt obosit, mi-e frig...

Se împletici, așa că Tenar îl apucă de braț. De-abia se târau amândoi. Încet, ca doi mici păianjeni pe un zid uriaș, se cățărară cu trudă pe imensul povârniș al dealului, până sus pe creastă, unde se opriră pe terenul uscat, scăldat de soarele ce se înălța și brăzdat de umbrele lungi aruncate de salvie. Înaintea lor se înălțau munții veștici, cu poalele lor purpurii și cu coamele mai înalte aurite. Cei doi se opriră un moment, apoi trecură de partea cealaltă a crestei dealului, nemaiputând fi văzuți dinspre Lăcașul Mormintelor, și duși fură.

Capitolul II

Munții Vestici

Tenar se trezi, încercând să se lepede de coșmarurile și de locurile din vis prin care hălăduise atât de mult, încât toată carnea de pe ea se desprinsese și-și putea vedea oasele albicioase îngemănate ale brațelor lucind știns în întuneric. Deschise ochii în lumina aurită și inspiră parfumul înțepător al salviei. Se trezi cuprinsă de un sentiment de desfătare, o plăcere care o umplea încet și pe de-a-ntregul, până ce o inundă cu totul și se ridică, întinzându-și brațele de sub mânecile negre ale mantalei și privi în jur cu încântare de netăgăduit.

Era pe înserate. Soarele coborâse după crestele munților care străluceau înalte în apropiere, spre vest, dar strălucirea pe care o lăsase umplea tot cerul și pământul. Un cer invernal, imens și limpede, un lanț de munți și văi întinse, sterpe și aurite. Vântul se potolise. Era frig și domnea o liniște de moarte. Nimic nu se mișca. Frunzele tufișurilor de salvie din apropiere erau uscate

și cenușii, iar lujerii micuțelor ierburi uscate de deșert îi înțepau palmele. Imensitatea tăcută a gloriei luminii ardea pe fiecare rămurică, pe fiecare frunzuliță veștejită și pe fiecare lujer, peste dealuri, în văzduh.

Privi spre stânga și-l văzu pe Ged întins pe jos, cu mantaua răsucită în jur și cu o mână sub cap, dormind adânc. Chiar și în somn fața-i era aspră, aproape încruntată. Dar mâna sa stângă se întindea relaxată pe pământ, lângă un ciulin micuț care-și purta încă mantia zdrențuită de puf cenușiu și micul scut de ghimpi și spini. Bărbatul și micuțul ciulin de deșert; ciulinul și bărbatul adormit...

Puterile lui erau mari și asemănătoare cu cele ale Vechilor Puteri ale Pământului. Era unul ce vorbea cu dragonii și putea struni cutremurele cu un cuvânt. Și iată-l aici, adormit pe jos, în praf, cu un micuț ciulin alături. Era tare ciudat. A trăi, a fi în lume era un lucru mult mai măreț și mai ciudat decât își imaginase ea vreodată. Splendoarea cerului îi mângâia părul prăfuit și, pentru câteva clipe, transformă ciulinul în aur.

Lumina pălea încetul cu încetul, iar frigul părea să devină tot mai ascuțit, cu fiecare clipă ce trecea. Tenar se ridică și începu să adune salvie uscată, strângând crenguțele căzute pe jos, rupând ramurile mai dure ce crescuseră noduroase și imense, precum cele de stejar. Poposiseră aici prin preajma amiezii, când era cald și nu putuseră merge mai departe din cauza oboselii. Găsiseră adăpost îndeajuns lângă vreo doi ienuperi sfrijiți de pe panta vestică a crestei pe care tocmai coborâseră. Băuseră puțină apă din cofă, apoi se întinseseră și căzuseră pradă somnului.

Pe sub copaci găsi o grămadă de ramuri groase, pe care le adună. Săpă o groapă într-un colț, printre pietrele îngropate

în pământ, pregăti focul și-l aprinse apoi cu cremene și amnar. Frunzele de salvie și rămurelele se aprinseră imediat. Ramurile uscate înfloriră în vâlvătăi trandafirii, parfumate de rășină. De-acum se-ntunecase de-a binelea de jur împrejurul focului, iar stelele se iveau iarăși pe cerul maiestuos.

Pocnetele și trosnetele flăcărilor îl deșteptară pe adormit. Se ridică puțin, trecându-și palmele peste chipul plin de praf, iar în cele din urmă se ridică de-a binelea, încă înțepenit, și se apropie de foc.

— Mă întreb... — zise cu o voce adormită.

— Știu, dar nu putem rezista toată noaptea, aici, fără foc. Se face prea frig.

După un minut adăugă:

— Doar dacă nu știi tu cumva ceva vrajă care să ne poată încălzi sau care să țină focul ascuns...

Ged se așeză jos, lângă foc, aproape atingându-l cu picioarele, cu genunchi strânși la piept.

— Brr — făcu el — Un foc e mult mai bun decât orice magie. Am țesut o mică iluzie în jurul nostru, așa încât dacă ar fi să treacă cineva pe aici, ar vedea doar niște crengi și pietre. Tu ce zici? O să ne urmărească?

— Mă tem doar, totuși nu cred că o s-o facă. Nimeni în afară de Kossil nu știa de tine. Kossil și Manan. Și sunt morți amândoi. Cu siguranță că era în Atriu când s-a năruit totul, așteptând lângă trapă. Și toți ceilalți or fi crezând că mă aflam în Atriu sau în Morminte și că am fost strivită în timpul cutremurului — Își cuprinse la rândul ei genunchii cu brațele, cutremurându-se.

— Sper să nu se fi năruit și celelalte clădiri. Era greu de

văzut de pe deal, era atâta praf. Cu siguranță că nu s-au năruit toate templele și casele, cum ar fi Casa cea Mare în care dorm fetele.

— Nu cred. Mormintele s-au devorat singure. Am întrezărit acoperișul aurit al unui templu pe când ne îndepărtam. Era încă în picioare. Și se vedeau siluete jos, la buza dealului, oameni alergând.

— Ce-or fi zicând, ce-or fi crezând... Sărmana Penthe! S-ar putea să trebuiască să devină ea acum Marea Preoteasă a Regelui-Zeu. Ea și-a dorit dintotdeauna să fugă. Eu nu. Poate acum va scăpa.

Tenar surâse. Era cuprinsă de o asemenea bucurie că nici un gând sau teamă n-ar fi putut-o umbri, aceeași bucurie ce răsărise în ea de când se trezise în lumina aurită. Deschise tolba și scoase din ea două bucățele turtite de pâine. Una i-o întinse lui Ged, peste foc, iar ea mușcă din cealaltă. Pâinea era tare și acră, numai bună de mâncat.

O vreme mestecară amândoi în tăcere.

— Cât de departe suntem de mare?

— Mi-au trebuit două zile și două nopți la venit. O să ne ia mai mult la întoarcere.

— Sunt puternică — spuse ea.

— Într-adevăr. Și curajoasă. Dar tovarășul tău de drum e obosit — replică el, surâzând. Și nici n-avem prea multă pâine.

— O să găsim apă?

— Mâine, în munți.

— Poți să ne faci rost de ceva mâncare? — întrebă Tenar oarecum vag, cu timiditate.

— Ca să vânezi îți trebuie timp și arme.

— Vroiam să spun... știi tu, cu vrăjile.

— Pot chema un iepure — zise el, atâțând focul cu un băț noduros de ienupăr — Pe-acum iepurii încep să iasă din vizuini peste tot, prin jurul nostru. Seara e vremea lor. Aș putea chema unul pe nume și ar veni. Dar tu ai putea prinde și jupui și frige la foc un iepure ce vine la tine pentru că l-ai chemat? Poate dacă ai muri de foame. Dar eu cred că ar fi o încălcare a încrederii.

— Da. Mă gândeam doar, că poate ai putea...

— Invoca o cină — spuse el — Oh, dar aș putea-o face. Pe talere de aur, dacă ai vrea. Dar ar fi o iluzie și când mănânci iluzii rămâi și mai înfometat decât înainte. E cam la fel de sățios ca și cum ți-ai mânca propriile cuvinte.

Tenar îi văzu dinții albi sclipind pentru o clipă în lumina focului.

— Magia ta e ciudată — observă ea, cu demnitatea ce se cuvine între egali, de la Preoteasă la Mag — Pare a fi folositoare numai pentru chestiunile mărețe.

Ged mai adăugă niște lemne pe foc, iar acesta răbufni într-un concert de pocnete și trosnete cu miresme de ienupăr.

— Chiar poți chema un iepure? — întrebă ea din bun senin.

— Vrei s-o ...fac?

Tenar încuviință.

Ged se îndepărtă de foc și rosti ușor în obscuritatea imensă și luminată de stele:

— Kebbo... O kebbo...

Liniște. Nici un sunet. Nici o mișcare. Numai un ochi rotund, precum o pietricică de abanos, aproape de pământ, chiar la marginea flăcărilor pâlpâitoare. Arcuirea unui spate blănos, o ureche lungă, prevăzătoare, ridicată.

Ged vorbi din nou. Urechea tremură și din umbră îi răsări și perechea. Apoi, cum animăluțul se răsuci, Tenar îl văzu în întregime pentru o clipă, văzu micul țopăit sprinten și ușor pe când se întorcea liniștit, pierzându-se în noapte.

— Ah! — spuse ea, răsuflând după ce-și ținuse respirația — E minunat.

Apoi întrebă:

— Aș putea s-o fac și eu?

— Păi...

— E un secret — spuse dintr-odată, recăpătându-și solemnitatea.

— Numele iepurelui este un secret. Sau cel puțin nu trebuie folosit cu ușurință, fără vreun motiv anume. Dar vezi tu, puterea chemării nu e un secret, ci mai degrabă un dar sau un mister.

— Oh — zise ea — iar tu îl ai. Știu! — În voce i se simțea entuziasmul, pe care nici falsa-i ironie nu reușea să-l ascundă. El o privi fără a-i răspunde.

Era încă sleit după lupta cu Cei Nenumiți, căci își epuizase toată forța prin tunelele ce se cutremurau. Și, cu toate că biruise, nu-i rămăsese destulă tărie ca să se bucure. Curând se ghemui iar, cât mai aproape de foc, și adormi.

Tenar rămase să întețească focul și să privească revărsarea de lumină a constelațiilor de iarnă, de la un orizont la altul, până ce se simți îmbătată de splendoare și de liniște, și adormi ușor.

Se treziră amândoi. Focul se stinsese. Stelele pe care ea le urmărise atâta timp erau acum departe, peste munți, iar dinspre răsărit se înălțaseră altele. Frigul fusese cel care-i deșteptase, frigul cel uscat al nopții din deșert, vântul pătrunzător ca lama unui cuțit de gheață. Un val de nori acoperea cerul dinspre sud-vest.

Lemnele de foc pe care le strânseseră erau pe terminate.

— Să mergem — spuse Ged — nu mai e mult până-n zori.

Dinții-i clănțăneau atât de tare că Tenar abia reușea să-l înțeleagă. Prinseră a urca panta cea lungă și lină înspre apus. Tufișurile și pietrele se conturau negre în lumina stelelor. Se mergea la fel de ușor ca în timpul zilei. După ce înaintară o bucată de drum, încă înfrigurați, începură să se încălzească. Se opriră din dârdâit, iar drumul deveni mai ușor, acum că nu se mai chirceau de frig. Pe la răsărit ajunseseră deja la prima creastă a munților vestici, care până atunci mărginiseră întreaga existență a lui Tenar.

Se opriră într-un crâng de copaci ale căror frunze aurite și fremătătoare atârnau încă pe crengi. Ged îi spuse că erau plopi tremurători. Ea nu cunoștea alți copaci decât ienuperii și plopii cei bolnăvicioși de pe lângă izvoarele râului și cei patruzeci de meri din livada Lăcașului. Printre plopii tremurători se auzea ciripitul subțire al unei păsărele *dii, dii.* Pe sub copaci curgea un râu îngust, dar năvalnic, ce mugea prăvălindu-se cu voinicie peste pietre, prea rapid ca să înghețe. Aproape că o înspăimântă pe Tenar. Era obișnuită cu deșertul, unde totul era silențios și se mișca cu încetul, de la râurile molcome, la umbrele norilor și până la vulturii ce se roteau în văzduh.

Împărțiră o bucată de pâine și ultima firimitură de brânză, își traseră puțin sufletul și porniră mai departe.

Spre seară ajunseseră în vârf. Cerul era acoperit de nori și sufla un vânt ascuțit, rece ca gheața. Poposiră în valea unui alt râu, unde se găseau lemne din belșug, și de data asta făcură un foc zdravăn din bușteni, care să-i încălzească cu adevărat.

Tenar era fericită. Dăduse peste ascunzătoarea de nuci a unei veverițe, ieșită la iveală după căderea unui copac găunos, în

care erau vreo două livre de nuci splendide și un alt soi, cu coaja netedă, pe care Ged, neștiindu-le numele în kargadă, le numi *ubir*. Tenar le spărgea, una câte una, între două pietre, una plată și cealaltă ca un ciocan, și împărțea frățește miezurile de nucă.

— Mi-ar plăcea să putem rămâne aici — zise ea privind spre valea învăluită în lumina asfințitului și bătută de vânt — Îmi place locul ăsta.

— E un loc frumos — încuviință el.

— N-ar veni nimeni pe aici.

— Nu prea des... Eu m-am născut în munți — zise Ged — pe Muntele Gont. O să trecem pe lângă el, dacă o luăm înspre miazănoapte către Havnor. E frumos de văzut iarna, cum se ridică, alb în întregime, din mare, ca un val mai înalt. Satul meu era așezat lângă un râu întocmai ca acesta. Tu unde te-ai născut?

— În partea nordică a Atuanului, în Entat, cred. Nu-mi amintesc.

— Erai așa de mică când te-au luat?

— Aveam cinci ani. Îmi amintesc un foc într-o vatră... și nimic altceva.

Ged își trecu mâna peste bărbie care, deși devenise puțin țepoasă din cauza bărbii crescute, era cel puțin curată. În ciuda frigului, amândoi se scăldaseră în râul de munte. Își frecă bărbia, părând gânditor și grav. Tenar îl privi și n-ar fi putut spune vreodată ce era în sufletul ei pe când îl privea așa, în lumina focului, în amurgul dintre munți.

— Și ce-o să faci la Havnor? — întrebă Ged, punând întrebarea către foc, nu către ea — Tu ești... cu adevărat renăscută, mai mult decât îmi imaginam.

Tenar încuviință, cu un surâs ușor. Se simțea renăscută.

— Ar trebui să înveți măcar limba.

— Limba ta?

— Da.

— Mi-ar plăcea.

— Bine, atunci. Asta e *kabat* — și-i azvârli o pietricică în poala robei negre.

— Kabat. E în limba dragonilor?

— Nu, nu. Doar nu vrei să faci vrăji, vrei doar să vorbești cu ceilalți oameni!

— Dar cum se numește pietricica în limba dragonilor?

— *Tolk* — îi răspunse — Dar n-am de gând să te fac ucenica mea într-ale magiei. Te învăț doar limba ce-o vorbesc oamenii din Arhipelag, în Ținuturile Interne. Și eu a trebuit să învăț limba ta înainte de a veni aici.

— O vorbești tare ciudat.

— Fără îndoială. Așadar, *arkemmi kabat* — și-și întinse mâinile către ea, ca să-i dea piatra.

— Chiar trebuie să merg la Havnor? — întrebă ea.

— Unde altundeva ai putea merge, Tenar?

Ea ezită.

— Havnor e un oraș frumos — spuse el — Iar tu duci Inelul, semnul păcii, comoara pierdută. Te vor primi ca pe o prințesă la Havnor. Te vor onora pentru darul cel mare pe care li-l aduci, te vor întâmpina și te vor face să te simți binevenită. În orașul acela trăiesc oameni nobili și generoși. Te vor numi Doamna cea Albă datorită pielii tale de sidef și te vor iubi și mai mult pentru că ești atât de tânără. Și pentru că ești frumoasă. Vei avea o sută de rochii precum cea pe care ți-am arătat-o eu prin iluzie,

dar vor fi adevărate. Vei avea parte de slăviri și de recunoștință și de dragoste, tu, care n-ai cunoscut decât singurătatea și invidia și întunericul.

— Era și Manan — spuse ea, parcă apărându-se, cu buzele puțin tremurânde — Mă iubea și a fost mereu bun cu mine. Mă proteja cum știa el mai bine, iar eu l-am omorât pentru asta. A căzut în abisul cel negru. Nu vreau să merg la Havnor. Nu vreau să merg acolo. Vreau să rămân aici.

— Aici... în Atuan?

— În munți. Aici unde suntem acum.

— Tenar — spuse el cu vocea-i calmă și gravă — atunci rămânem. Nu am cuțitul la mine, iar dacă ninge va fi greu. Dar atâta timp cât găsim mâncare...

— Nu. Știu că nu putem rămâne. Era doar o prostie din partea mea — spuse Tenar și se ridică să mai pună niște lemne pe foc, împrăștiind în jurul său coji de nuci. Rămase așa, subțire și foarte dreaptă, învesmântată în negrul mantiei și al rochiei sfâșiate și mânjite de noroi — Tot ceea ce știu nu-mi mai e de nici un folos — zise — și n-am învățat nimic altceva. Voi încerca să învăț.

Ged își întoarse privirea, cutremurându-se parcă cuprins de o bruscă suferință.

A DOUA ZI TRECURĂ PISCUL lanțului de munți roșiatici. Prin trecătoare sufla un vânt înverșunat, ce purta ace de zăpadă înțepătoare și orbitoare. De-abia după ce coborâră cale lungă, de partea cealaltă a versantului, pe sub norii de omăt ai piscurilor, reuși și Tenar să vadă ținutul de dincolo de împrejmuirea muntoasă. Cât vedeai cu ochii era verde: verdele pinilor, al ierburilor,

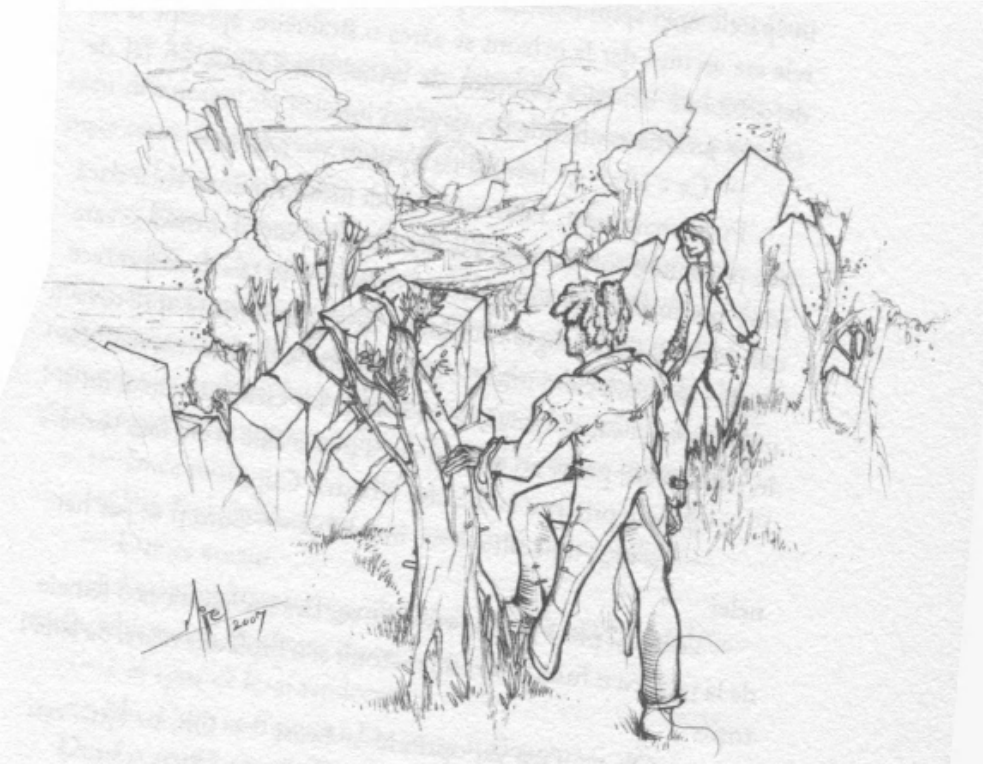

al câmpurilor semănate și al pârloagelor. Chiar și în miezul iernii, când crângurile erau golașe și pădurile pline de crengi cenușii, era un ținut verde, cam sărăcăcios și domol. Îl priviră de sus, de la înălțimea stâncoasă și abruptă a versantului muntos. Fără cuvinte, Ged arătă către apus, unde soarele se pierdea, tot mai mic, în spatele unei spume dense, lăptoase, de nori învolburați. Soarele era ascuns, dar la orizont se zărea o strălucire, aproape la fel de orbitoare ca cea a pereților de cristal din Criptă, un fel de sclipire jucăușă venind de la marginea lumii.

— Ce e asta? — întrebă fata, iar el: — Marea.

Puțin mai târziu, Tenar văzu un alt lucru minunat, chiar dacă mai puțin uimitor. Ajunseră la un drum, pe care-l urmară și care până-n asfințit îi duse într-un sat, cu vreo zece sau douăsprezece case înșirate de-a lungul drumului. Se uită neliniștită spre tovarășul ei de drum când înțelese că se aventurau printre oameni. Se uită, dar nu-l văzu. Lângă ea, în straiele lui Ged, cu mersul lui și în papucii săi, pășea un alt om. Avea pielea albă și era fără barbă. El îi întoarse privirea; avea ochii albaștri. Clipi.

— Ce zici, îi păcălesc? — întrebă el — Cum ți se par hainele?

Tenar își plecă ochii, privindu-se. Era îmbrăcată ca o femeie de la țară, cu o fustă și o vestă maronii și o broboadă mare, de lână roșie.

— Oh — făcu ea, oprindu-se brusc — Oh, tu ești... ești Ged!

Iar când îi rosti numele îl văzu clar ca lumina zilei, chipul acela negricios și plin de cicatrici pe care-l știa prea bine, ochii întunecați. Și totuși, acolo stătea un străin cu fața ca spuma laptelui.

— Să nu-mi rostești numele adevărat de față cu alții. Nici eu nu-l voi folosi pe-al tău. Suntem frate și soră și venim din Tenacbah. Și cred că voi cere ceva de mâncare de cum voi vedea o față prietenoasă.

O luă de mână și intrară împreună în sat. Plecară a doua zi de dimineață, sătui, după un somn plăcut într-un pod cu făn uscat.

— Magii cerșesc deseori? — întrebă Tenar pe când străbăteau drumeagul de printre dealurile cele verzi, pe unde pășteau niște capre și câteva vite mititele și bălțate.

— De ce mă-ntrebi?

— Păreai obișnuit să cerșești. De fapt, erai tare priceput.

— Păi, da. Se poate spune chiar că am cerșit toată viața. Magii nu au prea multe, înțelegi. De fapt, nu au nimic în afară de toiag și veșmintele de pe ei, dacă rătăcesc de colo până colo. Majoritatea oamenilor îi întâmpină cu bucurie și le oferă de mâncare și un acoperiș deasupra capului. Iar magii le întorc ajutorul.

— În ce mod?

— Păi, femeia aceea din sat. I-am vindecat caprele.

— Dar ce aveau?

— Amândouă aveau ugerele infectate. Pe când eram băiețandru obișnuiam să păzesc capre.

— I-ai spus că le-ai vindecat?

— Nu. Cum aș fi putut? De ce-aș fi făcut-o?

După o scurtă pauză, Tenar observă:

— Văd că magia ta nu e numai pentru lucruri mari.

— Ospitalitatea — replică Ged — bunăvoința față de un străin, e mare lucru. Mulțumirile-s de-ajuns, bineînțeles. Dar îmi era milă de capre.

Pe după-amiază ajunseră la un oraș mai mare. Era clădit din cărămizi de argilă și împrejmuit de ziduri, după felul kargilor, cu parapeți proeminenți, cu turnuri de pază în cele patru colțuri și cu o singură poartă de intrare, pe sub care păstorii își mânau turmele mari de oi. Acoperișurile cu olane roșiatice a celor o sută și ceva de case se iteau pe deasupra zidurilor de cărămizi gălbui. La poartă stăteau două gărzi din serviciul Regelui-Zeu ce purtau coifuri cu panaș roșu. Tenar mai văzuse oameni cu coifuri ca acelea, când veneau, cam o dată pe an, la Lăcaș, escortând ofrandele de sclavi sau bani pentru templul Regelui-Zeu. Îi povesti lui Ged despre asta, pe când treceau pe lângă ziduri, iar el spuse:

— Și eu i-am văzut, când eram copil. Au pornit un atac înspre Gont și au năvălit și în satul meu, ca să-l prade. Dar au fost alungați. Și a avut loc o luptă la gura râului Ar, pe mal. Mulți oameni și-au găsit moartea acolo, cu sutele chiar, se spune. Ei bine, poate că acum că inelul a fost reîntregit și Runa Pierdută recreată nu vor mai avea loc asemenea atacuri și masacre între Imperiul Kargad și Ținuturile Interioare.

— Ar fi o prostie să continue — spuse Tenar — Ce-ar putea face Regele-Zeu cu atâția sclavi?

Tovarășul ei de drum păru să cumpănească o vreme.

— Vrei să spui, dacă ținuturile Kargade ar înfrânge Arhipelagul?

Tenar încuviință.

— Nu prea cred că s-ar putea întâmpla asta.

— Dar gândește-te numai cât de puternic e Imperiul... Orașul acela mare, cu zidurile sale și cu toți oamenii aceia. Cum le-ar putea rezista ținuturile tale, dacă ar porni la atac?

— Acela nu e un oraș foarte mare — replică Ged, cu precauție și cu blândețe — Și eu l-am considerat imens pe când abia coborâsem din munți. Dar sunt multe, multe orașe în Terramare, iar ăsta e doar unul dintre ele. Tot așa cum sunt multe, multe ținuturi. O să vezi, Tenar.

Ea rămase tăcută. Continuă să meargă târându-și picioarele, încruntată.

— E minunat când le vezi: ținuturile noi ce se înalță din mare în timp ce barca se apropie de ele. Câmpurile și pădurile, orașele cu porturi și palate, piețele unde se vând toate mărfurile de pe lume.

Tenar dădu din cap. Știa că încerca să o înveselească, doar că ea lăsase bucuria sus, în munți, în valea cea întunecoasă a râului. Acum era cuprinsă de o spaimă ce creștea și creștea. Tot ceea ce i se așternea înainte îi era necunoscut. Nu cunoștea altceva decât deșertul și Mormintele. Și la ce folos? Cunoștea meandrele unui labirint prăbușit, cunoștea dansurile din fața unui altar căzut. Nu știa nimic despre păduri, sau orașe, sau inimile oamenilor.

Pe neașteptate îl întrebă:

— O să rămâi acolo, cu mine?

Nu se uită înspre el. Era învăluit în iluzie, un țăran din Kargad cu piele albă, și nu-i plăcea să-l vadă așa. Dar vocea-i era neschimbată, aceeași voce care îi vorbise prin tenebrele din Labirint.

Îi răspunse cu ceva întârziere.

— Tenar, eu merg unde sunt trimis. Îmi urmez chemarea. Până acum nu mi-a permis să rămân prea mult într-un singur loc. Înțelegi? Fac ceea ce trebuie să fac. Iar unde merg, trebuie să merg singur. Atâta timp cât o să ai nevoie de mine, o să-ți stau

alături la Havnor. Și dacă o să mai ai nevoie de mine vreodată, cheamă-mă. Voi veni. Aș veni chiar și din mormânt dacă tu m-ai chema, Tenar! Dar nu pot rămâne cu tine.

Ea păstră tăcerea. După o vreme, el adăugă:

— Acolo nu vei avea nevoie de mine prea mult timp. O să fii fericită.

Tenar încuviință, acceptând în tăcere spusele lui.

Își continuară drumul, unul lângă altul, îndreptându-se spre mare.

Capitolul 12

Călătoria

Ged își ascunsese barca într-o grotă, pe o parte a marelui cap muntos, pe care sătenii de prin împrejurimi îl numeau Capul Înnourat. Unul dintre săteni le oferi un castron de pește fiert înăbușit, pentru cină. Cu ultimele raze de lumină ale acelei zi cenușii își croiră drum printre stânci, până jos, pe plajă. Grota era de fapt o deschizătură îngustă ce se afunda în stâncă preț de vreo treizeci de picioare, cu fundul nisipos și jilav, căci era doar puțin mai înalt de urma lăsată de mareea înaltă. Intrarea grotei se vedea dinspre mare și Ged spuse că nu puteau aprinde focul, căci s-ar fi văzut și ar fi stârnit curiozitatea pescarilor ce ieșeau noaptea cu bărcuțele. Se întinseră așadar abătuți pe nisipul ce părea atât de moale printre degete, dar era tare ca piatra pentru corpurile lor obosite. Iar Tenar prinse a asculta marea, la câțiva pași mai jos de gura grotei, izbindu-se și retrăgându-se și spărgându-se trosnind de stânci, și vuietul tala-

zurilor răspândindu-se pe mile întregi de-a lungul țărmului, spre răsărit. Scotea aceleași sunete, mereu și mereu și mereu, și totuși nu erau niciodată tocmai la fel. Nu se domolea niciodată. Se învolbura zbuciumată pe toate plajele din toate ținuturile din toată lumea, fără a se potoli și a rămâne vreodată complet neclintită. Deșertul, munții: aceștia stăteau neclintiți. Nu urlau neîncetat cu vocea aceea groasă și surdă. Marea vorbea necontenit, dar ei limba-i era necunoscută. Nu o înțelegea.

Cu prima geană de lumină cenușie, la reflux, Tenar se trezi dintr-un somn neliniștit și-l văzu pe mag ieșind din grotă. Îl privi pășind, desculț și cu mantaua încinsă, pe stâncile cu creștetele înnegrite, uitându-se după ceva. Apoi se întoarse, acoperind lumina și întunecând peștera când intră.

— Uite — spuse, întinzându-i un pumn de lucruri umede și hidoase, ca niște pietre purpurii cu buze portocalii.

— Ce sunt astea?

— Midii, smulse de pe stânci. Iar astea două sunt stridii, și mai bune. Uite... așa se face.

Cu micuțul pumnal de la legătura ei de chei, pe care i-l împrumutase sus în munți, Ged deschise o cochilie și mâncă midia portocalie, în sosul său de apă de mare.

— Nici măcar n-o gătești? Ai mâncat-o crudă!

Nu se uită înspre el în timp ce continuă să deschidă și să devoreze moluștele, una după alta, rușinat, dar neclintit.

Când termină se întoarse la grotă și merse la barca ce stătea cu prora înainte, sprijinită pe câțiva bușteni ca să nu se afunde în nisip. Tenar îi aruncase o privire cu o seară în urmă, neîncrezătoare și nedumerită. Era mult mai mare de cum își imaginase ea bărcile, de vreo trei ori mai lungă decât ea. Era plină de lucruri

despre care nu știa la ce foloseau și părea periculoasă. De-o parte și de alta a nasului (căci așa îi zicea ea prorei) era pictat câte un ochi și, până să adoarmă, se simțise mereu urmărită de barcă.

Ged cotrobăi puțin prin barcă și se întoarse cu ceva: un pachet cu pâine tare, învelit bine ca să rămână uscat. Ged îi oferi o bucată mare de pâine.

— Nu mi-e foame.

Aruncă o privire spre fața ei ursuză.

Puse pâinea deoparte, învelind-o ca mai înainte, și apoi se așeză la gura grotei.

— Cam în două ore o să fie maree — spuse — Putem pleca atunci. Ai avut o noapte zbuciumată, de ce nu te întinzi acum.

— Nu mi-e somn.

Ged nu mai zise nimic. Rămase acolo, cu fața întoarsă de la ea și cu picioarele încrucișate, în arcul întunecat format de stânci. În spatele său marea sălta și fremăta strălucitoare, în timp ce Tenar îl observa dinăuntrul grotei. Nu se mișca. Era la fel de neclintit ca și stâncile. Senzația de liniște se răspândea în jurul lui asemenea inelelor create de o piatră azvârlită în apă. Tăcerea sa nu era o absență a cuvântului, ci devenise un lucru în sine, precum tăcerea deșertului.

După ceva vreme Tenar se ridică și se apropie de gura grotei. El nu schiță nici o mișcare. Îi scrută chipul. Părea dăltuit în piatră, cu ochii întunecați întredeschiși, privind în jos, și cu buzele destinse.

Era la fel de departe de ea ca și marea.

Pe unde o fi acum, ce cale a spiritului o fi străbătând? N-ar fi fost în stare să-l urmeze.

O făcuse să-l urmeze. O chemase pe nume, iar ea mersese

docilă spre el, precum micuțul iepure sălbatic de deșert care ieșise din întuneric ca să meargă la el. Și acum că avea inelul, acum că Mormintele deveniseră o ruină și preoteasa lor era pierdută pentru totdeauna, acum nu mai avea nevoie de ea și plecase undeva unde ea nu-l putea urma. N-avea de gând să rămână cu ea. O prostise și avea de gând să o abandoneze de una singură.

Se aplecă și, cu un singur gest iute, îi smulse de la brâu micul pumnal de oțel pe care i-l dăduse. Ged nu schiță nici un gest, de parcă ar fi fost o statuie prădată.

Lama pumnalului era de doar patru țoli, ascuțită pe o parte: era miniatura unui cuțit de sacrificiu. Făcea parte din înzestrările Preotesei Mormintelor, și trebuia să-l poarte împreună cu inelul cu chei și cu o centură din păr de cal și alte câteva lucruri din care unele aveau întrebuințări neștiute. Nu mai folosise niciodată pumnalul, doar cu ocazia unuia dintre dansurile îndeplinite la ritualul de lună nouă, când îl aruncase în aer și apoi îl prinsese, în fața Tronului. Îi plăcuse dansul acela, era sălbatic, fără nici o altă muzică decât ritmul bătut de propriile-i picioare. Își tăiase de nenumărate ori degetele antrenându-se, până ce învățase șiretlicul de a prinde mereu cuțitul de mâner. Micuța lamă era suficient de ascuțită ca să taie un deget până la os sau să reteze o beregată. Și-ar putea servi în continuare Stăpânii, cu toate că o trădaseră și se lepădaseră de ea. Ei i-ar călăuzi mâna în acel ultim act al întunericului. I-ar accepta sacrificiul.

Se răsuci către el, ținând cuțitul în mâna dreaptă, ascuns la spate. În același moment Ged își înălță încet chipul și o privi. Avea privirea cuiva care venea de tare departe, a cuiva care văzuse lucruri teribile. Fața îi era calmă, dar plină de suferință. Privind în sus spre ea, păru să o vadă din ce în ce mai clar, iar expresia

feței i se limpezi. În cele din urmă spuse: *Tenar*, de parcă ar fi salutat-o, și întinse mâna să atingă fâșia de argint perforat și sculptat pe care ea o purta la încheietură. O făcu de parcă ar fi vrut să se liniștească pe sine, încrezător. Nu dădu nici o atenție pumnalului din mâna ei. Își întoarse privirea spre valurile ce se înălțau peste stâncile de dedesubt și spuse cu greutate:

— E vremea... E vremea să plecăm.

Furia o părăsi când îi auzi vocea. O cuprinse teama.

— O să-i lași în urmă, Tenar. Acum te eliberezi — zise el, ridicându-se cu o neașteptată vigoare. Se întinse și-și strânse bine mantia în jurul mijlocului.

— Dă-mi o mână de ajutor să împing barca. E înălțată pe butuci, ca să o facă să alunece. Asta e, împinge... încă o dată. Așa, așa, destul. Acum pregătește-te să sari la bord, când îți spun *sari*. E mai dificil de dat drumul pe apă aici. Așa! Sari!

Și sări în urma ei, prinzând-o când se dezechilibră, o așeză pe fundul bărcii, se propti bine pe picioare, apucă vâslele și făcu barca să țâșnească pe o undă de reflux peste stânci, trecând dincolo de capul muntos biciuit de mugetele valurilor înspumate, și de-acolo o luă pe marea întinsă.

După ce lăsară în urmă apa joasă, trase ramele la locul lor și înălță catargul. Barca îi părea tare mică, acum că ea se afla înăuntru, iar marea era în afară.

Ged ridică pânzele. Totul părea să fi fost folosit îndelung și din greu, cu toate că velele roșiatice și fără luciu fuseseră cârpite cu mare grijă, iar barca era pe cât se putea de curată și îngrijită. Erau asemenea stăpânului lor: bătuseră căi îndepărtate și nu fuseseră tratate prea bine.

— Acum — zise Ged — acum că am plecat, acum suntem liberi, liberi de-a binelea, Tenar. Simți și tu?

Simțea. O mână întunecată își slobozise încleștarea cu care-i ferecase sufletul toată viața. Dar nu simțea nici o bucurie, cum simțise sus în munți. Își puse capul pe brațe și începu să plângă, iar obrajii îi deveniră umezi și sărați. Plângea pentru toți anii irosiți în robia unui rău inutil. Plângea de durere, pentru că era liberă.

Începuse să învețe apăsarea libertății. Libertatea este o greutate ce cântărește mult, o povară mare și ciudată pe care spiritului îi e dat să o poarte. Nu e ușor. Nu e un dar primit, ci o alegere făcută, iar alegerea poate fi una grea. Calea urcă spre lumină, dar călătorul împovărat ar putea să nu ajungă niciodată la capătul ei.

Ged o lăsă să plângă și nu-i spuse nici un cuvânt de mângâiere. Și nu-i vorbi nici când se opri din plâns și rămase privind în urmă către ținutul jos și albăstriu din Atuan. Chipul lui era sumbru și prevăzător, de parcă ar fi fost de unul singur. Veghea velele și cârma, iute și tăcut, privind mereu înainte.

Spre după-amiază întinse brațul la dreapta de soarele în direcția căruia se îndreptau.

— Acela e Karego-At — zise. Urmându-i gestul, Tenar văzu contururile distante ale dealurilor ce aduceau a nori, marea insulă a Regelui-Zeu. Atuan se pierduse din vedere, în urma lor. Inima-i era grea ca plumbul. Soarele îi bătea în ochi ca un ciocan de aur.

Cinară cu pâine uscată și pește uscat afumat, care lui Tenar i se păru grețos, și își potoliră setea cu apa din butia umplută de Ged cu o seară înainte, dintr-un râu de la Capul Înnourat. Noaptea iernatică se lăsa iute și rece peste mare. Departe în zare,

către nord, mai văzură lumini licărind, auriul limbilor de foc din satele îndepărtate de pe țărmul orașului Karego-At. Apoi dispărură, înghițite de ceața deasă ce se ridică din ocean, iar ei rămaseră singuri în noapte, sub cerul pustiit de stele, peste apele adânci.

Tenar se ghemui la pupă, iar Ged se întinse la proră, cu butoiașul de apă sub cap, în loc de pernă. Barca înainta voinicește, plesnită ușor, pe de lături, de undele joase, cu toate că vântul era doar o slabă adiere ce venea dinspre sud. Acolo în larg, departe de coastele stâncoase, și marea era tăcută; doar când atingea barca susura lin.

— Dacă vântul bate dinspre sud — întrebă Tenar, șoptind pentru că și marea șoptea — nu împinge barca spre nord?

— Ba da, dacă nu-i schimbăm cursul. Dar i-am pus vântul magic în pânze, către apus. Până mâine dimineață ar trebui să ieșim din apele Kargade. Apoi o s-o las să meargă cu vântul lumii.

— Se cârmește singură?

— Da — răspunse Ged serios — dacă-i dai ordinele cum trebuie. Nu are nevoie de prea multe. A mai navigat în marea largă, dincolo de cea mai îndepărtată insulă a Capătului Estic. A fost și la Selidor, unde a murit Erreth-Akbe, în vestul îndepărtat. E o barcă înțeleaptă și pricepută, draga mea *Orizont*. Te poți baza pe ea.

Fata zăcea în barca purtată de magie peste mari adâncimi, scrutând întunericul. Își petrecuse întreaga viață privind întunericul, dar noaptea aceasta prăvălită peste ocean era un întuneric nemărginit. Nu avea capăt. Nu avea acoperiș. Mergea dincolo de stele. Nu o clintea nici o Putere pământească. Existase dinainte de lumină și avea să existe și după. Existase dinainte de viață și avea să existe și după. Continuase să existe dincolo de rău.

Tenar vorbi în întuneric:

— Insulița aceea, unde ți-a fost dăruit talismanul, e în marea asta?

— Da — răzbătu vocea lui Ged din întuneric — Pe undeva. Spre sud, cred. N-aș putea-o găsi din nou.

— Știu cine era bătrâna care ți-a dăruit inelul.

— Știi?

— Povestea mi-a fost istorisită, căci face parte din învățătura Primei Preotese. Mi-a istorisit-o Thar, prima dată când era și Kossil de față, și mai pe îndelete, când am rămas numai noi două. A fost ultima oară când mi-a vorbit, chiar înainte să moară. La Hupun era o nobilă dinastie ce s-a împotrivit venirii la putere a Marilor Preoți din Awabath. Fondatorul acestei dinastii era Regele Thoreg, iar printre comorile lăsate moștenire urmașilor săi era și jumătatea de inel pe care Erreth-Akbe i-o dăruise.

— Într-adevăr, așa e povestit și în Vitejiile lui Erreth-Akbe. Se spune... în limba ta zice așa: *Când inelul se frânse, jumătate rămase în mâna Marelui Preot Intathin, iar cealaltă jumătate în mâna eroului nostru. Iară Marele Preot trimise jumătatea sa la Cei Nenumiți, la Străvechiul Pământului din Atuan, și astfel ajunse în întuneric, în locurile pierdute. Dar Erreth-Akbe îi încredință jumătatea sa de inel fecioarei Tiarath, fiica regelui cel înțelept, spunându-i: "Să rămână la lumină, în zestrea acestei fecioare, să rămână pe acest meleag până îi va fi dat să se reunească." Astfel grăi eroul înainte de a ridica pânzele spre asfințit.*

— Și astfel, de-a lungul anilor, trebuie să fi trecut de la o fiică la alta, rămânând în familie. Nu s-a pierdut, cum credeau cei din neamul tău. Dar în vreme ce Marii Preoți s-au proclamat Preoți-Regi, și mai apoi Preoții-Regi au creat Imperiul și s-au înscăunat ca Regi-Zei, casa nobiliară Thoreg devenea din ce în

ce mai săracă și mai lipsită de putere. Iar din ce îmi povestea Thar, în cele din urmă din știrpea Thoreg au mai rămas doar doi copii, un băiat și o fată. Pe atunci Regele-Zeu din Awabath era tatăl celui care domnește acum. El a pus ca cei doi copii să fie răpiți din palatul lor din Hupun, căci exista o profeție ce spunea că unul dintre urmașii lui Thoreg din Hupun avea să aducă în cele din urmă căderea Imperiului, iar asta-l înspăimânta de moarte. Așa că puse ca cei doi copii să fie răpiți și duși pe o insulă pustie, undeva în mijlocul mării, și lăsați acolo de izbeliște, cu nimic altceva decât hainele de pe ei și puțină mâncare. Nu îndrăzni să-i înjunghie, să-i strangulеze sau să-i otrăvească, căci aveau sânge regal, iar uciderea unor regi ar fi adus blestemul chiar și asupra zeilor. Cei doi se numeau Ensar și Anthil. Anthil a fost cea care ți-a dăruit inelul rupt.

Ged rămase tăcut multă vreme.

— Și astfel se întregește povestea — spuse într-un final — întocmai ca inelul. Dar e o poveste nemiloasă, Tenar. Copii, insulița, bătrânul și bătrâna pe care i-am văzut... De-abia de știau vorbirea umană.

— Aș vrea să-ți cer ceva.

— Cere-mi.

— Nu vreau să merg în Ținuturile Interioare, la Havnor. Nu e locul meu acolo, în orașe mari, printre străini. Nu aparțin nici unui ținut. Mi-am trădat propriul popor. Nu am nici un popor. Și am făcut ceva groaznic. Lasă-mă singură pe o insulă, așa cum au fost lăsați și copiii regelui, pe o insuliță pustie unde nu sunt oameni, unde nu e nimeni. Lasă-mă și du inelul la Havnor. Îți aparține ție, nu mie. N-are nimic de-a face cu mine. Și nici poporul tău. Lasă-mă în pace, de una singură!

În întunericul ce se întindea înainte prinse a răsări alene, încetul cu încetul, și totuși luând-o prin surprindere, o luminiță ce aducea cu o mică lună. Era lumina magică ce apărea la invocarea lui Ged. Strălucea, aninată de vârful toiagului pe care-l ținea drept în sus, stând la proră, cu fața spre ea. Lumina partea de jos a velei, și copaștiile, și scândurile bărcii și chipul său, învăluind totul într-o lumină argintată. Ged o fixa cu privirea.

— Ce rău ai făcut tu, Tenar?

— Am poruncit ca trei oameni să fie închiși în sala de sub Tron și să fie lăsați să moară de foame. Au murit de foame și de sete. Au murit și au fost îngropați acolo, în Criptă. Lespezile s-au prăbușit peste mormintele lor.

Se întrerupse brusc.

— Mai e ceva?

— Manan.

— Moartea lui apasă pe sufletul meu.

— Nu. A murit pentru că mă iubea și îmi era credincios. Credea că mă protejează. A ținut sabia deasupra capului meu. Când eram mică era mereu bun cu mine... când plângeam...

Se întrerupse din nou, căci o podideau lacrimile, dar nu mai vroia să plângă. Mâinile îi erau încleștate în faldurile negre ale rochiei.

— Eu n-am fost niciodată bună cu el — continuă — Nu voi merge la Havnor. Nu voi merge cu tine. Găsește o insulă pe unde nu trece nimeni niciodată, și du-mă și lasă-mă acolo. Răul făcut trebuie răscumpărat. Eu nu sunt liberă.

O lumină difuză, fumurie de la ceața ce se învolbura pe mare, licărea între ei.

— Ascultă, Tenar. Ascultă-mă cu băgare de seamă. Răul

te-a umplut ca pe un vas. Dar acum s-a scurs pe deplin. S-a terminat. E îngropat în propriul său mormânt. Tu nu erai făcută pentru cruzime și întunericime. Tu erai făcută să răspândești lumina, asemenea unei lămpi care degajă și împrăștie în jur lumină. Eu am găsit lampa stinsă. Nu am de gând să o las pe vreo insulă pustie, ca pe un lucru găsit și apoi aruncat. Te voi duce la Havnor și le voi spune prinților din Terramare: *Priviți! În lăcașul întunericimii eu am găsit lumina, spiritul ei. Datorită ei un rău străvechi a fost nimicit. Datorită ei am găsit calea de ieșire din mormânt. Datorită ei ceea ce era rupt s-a reîntregit și acolo unde domnea ura, va domni pacea.*

— Ba nu — replică Tenar zbuciumată — Nu pot. Nu-i adevărat!

— Și după aceea — continuă el liniștit — te voi duce departe de acei prinți și lorzi bogați, căci într-adevăr locul tău nu e printre ei. Ești prea tânără și prea înțeleaptă. Te voi duce pe meleagurile mele, la Gont, unde m-am născut, la vechiul meu maestru Ogion. Acum e bătrân, dar e un mare Mag, un om cu sufletul senin. I se spune *Cel Tăcut.* Trăiește într-o căsuță pe stâncile cele mari din Re Albi, sus deasupra mării. Are câteva capre și un petic de grădină. Când vine toamna începe să cutreiere insula, singur singurel, prin păduri și prin munți și prin văile râurilor. Am locuit o vreme cu el, pe când eram mai tânăr decât ești tu acum. N-am rămas prea mult, căci n-am avut înțelepciunea de a rămâne. Am pornit în căutarea răului, și în mod sigur l-am găsit... Dar tu fugi de rău, cauți libertate, cauți liniște pentru un timp, până ce-ți vei găsi propriul drum. Iar acolo vei găsi bunătate și tăcere, Tenar. Acolo lampa va arde ceva vreme departe de vânt. Te învoiești?

Ceața mării se ridica cenușie printre chipurile lor. Barca se înălța ușurel pe crestele valurilor lungi. De jur împrejurul lor era noaptea și dedesubtul lor se întindea marea.

— O voi face — zise ea, cu un suspin lung. Și după o lungă pauză: — Oh, de-ar fi mai degrabă... de-am putea pleca acum...

— Nu va mai dura mult, micuțo.

— Și tu o să mai vii vreodată pe acolo?

— Când voi putea, voi veni.

Lumina se stinsese; era totul negru în jurul lor.

DUPĂ MULȚELE RĂSĂRITURI ȘI APUSURI, după zilele calme și vânturile tăioase ale călătoriei lor invernale, ajunseră și la Marea Tăinuită. Navigară de-a lungul rutelor înțesate de nave mari, străbătură Strâmtorile Ebavnor până la golful închis din inima Havnorului și de acolo până la Marele Port din Havnor. Văzură turnurile cele albe și întregul oraș îmbrăcat în zăpadă, alb și strălucitor. Acoperișurile podurilor și acoperișurile roșii ale caselor erau acoperite de omăt, iar pânzele sutelor de corăbii din port sclipeau din cauza cristalelor de gheață, în bătaia soarelui de iarnă. Vestea sosirii lor le-o luase pe dinainte, căci vela cea roșie și peticită a lui *Orizont* era bine știută prin acele ape. O mulțime de oameni se adunaseră pe cheiul înzăpezit, iar pe deasupra capetelor se auzeau stindardele colorate fâlfâind zgomotos în bătaia vântului rece, luminos.

Tenar ședea la pupă, dreaptă în mantia-i neagră și zdrențuită. Privi spre inelul din jurul încheieturii mâinii, apoi înspre cheiul ticsit și pestriț și înspre palatele și turnurile cele înalte. Ridică brațul drept și lumina soarelui scânteie pe argintul inelului. Urale neclare și bucuroase se înălțară în vânt, deasupra mării neliniștite.

Ged duse barca la mal. O sută de brațe se înghesuiră să prindă funia pe care o aruncă spre bolard. Sări pe chei și se întoarse, cu brațul întins către Tenar.

— Vino! — îi spuse surâzând, iar ea se ridică și coborî. Păși alături de el pe străzile albe din Havnor, ținându-l de mână, precum un copil ce se întoarce acasă.

Morminţele din Atuan

COLECŢIA THELEMEPEIA

„Văzu ceea ce nu mai văzuse niciodată, deşi trăise o sută de vieţi: marea peşteră boltită de sub Lespezi, ce nu fusese săpată de mâna omului, ci de puterile Pământului. Era bătută în cristale şi ornamente cu vârfuri şi filigrane de calcar alb, în care lucraseră apele subpământene, de eoni, imensă, cu acoperişul şi pereţii strălucitori, scânteietoare, delicată, încâlcită, un palat de diamante, o casă de ametist şi cristal, de unde străvechiul întuneric fusese alungat de splendoarea luminii."

Tenar devine din fetiţa de şase ani, Mare Preoteasă Renăscută a Mormintelor din Atuan, Mare Preoteasă a Celor Nenumiţi cu titulatura *Cea Devorată*. Creşte aici fără să ştie altceva decât ritualurile Mormintelor, întunericul din labirinturile de sub ele, până într-o zi când un vrăjitor din Ţinuturile Interioare ajunge la morminte.

Mormintele din Atuan ne vorbeşte despre puterea de a te schimba, de a refuza minciuna care ţi-a fost prezentată ca adevăr. Ne demonstrează un lucru pe care oamenii îl uită mereu şi mereu: că împreună şi cu dragoste se pot elibera.

EDITURA ALEXANDRIA

ISBN 978-973-88257-1-0

9 789738 825710